

அபிஷேகம்

ஆடி 2024 19

வடிக்ஞம்

ஐந்தாம் லட்சம்

‘விரகம்’

எழுத்தும் உண்மையும்

எழுத்தும் உண்மையும்

எழுத்தில் இலக்கியம் இருக்கிறதா என்பது எனக்கு ஒரு போதும் பிரச்சனையாக இருந்ததில்லை.

அதில் உண்மை இருக்க வேண்டும். நம்பகத்தன்மை இருக்க வேண்டும்.

எழுத்தில் இலக்கியம் என்பது வெறும் ஆடம்பரப் பொருள். அழகியல் என்பது அப்பட்டமான உருட்டல். அவை இருப்பதால் மட்டும் எழுத்துக்குத் தன்னாலேயே பெருமை வந்து விடப் போவது இல்லை. சில நேரம் சில பேரின் தற்பெருமைக்கும் தன்னகங்காரத்துக்கும் உதவக் கூடும். அவை இல்லாமல் இருந்தால் ஒன்றும் குடி முழுகிப் போகாது.

ஆனால், உண்மை என்பது தான் எழுத்தின் உயிர் மூச்சாக, எழுத்தின் நோக்கமும் முடிவுமாக இருக்க வேண்டும்.

உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்து தனக்கு நடந்ததைச் சொல்கிற ஒருவரிடம் இலக்கியத்தைத் தேடுவதைப் போன்ற திமிர்த்தனம் வேறு ஒன்றும் இல்லை.

அதை பட்டு அனுபவித்த ஒருவர் போலில்லாமல், அதில் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லாமல், எங்கோ இருந்தபடி, 'கற்பனைக் குதிரையின் கடிவாளத்தைத் தட்டி விட்டவாறே' மேதாவித்தனமான வார்த்தை அலங்காரங்களால் பூசி மெழுகுகின்ற மேனாமினுக்கி எழுத்தில் இலக்கியம் இருப்பதால், அது உண்மையாகி விடுவதுமில்லை.

எழுதுகின்ற எழுத்தில் உண்மை இல்லாவிட்டால், எதையும் எழுத வேண்டிய தேவை எனக்கு ஒருபோதும் இருந்ததில்லை.

எழுதுகின்ற எழுத்து தனக்கானதில்லை. சமூகத் திற்கானது. அந்தச் சமூகத்திற்கு 'சொல்வதெல்லாம் உண்மை, உண்மையைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை' என்பதைத் தவிர வேறு என்ன தான் வேண்டும்?

ஒரு சமூகத்திற்குப் பொய்யைத் தான் சொல்ல வேண்டும் என்றால், அதற்கு இலக்கியவாதிகள் எதற்கு? ஏற்கனவே இருக்கின்ற அரசியல்வாதிகள் போதாதா?

கேட்பதற்கு இனிப்பான பொய்களை கேட்க விரும்புகிறார்கள் என்பதற்காகவும், அதற்கேற்றவாறு பொய்களைச் சொன்னால் தான் பேரும் புகழும் பணமும்... பெண்களும் கிடைக்கும் என்பதற்காகவும் எந்தப் பொய்யையும் சொல்லி பிழைப்பு நடத்தும் ஈனப்பிறவிகள் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பிழைப்பும் ஓகோ என்றபடி தான் இருக்கிறது.

உண்மை என்பது வெறும் தகவல் பற்றியதோ, தரவு பற்றியதோ இல்லை.

உண்மை என்பது தனக்கும், தன் சமூகத்திற்கும், தன் எழுத்துக்கும் உண்மையாக இருப்பது. சமூகத்தின் அழிவுக்குள்ளும் தனக்கான நலனை மட்டுமே எதிர்பார்க்காதது.

“

உண்மை என்பது வெறும் தகவல் பற்றியதோ, தரவு பற்றியதோ இல்லை.

உண்மை என்பது தனக்கும், தன் சமூகத்திற்கும், தன் எழுத்துக்கும் உண்மையாக இருப்பது. சமூகத்தின் அழிவுக்குள்ளும் தனக்கான நலனை மட்டுமே எதிர்பார்க்காதது. நிர்ப்பந்திக்காதது.

உண்மை என்பது தனிப்பட்ட ஒருவரால் தீர்மானிக்கப்படுவதும் இல்லை. அது சமூக நீதி சார்ந்தது.

படுமோசமான பாவங்களைச் செய்து கொண்டு, பக்திமான் வேசம் போடுவது மாதிரி இல்லாமல், தான் எழுதுவது போலவே தன் வாழ்வையும் அமைத்துக் கொள்வது.

தன் வாழ்வு அமைந்தது போலவே தன் எழுத்தையும் கொண்டிருப்பது...
Jean Genet போல!

அந்த உண்மைத்தனம் எழுத்தில் இல்லாமல் இருந்தால், அது வெறும் வெளிவேடதாரிப் போலித்தனமே.
வெறும் பொய்மை.

”

நிர்ப்பந்திக்காதது.

உண்மை என்பது தனிப்பட்ட ஒருவரால் தீர்மானிக்கப்படுவதும் இல்லை. அது சமூக நீதி சார்ந்தது.

படுமோசமான பாவங்களைச் செய்து கொண்டு, பக்திமான் வேசம் போடுவது மாதிரி இல்லாமல், தான் எழுதுவது போலவே தன் வாழ்வையும் அமைத்துக் கொள்வது,

தன் வாழ்வு அமைந்தது போலவே தன் எழுத்தையும் கொண்டிருப்பது...
Jean Genet போல!

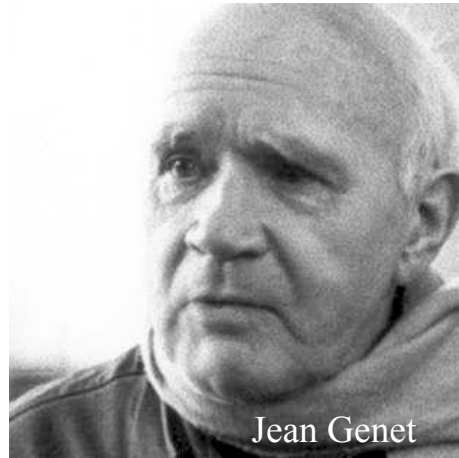
அந்த உண்மைத்தனம் எழுத்தில் இல்லாமல் இருந்தால், அது வெறும் வெளிவேடதாரிப் போலித்தனமே.

வெறும் பொய்மை.

மற்ற இனங்களைப் போல இல்லாமல், உண்மை பேசுவது என்பது உயிர் ஆபத்துக்குள்ளாகக் கூடிய சமூகத்திற்குள் தான் நாங்கள் உயிர் தப்பிப் பிழைத்து வந்திருக்கிறோம். இன்றைக்கும் உண்மை பேசுவது என்பது உயிருக்கு ஆபத்தானதாக இல்லாவிட்டாலும், அதே உயிர் பறிக்கும் வெறியுடன் துரோகியாக, சமூக விரோதியாக சாதி ஒதுக்கம் செய்யப்படும் நிலையில் தான் வாழ்ந்து கொண்டும் இருக்கிறோம்.

உண்மை பேசி உத்தமனாக வாழ்வது என்பது இந்தச் சமூகத்தில் சாத்தியமற்ற ஒன்றாக இருப்பதால் தான், கேட்கக் கிளுகிளுப்பு ஊட்டும் கதைகளைச் சொல்லும் அயோக்கியர்கள் இந்தச் சமூகத்தின் தலைவர்களாக இருக்கிறார்கள். நம்பகத்தன்மை கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். சமூகத்தை ஒட்டுமொத்தமாக ஏமாற்றுகிறவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

இவ்வாறான ஒரு சமூகத்திற்கு உண்மை என்பது அநாவசியம். அது தான் விசுவசிக்கிற பொய்களுடனேயே வாழ்வைக் கொண்டு செல்ல விரும்புகிறது. அதை மற்றவர்களும் நம்ப வேண்டும்

Jean Genet

facebook: George RC

என்று நிர்ப்பந்திக்கிறது. அதை மறுக்கிறவர்களை துரோகிகளாக கட்டமைக்கிறது.

பொய்களின் மேல் கட்டப்பட்ட இந்த சமூகத்திற்கு எந்த விமோசனமும் இல்லை என்பதற்காக, உண்மை பேசுவதை நாங்கள் நிறுத்தத் தயாராக இல்லை. ஈனப்பிறவிகள் போல, அதைப் பயன்படுத்தி பிழைப்பு நடத்தவும் நாங்கள் உடன்பாடாக இல்லை.

சமூகமே பொய்களின் மேல் கட்டப்பட்டதாக இருக்கும்போது, அந்தச் சமூகத்தின் கலையும் இலக்கியமும் உண்மைகளைக் கொண்டிருக்கும் என்று எவரும் நம்பத் தேவையில்லை. அந்தச் சமூகமும் அதை எதிர்பார்க்கவும் இல்லை.

அந்தச் சமூகத்திற்கு கிளுகிளுப்பு ஊட்டி சுய இன்பம் பெற வைக்கும் பொய்களைச் சொன்னால் மட்டும் போதும். உங்களைத் தூக்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடும்.

யுத்தம் முடிந்து இத்தனை வருடங்கள் ஆகி விட்டன. இன்றைக்கும் அதே தோற்றுப்போன கனவுகளுடனும் பொய்களுடனும் வாழ்ந்து

கொண்டிருக்கும் இந்தச் சமூகம் அந்த யுத்தத்தின் கொடூரங்களை, அங்கு நடந்த உண்மைகளை இன்றைக்கும் பொதுவெளியில் பேசுவதற்குத் தயாராக இல்லை. கண்காணாத கற்பனை எதிரிகளை உருவாக்கி அவர்கள் மேல் பழியைப் போடுவதன் மூலம், உண்மைகளைப் பேசாமல் பொய்களையே 'வரலாற்றின் பொன்னேடுகளில்' பதிந்து விடலாம் என்று இந்தச் சமூகம் நம்புகிறது.

இதன் அடிப்படைக் காரணங்கள் இரண்டு. ஒன்று, உண்மையைப் பேசுவதன் மூலம் மண் குதிரையை நம்பி நந்திக்கடலில் இறங்கிய தனது முட்டாள்தனம் அம்பலமாகி விடும் என்ற பயம்.

மற்றது, இதன் மூலம் மனிதத்துக்கு எதிரான தங்கள் குற்றங்களை மூடிமறைத்து, தங்களை பாதிக்கப்பட்ட வெறும் அப்பாவிக்களாகக் (Victims) காட்டி, 'அடிக்கிறாங்க சாமி, தர்மம் போடுங்க' என்று பிச்சை எடுப்பது.

'உள்ளூக்க வர விட்டு அடிக்கப் போறாங்கள்' என்ற கதை சொல்லிகள் இன்றைக்கும் ஊருக்குள் வலம் வந்தபடி தான் இருக்கிறார்கள். கிளுகிளுப்பு ஊட்டும் புதிய கதைகளோடும், கஞ்சியோடும் களத்தில் நிற்கிறார்கள்.

இறுதி யுத்தம் வெடிக்கும் வரைக்கும் உள்ளூக்குள்ளே நின்றவிட்டு, இராணுவம் நுழைவதற்கு முன்னால் புலிக்கே அல்வா கொடுத்து கம்பி நீட்டியவர்களும், மக்களோடு மக்களாக அல்லல்பட்டு இராணுவத்திடம் சரணடைந்து மறுவாழ்வு பெற்று வாழ்கிறவர்களும், வெளிநாட்டில் கொடி பிடிக்கக் கூடப் போகாமல் பதுங்கி இருந்து விட்டு, பேஸ்புக்கில் போர் முரசம் அறைகிறவர்களும் என, 'தமிழ்த் தேசிய எழுத்தாளர்கள்' இன்றைக்கும் 'இன அழிப்பு பற்றி எழுதிக் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள்.

பொய்யைச் சொன்னால் தான்

பொய்யைச் சொன்னால் தான் பிழைப்பு நடக்கும் என்று இந்த அயோக்கியர்கள் எந்தக் கூச்சமும் இல்லாமல் பொய் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எவருமே உண்மையை எழுத தயாராக இல்லை. இவர்கள் எவருமே உண்மையை அறியாதவர்களும் இல்லை. இவர்கள் எல்லாருமே உண்மையைக் கண் முன்னால் கண்டவர்கள். அனுபவித்தவர்கள். 'தமிழ்த் தேசிய' எழுத்தாளர்களை விடுவோம். மனச்சாட்சிக்கே முரணாகவும், மற்றவர்களை முட்டாள்கள் என்றும் நினைத்துப் பொய் சொல்கிறவர்கள். அவர்களின் இருப்பும், பிழைப்பும், அடையாளமும் இந்தப் பொய்களை நம்பியவையே. உண்மைகள் வெளியே வந்தால், இவர்கள் காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள் ஆகி விடுவார்கள்.

பிழைப்பு நடக்கும் என்று இந்த அயோக்கியர்கள் எந்தக் கூச்சமும் இல்லாமல் பொய் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எவருமே உண்மையை எழுத தயாராக இல்லை.

இவர்கள் எவருமே உண்மையை அறியாதவர்களும் இல்லை. இவர்கள் எல்லாருமே உண்மையைக் கண் முன்னால் கண்டவர்கள். அனுபவித்தவர்கள்.

'தமிழ்த் தேசிய' எழுத்தாளர்களை விடுவோம். மனச்சாட்சிக்கே முரணாகவும், மற்றவர்களை முட்டாள்கள் என்றும் நினைத்துப் பொய் சொல்கிறவர்கள். அவர்களின் இருப்பும், பிழைப்பும், அடையாளமும் இந்தப் பொய்களை நம்பியவையே. உண்மைகள் வெளியே வந்தால், இவர்கள் 'காணாமல் ஆக்கப்பட்டவர்கள்' ஆகி விடுவார்கள்.

மற்றவர்களில் பலருக்கு அதற்கான காரணம் பிழைப்பு மட்டுமல்ல, பயமும் தான் காரணம்.

இன்றைக்கும் பலர் இந்தச் சமூகத்தில் உண்மை பேச முடியாதன் காரணம், தாங்களும் துரோகிகளாக்கப்பட்டு விடுவோம் என்று இருக்கும் பயம் மட்டும் தான். இந்தப் பயம் தான் பலரை வாய் மூடி மௌனிகளாக வைத்திருக்கிறது. இந்த மௌனத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தும் பல அயோக்கியர்கள் எந்த தயக்கமும் இல்லாமல், பொய்களை இன்றைக்கும் கற்பனையில் உருவாக்கி பரப்பிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

புனிதப் போராட்டப் பொய்யோடு, அழிவுகள் எதிரியால் மட்டுமே நிகழ்த்தப்பட்டன என்ற பொய்யும் பரவலாக்கப்பட்டு வரலாறு ஆக்க முயற்சிக்கப்படுகிறது.

மறந்தும் உண்மையைப் பேசி விடக் கூடாது என்று வீர சபதம் எடுத்து, கண்ணை மூடிக் கொண்டு பொய் சொல்லுகிறவர்களை விட, உண்மையைச் சொன்ன மாதிரியும் இல்லாமல், சொல்லாத மாதிரியும் இல்லாமல் ஜிகினா விளையாட்டு விடுகிறவர்களும் இன்றைக்கும் பொதுவெளியில் கருத்துரு வாக்கிகளாக இருக்கிறார்கள்.

தாயகம் வெளிவந்த காலத்திலேயே, புலிகள் கொலை செய்து கோலோச்சிக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே, மற்றவர்கள் வெளியிடப் பயந்த 'ஆயுதங்கள் மேல் காதல் கொண்ட' புலிகளின் மனித உரிமை மீறல்களை பல்வேறு கொலைப் பயமுறுத்தல்களுக்கும் மத்தியில் வெளியிட்டிருந்தேன்.

அதைப் போல, யுத்தம் முடிந்த நாள் முதல் அதற்குள் அகப்பட்டு உண்மையை நிலையைத் தெரிந்தவர்கள் மூலமாக, உண்மைகளை வெளிக்கொணர வேண்டும் என்று நீண்ட காலமாகவே முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தேன். அது சாத்தியப்படவே இல்லை.

...

அபத்தம் வெளியீடு சார்பாக தமிழ்ச் சமூகத்தில், குறிப்பாக இலக்கிய வெளியில், பாராட்டப்பட வேண்டிய பங்களிப்புகளை வழங்கியவர்களை ஏதோ விதத்தில் கௌரவிக்க வேண்டும், அவர்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய விதத்தில் எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை நானும் கற்சுறாவும் அடிக்கடி பகிர்த்திருக்கிறோம். அதன் முதன் முயற்சியாக தமிழகத்தில் ரமேஷ் பிரேதனின் மருத்துவச் செலவுகளுக்காக ஒரு நிதிநல்கை ஒன்றை செய்திருந்தோம். எங்களது நண்பர்களுக்கு நிதி திரட்டு விருந்து ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து சேர்க்கப்பட்ட பணத்தை அவருக்கு அனுப்பியிருந்தோம்.

இதையெல்லாம் விருது என்ற வார்த்தைக்குள் அடக்கி எங்களுக்குப் பெருமை சேர்க்கவோ, கொச்சைப்படுத்தி, கேவலப்படுத்தவோ நாங்கள் விரும்பவில்லை. விருது என்பது கொடுக்கப் படுகிறவர்களை விட, கொடுப்பவர்கள் பெயர் வாங்க எடுக்கும் முயற்சியாக, உண்மையான திறமைக்கான மனம் நிறைந்த அங்கீகாரமாக இல்லாமல், சகல விதமான அயோக்கியத்தனங்களும் நிறைந்த சுயநல முன்னெடுப்புகளாகத் தான் இன்றைக்கு வந்து முடிந்திருக்கின்றன. எல்லாரும் வைத்திருக்கும் செல்போன்கள், வாழ்நாள் கடனாளியாக்க வழங்கப்படுகிற கிரடிட் கார்ட்கள் மாதிரி, மலிந்து போய் வெறும் கேலிக்கூத்தாக, எதற்குமே பயன்படாத திருமண வைபவ வாழ்த்துப் பத்திரங்களின் நிலைக்குத் தான் இன்றைக்கு விருதுகள் வந்திருக்கின்றன.

அவ்வாறானதொரு 'கடதாசிப் பேப்பர்' விருதை விட, ஏதோ ஒரு வகையில் பெறுகிறவர் பயன் பெறக் கூடிய நிதிநல்கை ஒன்று தான் சரியான கௌரவிப்பாக இருக்கும்.

ஆனால், ஒரு உண்மையையும் சொல்ல வேண்டும்.

வெறும் 'கடதாசிப் பேப்பர்' விருதுகளுக்குக் கூட இருக்கும் பெருமை கூட, எங்களுக்கு வந்து விடக் கூடாது என்பதில் மேல் சொன்னவர்கள் உறுதியாக இருப்பார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு பெருந்தொகை நிதிநல்கையாக வழங்கப்பட்டாலும், அதை வழங்கியதை நல்ல விடயம் என்று மனம் நிறைந்து கூறவோ, 'அது எங்ஙனம் ஆகும்?' என்று 'அப்ஜெக்ஷன், யுவர் ஆனர்!' செய்யவோ இவர்கள் மாட்டார்கள். மற்ற விருதுகள் வழங்கப்படும்போதும் பெருமையாகப் புகழ்ந்தேத்தியோ, பொங்கி எழுந்தோ பிரளயம் கிளப்புகிற இந்தப் பிரகிருதிகள் இதை தெரியாத மாதிரி விசில் அடித்தபடியே கடந்து போவார்கள்.

தமிழ்ச் சூழலில் எழுத்து மூலமாக வாழ்க்கையை நடத்தக் கூடிய வசதி விரல் விட்டு எண்ணக்கூடிய, சினிமா side business செய்கிறவர்கள் தவிர்த்து மற்றவர்கள் எவருக்கும் இல்லை.

தன்னுடைய எழுத்து மூலமாக தனது வாழ்வுக்கான வழி ஒன்றை கிடைத்தது என்ற உணர்வு எந்த ஒரு உண்மையான எழுத்தாளனுக்கும் மகிழ்ச்சி தரக்கூடியது.

அந்த வகையில், இம்முறை இலங்கை எழுத்தாளர் ஒருவருக்கு வழங்க வேண்டும் என்று நாங்கள் இருவரும் திட்டமிட்டிருந்தோம். வழியில் கிடந்த தேங்காயை எடுத்து, தெருவில் உட்கார்ந்து இருக்கும் பிள்ளையாருக்கு உடைப்பது போல, அரசு, தனியார் நிறுவனங்களிலும் தனியாரிடமும் திரட்டும் பெரும் தொகையில் ஒரு சிறுதொகையை விருதாகக் கொடுத்து பேர் வாங்குவதைப் போல அல்லாமல், எங்களுக்குத்

தெரிந்த நண்பர்களிடமே நிதியைத் திரட்ட திட்டமிட்டோம்.

கற்சுறாவின் முன்னெடுப்பில், கடந்த முறை போன்று இம்முறையும் ஒரு நிதி திரட்டு விருந்து ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து எங்களுக்கு நெருக்கமான நண்பர்களை அழைத்திருந்தோம். விருந்துக்கான சகல செலவுகளையும் கற்சுறாவே பொறுப்பேற்றிருந்தார் என்பதால், திரட்டப்பட்ட அவ்வளவு பணத்தையும் நிதிநல்கைக்காகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறோம்.

இவ்வாறான ஒரு நிதிநல்கை ஒன்றைச் செய்யப் போகிறோம் என்றதுமே, யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறீர்கள்? ஏன் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறீர்கள்? பணம் தரும் எங்களைக் கேட்டுத் தான் முடிவு செய்ய வேண்டும் என்ற கேள்விகள், நிர்ப்பந்தங்கள் எதுவும் இல்லாமல், எங்கள் இருவர் மீதும் கொண்ட மதிப்பினாலும் நம்பிக்கையினாலும் மட்டும் எங்கள் நண்பர்கள் உதவியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கான எங்கள் நன்றிகள் வார்த்தைகளில் அடங்காது என்பதும், எங்கள் நன்றியுணர்வு எங்கள் உள்ளத்தில் இருக்கும் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

இந்த நிதி உதவிக்கு உதவிய தயாபரன், நேசன், சியா, நமு, மாவலி, வைகறை ரவி, தயாபரன், நேசன், ஆதவன், சிவமணி, ஜெயக்குமார், சுரேஷ் மதுரா, முருகதாஸ், முரளி கனகரத்தினம், பவா, ராஜ் அரியநாயகம் அனைவருக்கும் எங்கள் மனம் நிறைந்த நன்றிகள்.

ஒப்புக்குச் சப்பாணிகளாக ஒரு தெரிவுக்குழுவை வைத்துக் கொண்டு, தங்கள் சுயலாபங்களுக்காக தாங்கள் தனியே தீர்மானித்துக் கொடுக்கும் விருதுகள் மாதிரி இல்லாமல், யாருக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானித்தது கற்சுறாவும் நானும் மட்டுமே. ('ஐயா ஜோர்ஜ், இந்த முறைக்குக் கொடுப்போம்'. 'நல்ல ஐடியா, ஜோர்ஜ் ஐயா'. இது, இவ்வளவு தான் எங்கள் தெரிவு முறை.)

எனவே, எல்லாப் புகழும் அவதூறுகளும் எங்கள் இருவருக்கு மட்டுமே.

எங்கள் தெரிவு பற்றிய காரணங்களையும் விளக்கங்களையும், நிதி உதவி நல்கிய நண்பர்களுக்கும், வாசகர்களாகிய உங்களுக்கும் மட்டுமே தெரியப்படுத்த வேண்டிய கடப்பாடு உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம். இலக்கிய படைப்பாளர்கள், விமர்சகர்கள், ஆர்வலர்கள் எனத் தங்களை அழைத்துக் கொள்வோர், பேஸ்புக் பதிவர்கள், தமிழ்த்தேசிய 'உதிர்ந்த ரோமங்கள்' எவருக்குமே எங்கள் தெரிவு குறித்து நாங்கள் பதில் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் எதுவும் இல்லை.

எங்களது முடிவின் நியாயங்களில் நாங்கள் உறுதியாக இருக்கிறோம்.

ஆனால், ஒரு உண்மையையும் சொல்ல வேண்டும்.

வெறும் 'கடதாசிப் பேப்பர்' விருதுகளுக்குக் கூட இருக்கும் பெருமை கூட, எங்களுக்கு வந்து விடக் கூடாது என்பதில் மேல் சொன்னவர்கள் உறுதியாக இருப்பார்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஒரு பெருந்தொகை நிதிநல்கையாக வழங்கப்பட்டாலும், அதை வழங்கியதை நல்ல விடயம் என்று மனம் நிறைந்து கூறவோ, 'அது எங்ஙனம் ஆகும்?' என்று 'அப்ஜெக்ஷன், யுவர் ஆனர்!' செய்யவோ இவர்கள் மாட்டார்கள்.

மற்ற விருதுகள் வழங்கப்படும்போதும் பெருமையாகப் புகழ்ந்தேத்தியோ, பொங்கி எழுந்தோ பிரளயம் கிளப்புகிற இந்தப் பிரகிருதிகள் இதை தெரியாத மாதிரி விசில் அடித்தபடியே கடந்து போவார்கள்.

எங்களுக்கு என்ன?

இருட்டு அறையில் முரட்டுக் குத்து என்றபடி நாங்களும் போய்க் கொண்டே இருப்போம்.

எங்கள் தனிவழியில்!

...

மேலே சொன்னது போல, எழுத்தில் உண்மை என்பது கொண்டாடப்பட வேண்டிய ஒன்று.

யுத்தம் முடிந்த பின்னால், தமிழ்நாட்டு இலக்கிய நுகர்வுச் சந்தைக்காகவும், புலன் பெயர்ந்த கூட்டத்தின் குஷிப்படுத்தலுக்காகவும் இறுதி யுத்தம் பற்றி எழுதப்பட்ட சகலமும் உண்மைகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டதல்ல என்பது எழுதியவர்களுக்குத் தெரியும். தமிழ்நாட்டு இலக்கிய நுகர்வாளருக்குத் தெரியாமல் இருந்தாலும், புலன் பெயர்ந்த தமிழ்த் தேசிய உணர்வாளர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

அவர்களுக்கு உண்மை கட்டாயம் தெரிந்திருக்கும். ஆனால், உண்மையை வெளியே சொல்வது தான் அவர்களுக்குப் பிரச்சனையானதாக இருக்கும். இந்த சூட்சுமத்தைத் தெரிந்து கொண்ட கதை சொல்லிகளுக்கு அடிச்சும், அவிழ்த்தும் விடுவது பிரச்சனையாக ஒரு போதும் இருப்பதில்லை.

ஆனால், உண்மை சொல்கிறவர்கள் பல்வேறு தாக்குதல்களுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

யுத்தம் முடிந்த கையோடு எழுதி வெளியானதை இன்றைக்கு மறுபடி பகிர்ந்து கொண்டாலும், அதன்

அலெக்சு பரந்தாமன்

அடி நுனி தெரியாமல், மண்டையில் போட அலைகிற தமிழ்த்தேசிய எச்சங்கள் இன்றைக்கும் படுத்தும் தொல்லை சொல்லி மாளாது. இவ்வாறானதொரு வெளப்பமான கூட்டத்தோடு தான் நாங்கள் முட்டி மோதிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

இறுதி யுத்தத்தின் போது நடந்த உண்மைகளை வெளிக்கொணர முயற்சித்த போது, அதற்கானவர்களை எழுத வைக்க முடியவில்லை. உண்மை தெரிந்தவர்கள் எழுத முடியாதவர்களாகவும், எழுத முடிந்தவர்கள் உண்மை பேசாதவர்களாகவுமே இருந்தார்கள்.

உண்மைகளை அவதூறுகளால் மூடி மறைக்கலாம் என்று நம்புகிற ஒரு சமூகம் யாழ்ப்பாணச் சமூகம். அவதூறுகளால் உண்மை பேசுகிறவர்களை விரட்டியடிக்கலாம் என்ற சிந்தனை, தங்களால் கொல்லப்பட்டவர்களைக் கொன்றதை நியாயப்படுத்த புலிகள் சொன்ன பொய்களின் தொடர்ச்சி தான். அதை இன்றைக்கும் பேஸ்புக்கில் தங்குதடையின்றி பயன்படுத்தலாம் என்று நம்புகிற தமிழ்த்தேசிய உணர்வாளர்கள் நிறைய உள்ளார்கள். அதைப் போல, அதே அவதூறை அதே அடிமுட்டாள்தனமாக இல்லாமல், படித்த முட்டாள்தனத்தோடு செய்யும் இலக்கிய, படித்த கூட்டங்களும் இலக்கிய உலகிலும், பேஸ்புக்கிலும் நிறைய உண்டு.

இதையெல்லாம் மோதிக் கடந்து வந்தவர்கள் என்பதால் இதில் நிறையப் பரிச்சயங்களும் பயிற்சியும் எங்களுக்கு உண்டு.

ஏற்கனவே பிரபலமான பிரபலங்களுக்கு வழங்கி, அவர்களின் புகழில் குளிர் காயும் எண்ணம் எதுவும் இல்லாமல், இலக்கியச் சூழலில் அதிகம் செயற்பட்டும், அதிகம் பரிச்சயம் இல்லாதவர்களில் ஒருவருக்கு, யாரும் எதிர்பாராத ஒருவருக்கே வழங்க விரும்பினோம்.

இந்தச் சூழ்நிலையில், அலெக்சு பரந்தாமன் பேஸ்புக்கில் எழுதிய

அபத்தம்

ஆடி 2024

அபத்தம்

வடிவம்

ஐந்து லட்சம்

‘விருது’

எழுத்தும் உண்மையும்

ஆக்கங்களுக்கு
ஆக்கியோர்களே
பொறுப்பு.

ஆயினும் அதைப்
பிரசுரிப்பதற்கான

பொறுப்புகளில் இருந்து
அபத்தம் விலக மாட்டாது.

email: apaththam@gmail.com
www.thayagam.com/apaththam
www.facebook.com/apaththam

ஆசிரியர், வடிவமைப்பு
ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்

Editor/Design

George R. Ckrhushchev

பதிவுகளைப் பார்த்து, அவருடன் தொடர்பு கொண்டு, அவரது அனுபவங்களை எழுதும்படி கேட்ட போது சம்மதித்திருந்தார். அதன்படி தொடர்ச்சியாக அபத்தத்தில் தனது அனுபவங்களை எழுதி வருகிறார்.

அத்தோடு இறுதி யுத்தத்தின் போது நடந்த நிகழ்வுகளை ஒரு நாவலாக எழுதி, கடலலை மேவிய கதை என்ற பெயரில் அலெக்ஸ் பரந்தாமன் ஒரு புத்தகமாகக் கூட வெளியிட்டுள்ளார்.

தமிழ் தேசியத்தின் புண்ணியத்தில், எழுத்தால் வசதிகளையும் சுகபோகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, ‘தமிழ்த் தேசியக் கிளுகிளுப்பு’ எழுத்துக்களோடு பிழைப்பு நடத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள் போலில்லாமல், தனது வாழ்க்கைச் சிரமங்களுக்கும்

சின்னத்தம்பி
சண்முகநாதன்

உடல் நலக் குறைவுகளுக்கும் மத்தியில் தொடர்ந்தும் எழுதிக் கொண்டிருக்கும் அலெக்ஸ் பரந்தாமனுக்கே எங்கள் நிதிநல்கையை வழங்க விரும்பி நோம். அற்ப தொகை ஒன்றை வழங்கி விட்டு, அதை ஏதோ கஜானாவையே கொடுத்த மாதிரி கதை விடாமல், அது அவருக்கு ஏதோ விதத்தில் பயன்படக் கூடிய வகையான தொகையாக இருக்க வேண்டும் என்பதிலும் உறுதியாக இருந்தோம்.

அபத்தம் சார்பில் அவரது வாழ்வுக்குப் பயன்படக் கூடிய வகையில், நாங்கள் திரட்டிய ஐந்து லட்சம் ரூபாக்களை நிதிநல்கையாக வழங்கியிருக்கிறோம்.

இந்த நிதிநல்கை அவரது எழுத்துக்களில் உள்ள உண்மைக்கும் அவரது துணிச்சலுக்குமாக, அவரது நிலைமையையும் நிலைப்பாட்டையும் கருத்தில் கொண்டு, அவர் தனது யுத்த கால நினைவுகளை தொடர்ந்தும் ஆவணப்படுத்தி அவற்றை வரலாறாக விட்டுச் செல்ல வேண்டும் என்ற நோக்கில்...

எங்கள் மீது அன்பு கொண்ட, தன்னை முன்நிலைப்படுத்தாமல் பல அரசியல் செயற்பாடுகளில் இணைத்துக் கொண்ட, மறைந்த சின்னத்தம்பி சண்முகநாதன் அண்மையின் நினைவாக அவருக்கு வழங்குகிறோம்.

இவ்வாறான எங்கள் செயற்பாடுகள் தொடர்ந்தும் இருக்கும்.

அபத்தம் வெளியிடுவதற்கான உழைப்பின் நேரத்தையும் அதன் பெறுமதியையும் உணர்ந்து கொண்ட நண்பர்கள் சில பவர். அதற்கு தங்களால் முடிந்த நிதியுதவி செய்ய வேண்டும் என்று தாங்களாகவே நினைத்து அதை மாதாந்தமோ, ஒரு தடவையாகவோ செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என் இதயபூர்வமான நன்றிகள் எப்போதும் இருக்கும்.

இனியும் யாராவது அதைச் செய்ய விரும்பினால், அபத்தத்தின் மின்னஞ்சல் முகவரிக்கு paypal மூலமாகவோ, வேறுவழியிலோ அனுப்பலாம்.

இது தாங்களாகவே விரும்பிச் செய்யும் செயற்பாடு. அதற்கான நிர்ணயிக்கப்பட்ட தொகையோ, நிர்ப்பந்தமோ எதுவும் இல்லை.

விரும்பியவர்களும் முடிந்தவர்களும் தங்களால் இயன்றதைச் செய்யலாம். மற்றவர்கள் தொடர்ந்தும் அபத்தத்தை வாசித்து தங்கள் நண்பர்களுக்கும் அது குறித்துத் தெரியப்படுத்தியும் தங்கள் கருத்துக்களைத் தெரிவித்தும் தொடர்ந்தும் இதை வெளியிடுவதற்கான உற்சாகத்தைத் தரலாம்.

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

எளிமையும் உண்மையும்
நிறைந்த மொழி

அபத்தம்
வழங்கும்
ஐந்து லட்சம் ரூபா
நிதிநல்கை பெறும்
இலங்கைப்
படைப்பாளி

பூங்கோதை

‘எழுதுவது எனது தொழில் அல்ல!
ஆயினும்
எழுத்துக்களை நான் மிகவும்
நேசிக்கிறேன்.
எழுத்தென் வயிற்றுக்கு
சோறு தருவதல்ல!
ஆயினும்,
எழுதிக் கொண்டேயிருக்க
விரும்புகிறேன்.’

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்
(ஒருபிடி அரிசி)

எத்தனை வைராக்கியமான,
யதார்த்தமான வார்த்தைகள்.

2022 இல் தாயகம் சென்றிருந்த
வேளையில் எதிர்பாராவிதமாக
தொலைபேசியினூடாக சந்தித்துக்
கொண்ட, நேசம் கொண்ட
எழுத்தாளர் அலெக்ஸ் பரந்தாமன்
அவர்கள். தாயகத்தில் உள்ள
எழுத்தாளர்களோடு தொடர்பு
கொள்ள வேண்டும் என்ற என்
ஆவலுக்கு மக்களோடு மக்களாய்
இருந்து அவர்கள் பாடுகளை,
யதார்த்தமான மொழி நடையில்
கருத்துச்செறிவோடு எழுதிச்
செல்லும் அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

அவர்களைச் சந்திக்க நேர்ந்தது சுவாரசியமாகவே இருந்தது.

அவரோடு பேசிய வேளையில் அவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவரது 'பறையொலி' சிறுகதைத் தொகுப்பை நான் விரும்பி வாசித்து அது குறித்து கடந்த ஆண்டில் ஒரு சிறு விமர்சனத்தை 'அபத்தம்' சஞ்சிகையில் வைத்திருந்தேன். அதன் நீட்சியாக அவரது இலக்கியப் பயணம் குறித்து அறிந்து கொள்ளும் ஆவலில் அவ்வப்போது அவரோடு பேசுகின்ற போது, அறிந்தவற்றை அவரது அனுமதியோடு புதிவு செய்ததன் விளைவே இச்சிறு நேர்காணல் புதிவு.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து வளர்ந்து, பின்னர் வன்னி மண்ணிற்கு இடம்பெயர்ந்த, இராசு தங்கவேல் என்கின்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட எழுத்தாளர், கவிஞர் அலெக்ஸ் பரந்தாமன், இன்னும் பல புனைபெயர்களில் பல்வேறு இலக்கியப் படைப்புகளை எமக்குத் தந்து கொண்டிருக்கிறார். இவரது இலக்கியம் இவரைச் சுற்றியுள்ள மக்களின் அரசியல், பொருளாதார, குடியியல் சார்ந்து அவர்கள் அனுபவிப்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்ற, யதார்த்தங்களைப் பேசிச் செல்கின்றது.

தற்போது அலெக்ஸ் பரந்தாமனாக ஈழநாதம், ஈழநாதம் வாரமஞ்சரி, ஈழநாதம் வெள்ளி மஞ்சரி, உதயன் பத்திரிகை, தினமுரசு, காலைக்கதிர், தமிழர் தளம், எதிரொலி, அபத்தம், ஜீவநதி, சிறுகதை மஞ்சரி போன்ற இலக்கிய சஞ்சிகைகளில் எழுதினாலும், பல பத்தி எழுத்துகள், கவிதை, நூல் விமர்சனங்கள் போன்றவற்றிற்கு ஆஞ்சநேயன், கோமேதகன், அலெக்ஸ் பாண்டியன், அம்மான், சின்னக்குட்டி சின்னச்சாமி, அனந்த நாராயணன், அப்புச்சி, உமைபாலன் போன்ற பெயர்களிலும் எழுதி வருகிறார். அத்தோடு சமூகம் சார்ந்த பல அரசியல் விமர்சனங்களுக்கு 'செப்புகிறார் சின்னப்பு', 'சுப்பரின் சுயவிமர்சனம்' போன்ற தலைப்புகளில் எழுதி வந்துள்ளார், வருகிறார்.

சிறுவயதில், இவரது இலக்கிய ஆர்வத்திற்கு உரம் இட்டவையாக இலங்கை, இந்திய வாசிப்புகள் இருந்திருக்கின்றன எனவும் அவற்றில் தன் நினைவுக்கு எட்டியவற்றில் சிலவற்றை சுவாரசியத்தோடு நினைவில் கொண்டு வந்திருந்தார். அம்புலிமாமா, வீட்டில் வாங்கும் வீரகேசரிப்பத்திரிகை மற்றும் பாடப்புத்தகத்தில் உள்ள கதைகள், பாட்டுகள் என்பவற்றை சிறுவயதில் வாசித்து வந்த சூழலில், விபரம் தெரிந்த வயதுக்குப் பின் வாசிக்கசாலைகளுக்குச் சென்று அம்புலிமாமா, ஆனந்தவிடகன், குமுதம், ராணிமுத்து, மாயாவி, பி.டி.சாமி மற்றும் அகிலன்,

கண்ணதாசன், ஜெயகாந்தன் போன்ற இந்திய எழுத்தாளர்களின் நூல்களை வாசித்தே தனது ஆரம்ப கால இலக்கிய ஆர்வத்தை வளர்த்திருக்கிறார்.

இருந்தாலும் கூடவே ஈழத்து எழுத்தாளர்களான கே.ஆர். டேவிட், செங்கை ஆழியான், தாமரைச்செல்வி, மண்டைதீவு கலைச்செல்வி, மண்டூர் அசோகா, வடகோவை வரதராஜன், கோகிலா மகேந்திரன், தமிழ்ப்பிரியா (அமரர்) போன்றோரின் படைப்புகளும், ஏனைய இலக்கிய சஞ்சிகைகளான சுடர், சிரித்திரன், மல்லிகை, வீரகேசரி பிரசுரங்களும் இவரது கைகளுக்கு எட்டியிருந்தன என

நினைவு கூர்கின்றார்.

தனது பத்தாவது தரத்தை பாடசாலையில் கற்றுத் தேர்ந்த போது, அவரது வாழ்வின் பாதை அவரை ஆரம்ப காலத்திலேயே அரிசி ஆலை ஒன்றில் தினசரி வேலைக்கு போக வேண்டிய கட்டாயத்தை ஏற்படுத்தியது. அங்கு உழைத்தபடியே காலத்தைப் போக்கினாலும் அவருக்கு இயல்பாகவே இருந்த இலக்கியம் குறித்த ஆர்வம் சிறிதளவேனும் குறைந்து போய் விடவில்லை.

எழுபதுகளின் இறுதியில் தனது உழைப்பில், சேமித்து சுயமாக நூல்கள், சஞ்சிகைகள் வாங்கிப் படிக்க ஆரம்பித்த போது அலெக்ஸ் பரந்தாமன் அவர்கள் தனக்குப் பிடித்தவற்றை வாங்கி வாசிக்க முடிந்ததொரு சுதந்திரத்தை நேசித்திருக்கிறார்.

காலங்கள் கரைந்த போது, ஊடகத்துறைக்குள் 1990 இல் ஒப்புநோக்குப் பயிலுநராக உள்நுழைந்திருக்கிறார். தன்னை இவ்வாறு இணைத்துவிட்டவர் சிரித்திரன் ஆசிரியர் திரு சி. சிவநாணசுந்தரம் (சுந்தர் ஐயா) அவர்கள் என்பதை அன்போடும் நன்றி அறிதலோடும் குறிப்பிட்டவர் தான் பணியாற்றிய ஊடகங்களாக ஈழநாதம், தினமுரசு, உதயன், காலைக்கதிர், தமிழர் தளம், எதிரொலி என்பவற்றையும் நினைவில் இழுத்து வந்தார்.

ஈழநாதம் பத்திரிகையில் ஒப்புநோக்குநர், உதவி ஆசிரியர், பத்தி எழுத்தாளர், கட்டுரையாளர், உழைப்போரை நேர்காணல் போன்ற பணிகளில் தன்னை மேம்படுத்தியவர், தினமுரசு பத்திரிகையின் பிரதேச செய்தியாளராகவும், இலக்கியம் ஆன்மீகம் சார்ந்த கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்களையும் மக்களுக்கு தொடர்ச்சியாகத் தந்திருக்கிறார்.

தன்னுடைய வாழ்வில் தான் கண்ட அனுபவங்களைத் தொகுத்து மக்களுக்கு வாசிக்கக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆவலில் அவரது முதலாவது படைப்பு 1989 இல்

வெளிவருகிறது. அதுதான் அலெக்ஸ் பரந்தாமன் அவர்கள் முதன்முதலாக எழுதிய சிறுகதைத் தொகுப்பு, இது 'ஒருபிடி அரிசி' உள்ளம் பிரசுரமாக 1989 இல் பதிப்பாக்கம் செய்யப்பட்டது.

அலெக்ஸ் பரந்தாமனின் படைப்புகள் தாயகத்தில் மக்கள் எதிர் நோக்கும் பலவிதமான சிக்கல்கள் மத்தியிலும் தொடர்ச்சியாக வெளிவந்திருப்பது பெருமையாகவும், ஆச்சரியமாகவுமே எனக்குத் தோன்றியது.

பின்வரும் நூல்கள் அவரது இலக்கிய ஆர்வத்தை எமக்கு சாட்சிப்படுத்துகின்றன.

- 1) அழகைகள் நிரந்தரமில்லை (சிறுகதைத்தொகுப்பு 2014).
- 2) மரண வலிகள் (கவிதைத்தொகுப்பு 2014).
- 3) தோற்றுப்போனவளின்

'ஒவ்வாத் தன்மை'களை ஒதுக்கிவிடும் போக்கு இவரிடம் நிறையவே காணப்படுவதால், இலக்கிய உலகில் இவருக்கு நண்பர்கள் அரிதாகப் போனதோடு, அறியப்படாமல் போனதற்கும்' ஒரு காரணமாக அமைகிறது'

'மரண வலிகள்' கவிதைத்தொகுப்பில் முல்லைக் கோணைஸ்

வாக்குமூலம்

(சிறுகதைத்தொகுப்பு 2016).

4) ஒருபிடி அரிசி :

(சிறுகதைத்தொகுப்பு : 2021.

2022 :இரண்டாவது பதிப்பு)

5) பறையொலி :

(சிறுகதைத் தொகுப்பு : 2023).

6). காயப்படும் பூமி

(கவிதைத் தொகுப்பு : 2023).

7) கடலைகளை மேவிய கதை

(நாவல் : 2024).

வாசிப்பில் கொண்ட நேசமும், எழுத்துத் துறையில் இவருக்கிருந்த ஆர்வம், விடாமுயற்சியும் பல விருதுகள் இவரைத் தேடி வரக் காரணமாகி, இவரது படைப்புகளை மேலும் வாசகர்களுக்கு அடையாளப்படுத்தின.

2021 ஆம் ஆண்டு கொக்குவில் வளர்மதி முன்னேற்றக்கழக, 'உள்ளம்' கலை இலக்கிய சஞ்சிகை வழங்கிய 'உள்ளம் எழுத்தாளர் விருது', 2022 ஆம் ஆண்டு முல்லைத்தீவு மாவட்ட கலாசாரப்பேரவை வழங்கிய 'முல்லைக்கலைக்கோ' விருது, கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் வழங்கிய 'கலாபூஷணம்' விருது என்பவற்றை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

அலெக்ஸ் பரந்தாமன் பழகுவதற்கு இனிமையானவர். மென்மையான பேச்சும் அமைதியான சுபாவமும் எல்லோரையும் கவரத்தக்கதாக இருக்கும். ஆயினும், தன் எழுத்துக்களுக்கு இடைஞ்சலாகத் தோற்றம் பெறும் 'ஒவ்வாத் தன்மை'களை ஒதுக்கிவிடும் போக்கு இவரிடம் நிறையவே காணப்படுவதால், இலக்கிய உலகில் இவருக்கு நண்பர்கள் அரிதாகப் போனதோடு, அறியப்படாமல் போனதற்கும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது என 'மரணவலிகள்' கவிதைத்தொகுப்பில் முல்லைக் கோணைஸ் குறிப்பிட்டதையும் நினைவில் நிறுத்தியபடி, அலெக்ஸ் பரந்தாமனின் இலக்கியப்பணி மேலும் சிறக்க வாழ்த்துவோம்.

தோற்றமும் செயலும் வேறாகிய போராளி

ஜோர்ஜ் இ.

ஏதாவது இலக்கிய, அரசியல் கூட்டங்களில் அருகில் உட்கார்ந்திருப்பார்கள். யாரென்றே அடையாளம் தெரியாமல் இருந்திருக்கும். யாரோ இன்னொரு இலக்கிய, அரசியல் ஆர்வலர் என்று எண்ணத் தோன்றும்.

இப்போது இலக்கியக் கூட்டங்களில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் செல்போன் ஊடகவியலாளர்களின் கமெராவால் சுடப்பட்டு, சமூக வலைத்தளங்களில் வரலாற்றுப் பதிவாக வேண்டும் என்பதற்காகவே, கூட்டம் தொடங்கி முடியும் வரைக்கும் கன்னத்தில் கை வைத்தபடி சிந்தனாவாதி போஸ் கொடுக்கும் இலக்கியவாதிகள் போலில்லாமல், வெறுமனே கை கட்டிக் கொண்டு அவதானித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

ஆனால், அவர்களுக்கு என்று ஒரு பெரும் அரசியல் வரலாறே இருக்கும். தங்களுக்கான காலம் முடிந்து, தமிழ்த் தேசியம் கொலை வெறி கொண்டலைந்த காலத்தின்

பின்னால், எல்லாவற்றிலும் இருந்து ஒதுங்கிக் கொண்டு, தங்களை அடையாளம் காட்டாமலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பலரைக் கண்டிருக்கிறேன்.

இடதுசாரியம் வடக்கில் எழுச்சி கொண்டிருந்த காலத்தில் இளைஞர்களாக இருந்து, அன்றைக்கு இந்தச் சமூகத்தில் தலைவர்களாக இருந்த மார்க்ஸிஸ, மாவோயிச இடதுசாரிகளைத் தலைவர்களாக வரித்துக் கொண்டு, ஆலயப்பிரவேசம், தேனீர்க்கடைப் போராட்டங்கள் என பல களங்கண்ட வேங்கைகள் அவர்கள். இன்றைக்கும் தங்கள் நம்பிக்கைகளை விட முடியாமல், சமூக முன்னேற்றச் சிந்தனையோடு கூடுகின்ற எந்த நிகழ்வுகளிலும் நித்திய கடமை போல கலந்து கொள்கிறவர்கள்.

தங்கள் பழம் பெருமைகளில் குளிர் காய்ந்து கொண்டிருக்காமலேயே ஒதுங்கிப் போயிருக்கும் அவர்கள் கொண்டாடப்பட வேண்டும் என்று நான்

விரும்பியிருக்கிறேன்.

என்னை விட வயதில் மிகவும் அதிகமான அவர்களில் பலர் என்னை தோழர் என்று அழைக்கும்போது எல்லாம் மிகவும் கூச்சப்பட்டு, அண்ணை என்றே அன்போடு நான் அழைப்பதுண்டு. அவர்கள் நடத்திய போராட்டங்களும், அவர்களின் பங்களிப்புகளும் இந்த தலைமுறை மறந்தாலும், அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு விட்டுச் செல்லப்பட வேண்டும் என்று விரும்பியிருக்கிறேன்.

அவ்வாறானவர்களில் ஒருவரான, சண் அண்ணை என்று நான் அன்போடு அழைக்கும் சின்னத்தம்பி சண்முகநாதன் அவர்கள் என்னோடு மிகவும் நெருக்கமானவராக இருந்தார். என்னை அடிக்கடி தேடி வந்து உரையாடுகிறவராக, நான் மனம் தளர்ந்து போயிருந்த நேரங்களில் உற்சாகம் ஊட்டுகிறவராக இருந்தார்.

அவரும் அவரது தோழர்களும்

ஸ்காபரோவில் உள்ள பெரிய கடைத்தொகுதி ஒன்றில் சந்தித்துக் கொள்கிறவர்களாக இருந்தார்கள். இளைப்பாறிய வயதுகளில் தங்கள் நினைவுகளை அங்கே அசை போட்டபடி, உரையாடுவதற்கான இடமாக அது இருந்தது.

இலங்கைக்குப் போகும் போதெல்லாம், 'நான் ஒருக்கா ஜோர்ஜிட்ட போய் சொல்லிப் போட்டு வாறன்' என்று தங்களிடம் சொல்லி விட்டு வருவதாக அவரது நண்பரான கதிரவேலு அண்ணை சொல்லியிருந்தார். பயணம்சொல்லிப் போகும்போது கட்டியணைத்து வழி அனுப்புவேன். இலங்கையிலிருந்து வரும்போதெல்லாம், திரும்பவும் என்னைத் தேடி வந்து அங்குள்ள நிலைமைகளை விபரித்துச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். அங்கு ஒரு அரசியல் தலைமைக்கும் அரசியல் மாற்றத்திற்கும் இடம் இருக்கிறதா? அந்தச் சமூகத்தில் நம்பிக்கை தரக்கூடிய ஏதாவது எஞ்சியிருக்கிறதா? என்பதை அறிந்து கொள்வதிலேயே என் ஆர்வம் இருக்கும்.

அங்கே முன்பில்லாதபடி, காண்கின்ற இடங்களில் எல்லாம் வீசியெறியப்பட்டிருந்த பியர் போத்தல்களைப் பற்றிச் சொன்னபோது, எந்தநம்பிக்கையைக் கொண்டிருப்பது என்ற எண்ணம் வரும்.

அவரது செயற்பாடுகள் பன்முகத்தன்மை வாய்ந்தவை.

தன்னிடம் இருந்த கிடைத்தற்கரிய சாந்தி சஞ்சிகை இதழ்களை நூலகம் இணையத்தில் ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காக, என்னைக் கொண்டு ஸ்கான் பண்ணி, அதற்கு எனக்குப் பணமும் தந்து, அதை அவர்களுக்கு அனுப்பியிருந்தார்.

மிகுந்த நகைச்சுவை உணர்வு உள்ளவர். 'எழுதுகிறவர்களே வாசிக்கிறவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள்' என்பார். எழுதுகிறவர்களுக்கு அப்பால் அவர்களுக்கு வாசகர்கள் இல்லை என்ற கருத்தில். இப்போ வெளிவரும் பல வெளியீடுகளில் மேதாவித்தனத்தோடு எழுதப்

படுகின்றவற்றைப் பார்க்கும்போது, அது உண்மையாகத் தான் தோன்றும்.

'எல்லா அமைப்புகளும் ஒன்றாக இணைய வேண்டும்... எங்களுடைய கொடிக்குக் கீழ்! என்பதாகத்தான் அமைப்புகளின் இணைப்பு முயற்சிகள் இருக்கின்றன என்பார்.

மாஸ்கோ பீகிங் பிரிவின் போது, தாங்கள் மறுதரப்பு அணி அலுவலகம் வைத்திருந்த பக்கம் போக முடியாது, தாக்குதல் நடத்தப்படக் கூடிய நிலைமை இருந்து என்று அன்றைய அரசியல் அனுபவங்களை சொல்லுவார். ஒரு தத்துவார்த்தப் பின்னணிக்குள் இருந்து கொண்டே, உடன்பாடுகளைக் காண முடியாமல் முரண்பாடுகளைப் பற்றி அக்கறை கொண்டதால் தான் அவர்கள் எங்கள் சமூகத்தில் தொடர்ந்து நிலைக்க முடியவில்லையோ என்று நினைத்துக் கொள்வேன்.

ஒரு போதும் தன்னுடைய அந்தக் காலப் போராட்டங்களை முழுமையாகச் சொன்னதில்லை. அதைப் பெருமைக்குரிய விடயமாக அவர் கருதியதில்லை. அதைத் தன்னுடைய சமூகக் கடமையாகத் தான் அவர் நினைத்திருக்க வேண்டும். அவர் பற்றி அறிந்தவை பல, மற்றவர்கள் சொன்னதன் மூலமாகத் தான்.

தான் வாழ்ந்த ஊரிலேயே சனசமூக நிலைய மட்டங்களிலேயே ஆரம்பித்த அவரது செயற்பாடுகள், இடதுசாரிக் கட்சிகள், போராட்டங்கள் என்று வந்து, கடைசியில் ஈழவிடுதலையில் இடதுசாரிகளுடனான பங்களிப்புகள் என நீண்டது. புலித் தமிழ்த் தேசியம் 'கொண்டெழும்பி' போட்டுத் தள்ளுதலைப் போராட்டமாக்கிய காலத்திற்கு முன்பாக ஈழப் போராட்டத்தில் இடதுசாரிகள் முன்னெடுத்த முயற்சிகளில் அவருக்கு கணிசமான பங்கு இருக்கிறது. எல்லாமே சிதறிப் போய் எங்கள் கண் முன்னாலேயே அழிந்து முடிந்தது.

இளம் வயதிலேயே எழுபதுகளில் முற்போக்கு வாலிபர் சங்கத்தை உருவாக்கி அதன் செயலாளராகச் செயற்பட்டவர்.

செங்கை ஆழியானின் மிகப் பிரபலமான நாவலும், பின்னர் திரைப்படமாகக் கப்பட்டதுமான வாடைக்காற்று நாவலில் தான் வாழ்ந்த ஊரின் மக்களை இழிவுபடுத்துகிறது என்று கொழும்பு நீதிமன்றத்தில் அவர் தொடர்ந்த வழக்குக் காரணமாக, அதன் வெளியீட்டாளர்களான வீரகேசரிப் பத்திரிகையும் செங்கை ஆழியானும் வீரகேசரியின் முதல் பக்கத்திலேயே மன்னிப்புக் கேட்டிருந்தார்கள்.

களனி என்றதொரு சஞ்சிகையைக் கூட வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறார்.

தமிழ் மக்கள் ஜனநாயக விடுதலை முன்னணியை உருவாக்கியதில் முக்கிய பங்காற்றியவர்.

ஆனால், அதை எல்லாம் வெறுமனே அவரது உருவத்தைப் பார்ப்பதன் மூலம் நீங்கள் அறிந்து கொள்ள முடியாதபடிக்கு, அவர் தன்னை எங்குமே முன்னிலைப்படுத்தியதோ, தன் பழம்பெருமை பேசியதோ, தனது செயற்பாடுகளுக்கு விளம்பரம் தேடியதோ இல்லை.

வெறும் நாற்பது பேர் மட்டுமே கூடும் எங்கள் ரொறன்ரோ அரசியல், இலக்கியக் கூட்டங்களில் எல்லாம், தன்னுடைய கடமை போல தவறாமல் எப்போதும் பங்குகொண்டபடி தான் இருந்தார்.

ஒருநாள் எல்லோரையும் பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி, திடீரென்று மறைந்து விட்டார்.

எந்த வித எதிர்பார்ப்புகளும் இன்றி இந்த சமூகத்தின் நலனுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்து செயற்பட்டவர் அவர். அவரைப் பற்றி எங்கள் நண்பர் கிருபா எழுதிய கட்டுரை ஒன்று அபத்தத்தில் ஏற்கனவே பிரசுரமாகியிருக்கிறது.

நானும் கற்கறாவும் பெருமதிப்பு வைத்திருக்கும் அவரது செயற்பாடுகளை நினைவு கூர்ந்து, அவர் நினைவாக அபத்தம் நிதிநல்கையை அலெக்ஸ் பரந்தாமனுக்கு வழங்குகிறோம்.

கொண்டாடப்பட வேண்டிய அவரது வாழ்க்கைக்கு எங்களால் செய்ய முடிந்தது அவரை இவ்வாறாக நினைவு கூர்வதே.

இருட்டு இரகசியம்

6

அண்டைக்கொருக்கா என்ற கூட்டாளியினர் வீட்டை கனநாளாப் போகேல்லை எண்டிட்டுப் போனன். நான் போன நேரம் தேப்பனுக்கும் மோனுக்கும் 'ஐயசிக்குறி அடிபாடுமாதிரி கடுமையான வாய்ச்சண்டை நடந்து கொண்டிருந்தது பாருங்கோ. எனக்கு ஒருமாதிரிப் போயிட்டுது. கனநாளாக்குப் பிறகு, அவனைக் காணலாம் என்று போனால், கத்தி கம்பு பொல்லெடுத்து அடிபடாத ஒரு குறையாக் கிடந்துது.

நான் ஒருத்தன் வந்து பக்கத்தில நிக்கிறன். எண்டதையும் அவையள் கணக்கெடுத்த மாதிரித் தெரியேல்லை. நான் கொஞ்சநேரம் நிண்டு பாத்திட்டு, 'சரி திரும்புவம்...' என்று நினைச்சுக்கொண்டு வெளிக்கிட, கூட்டாளி கிட்டவந்து 'நில்லடாப்பா... என்னத்துக்கு

வந்தனி? ஏன் வந்தவுடன் விட்டிட்டுப் போறாய்...?' எண்டான். அதோட மகன்காரனும் அந்த இடத்தை விட்டிட்டுப் போக, கூட்டாளி நடந்ததைப்பற்றி விலாவாரியாகச் சொன்னான்.

தேப்பனுக்கும் மோனுக்கும் என்ன பிரச்சினையெண்டால், மகன்காரன் ஏதோ கதை கவிதையள் என்று எழுதித் திரியுறவன். அவனில எந்தவிதமான கெட்ட பழக்கங்களும் இல்லை. அதாலை தேப்பன்காரனுக்கு மகனிலை ஒரு 'கண்'!

அவன் ஒரு எழுத்தாளன், கவிஞன் என்ற காரணத்தைக் காட்டி, அவனுக்கு கலியாணம் என்று ஒண்டு பேச வரேக்கை நிறையச் சீதனபாதனம் வாங்கலாம் எண்ட நினைப்பில இருந்திருக்கிறார்.

பொடியன் என்னடாவெண்டால்,

தான் ஒரு முற்போக்குவாதி. தனக்கு உந்தச் சாதி, சமயம் ஒண்டும் கிடையாது என்று சொல்லியிருக்கிறான். அவன் சொன்னதோடை மட்டுமில்லாமல், தான் கலியாணம் கட்டுறதாக இருந்தால், ஒருத்தியிட்டையும் சீதனம் அது இதெண்டு ஒண்டும் வாங்காமல்தான் எடுப்பன் எண்டும் அதுவும் கஷ்டப்பட்ட முட்டுப்பட்ட குடும்பத்துப் பொம்புளைதான் வேணும் என்று சொல்லிப் போட்டான். இது தேப்பன்காரன்காதில விழுந்ததும், அவருக்கு புண்ணில எலுமிச்சம்புளி பட்ட மாதிரிப் போயிட்டுது.

அதோட பாருங்கோ! அவன், தான் சொன்ன மாதிரியே தாயினர் வழியில ஒரு பெட்டையை விரும்பியும் போட்டான். பெட்டேனர் தேப்பன் ஒரு கூலித்தொழிலாளி. அங்கை அதுகளிட்டை பெரிசா ஒண்டுமில்லைத்தான். இதை அறிஞ்சுதான் பொடியனர் தேப்பன் அதுதான் என்ற கூட்டாளி

குய்யோ... முறையோ... எண்டு கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடிக் கூத்தாடியிருக்கிறார்.

எனக்கு என்ன சொல்லுறதெண்டு தெரியாமல் போச்சுது பாருங்கோ. இருந்தாலும், 'வாழப்போறது அவன். அதோட ஏழைப்பட்ட ஒரு பெண்ணிட்டை ஒண்டும் வாங்காமல், அவளுக்கு வாழ்க்கை குடுக்கிறது அவன் சந்ததியைக் கடைசி வரைக்கும் வாழ வைக்கும்...' எண்டு சொன்னது நம்மட கூட்டாளிக்குச் சூத்தமாப் பிடிக்கேல்லைக் கண்டியளே!

பிறகு அங்கையிருந்து நான் திரும்பி வரேக்கை, எனக்கு வேற ரண்டு பொடியளினர் முகங்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அவங்களும் இந்தப் பொடியன் மாதிரி கதை கவிதை கத்தரிக்காயெண்டு ஏதோவெல்லாம் எழுதிக்கொண்டு திரிஞ்சுவங்கள். ஒருத்தன் யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியன். மற்றவன் வன்னிப்பக்கம். இப்ப நான் யாழ்ப்பாணத்துப் பொடியன் கதைக்கு வாறன்.

இவன் குடும்பத்தில மூத்தவன். இவனுக்கு அடுத்தது மூண்டு தங்கச்சிமார். அதுகள் பத்தாம் வகுப்பு வரைக்கும் படிச்சிட்டு வீட்டோடை இருந்ததுகள். இவனுக்கு கலியாணம் பேசி வரேக்கை, இவன் தன்னை ஒரு எழுத்தாளன் எண்டு சொல்லி, தாய் தேப்பனைக்கொண்டு கனக்கச் சீதனம் வாங்கினவன். இதையறிஞ்சு இவன் கூட்டாளிமார், 'ஏன்றாப்பா

இப்படிச் செய்தனி...?' எண்டு கேட்டதுக்கு, அதுக்கு அவன் என்ன சொன்னவன் தெரியுமே?

'கதை கவிதையளில் சீதனக்கொடுமை எழுதிப்போட்டு, சீதனம் எண்டு சொல்லி வாங்குறது பிழை எண்டது எனக்குத் தெரியும். ஆனா, நான் ஒண்டும் செய்யேலாது. பொறுப்பில்லாத தேப்பனுக்கு குடும்பத்தில மூத்த ஆம்புளைப் பிள்ளையாப் பிறந்தது ஆர் செய்த பிழை? எனக்கிப்ப முப்பத்தொரு வயசு. மூண்டு தங்கச்சிமாருக்காக நான் உழைச்சு, அவளவையைக் கரை சேர்த்து முடிக்கிற நேரத்தில எனக்கு வயசு நாப்பதுக்கு மேல போயிடும். அதுக்குப் பிறகு என்ன வாழ்க்கை எனக்கு? அதுதான் இப்பவே வாறவளிட்டை காசா வாங்கி, மூண்டு பேரிலையும் 'பாங்கில' போட்டுவிட்டிருக்கிறன். இனி அது அவையளினர் பொறுப்பு.'

எனக்கு இவன் பதில் ஒரு பக்கம் சரி எண்டமாதிரியும், இன்னொரு பக்கம் பிழையெண்டமாதிரியும் பட்டுது.

அடுத்தவன், வன்னிப் பொடியனைப் பற்றிச் சொல்ல வாறன்.

இவன் 2009 இற்கு முன்னம் வலிகாம இடப் பெயர்வோட வன்னிக்கு வந்து சேர்ந்தவன். கிபிர் வந்து குண்டடிச்சிட்டுப் போக, அடுத்த நாள் இயக்கத்தினர் ஈழநாதம் பேப்பரில எல்லாம் விளக்கமாகச் செய்தியாக வரும். இவன் அதைப் படிச்சுப்போட்டு, உடம்பில

உசுப்பேற... அதே வேகத்தில ஏதேதோ எழுதுவான். எழுதியதைக் கவிதை(?) எண்டு சொல்லி. ஈழநாதத்தில கொண்டுபோய்க் குடுப்பான். அடுத்தடுத்த கிழமைகளில் கவிதைகளோடு கவிதைகளாக இவன் எழுதியதும் வந்திருக்கும். இப்படி எழுதி... எழுதி... தன்னையொரு 'கவிஞனாகப் பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டு இருக்கேக்கை, இவனுக்கு கலியாணப் பேச்சுத் தொடங்கியது. உடன இவன் தன்ர பேருக்கு முன்னால உள்ள 'கவிஞன்' எண்ட பேரை வைச்சு, மேலதிகமாக பொம்புளை வீட்டாரிட்டை அறுபத்தையாயிரம் ரூவா வாங்கியிருக்கிறான். அது இப்பத்தேப் பெறுமதியில அறுபத்தைஞ்சு லட்சத்துக்குச் சமன் பாருங்கோ.

இப்படி கவிஞன் எண்ட பேரை வைச்சு வாங்கின சீதனக்காசை, அறுவான் ஒழுங்கா வைச்சுப் பராமரிக்கேல்லை... எண்டதுதான் கவலையான விசயம்.

அரைக்காசு விலையில ஒரு மோட்டர்ச்சையிக்கிள் எடுத்தான். விதம் விதமான உடுப்புகள் எடுத்தான். கூட்டாளிமாறைக் கூப்பிட்டுப் 'பார்ட்டி' வைச்சான்.

இப்படியே அந்தக்காசைச் சோக்குப் பண்ணிச் சிதைச்சுப் போட்டான். ஒருநாள் அம்மன் கோவிலுக்குக் கும்பிடப் போன இடத்தில, இவன் தாய் மனிசி என்னைக் கண்டிட்டு, எல்லாத்தையும் சொல்லி அழுதுது. மனிசியைப் பார்க்கப் பாவமாக் கிடந்துது. நான் என்னத்தைச் சொல்லுறது உதுக்கு? எனக்கு உந்தக் கதை கவிதையளைப் பற்றியோ, அதை எழுதுற ஆக்களைப் பற்றியோ பெரிசா ஒண்டும் தெரியாது.

சாதகம் இரண்டும் பொருத்தமெண்டவுடன, உந்த எழுத்தாளன், கவிஞன் எண்ட பேரை வைச்சு பொம்புளையளிட்டை, அதுவும் கஷ்டப்பட்ட குடும்பத்தாரிட்ட சீதனம் கேக்கிறது எனக்கு அவ்வளவு நல்லதாகப் படவில்லைக் கண்டியளோ!

உங்கட குஞ்சியப்பு.

சுமை இறக்கிய மூன்று தரிப்பிடங்கள்.

1.

கட்டுரையாளர்,
எழுத்தாளர்,
அரசியல் விமர்சகர்,
பத்திரிகை ஆசிரியர்,
பதிப்பக நிறுவனர்,
சமூகப் போராளி,
ஊடகப் போராளி,
பேராசிரியர்,
...
கதைசொல்லி,
எனப் பல முகம் கொண்ட
கவிஞரின்
உள் முகம்
அவர் வீட்டுச் சுவரின்,
உட்பக்கமாய் மட்டுந்தான்
அப்பியிருந்ததா?
வெளியில் யாருக்கும் கவிதை
தெரியாது எனச்
சொல்லிக் கொண்டிருந்த,
...

அவரை
அறிந்த வெளி
இனியும் கவிதை அறியாதா?

2.

அஞ்சலி.

மரணங்கள்,
கவலை கொள்ள வைக்கிறது.
சில வேளைகளில்,
சந்தோசமடையவும் வைக்கிறது.
கற்பித்த ஆசிரியர்கள்.
இயக்கப் பொறுப்பாளர்கள்.
அரசியற் தலைவர்கள்.
சமூகச் செயற்பாட்டாளர்கள்.
நண்பர்கள்.

பகலிலேயே பசுமாட்டைக் கண்டு
: அறியாத எனக்கு,
ஒரு குழுமாட்டைக் கண்டறியும்
குணம் இருந்தது.

சமூகச் சிகரமெனினும்
சமூகச் சிரங்கெனினும்

செத்தால்,
ஈரம் கசிய ஒரு சொல்
கணப்பொழுதில்
முளைவிடாதெனில்.

உயிர் இருந்தாலும் அறுத்தாலும்
குழுமாதோ பசுமாதோ

இரண்டுமே பிணந்தானே?

நீண்டநாள் பிணத்திற்குத்
தேவையென்ன

புதிதான அஞ்சலிக்குறிப்பு?

3.

கையிலிருந்த பந்தை எறிந்து
கைபற்றச் சொன்னான்.

தவறவிட்டேன்.

மூன்று தடவைகள் எறிந்தபோதும்
கையில் சிக்கவில்லை.

கோயிலில்,
நந்திக்கு வைத்த புகை
உருண்டையை
எறியும் ஐயரின் கைக்குறி பார்த்து
கவ்வ நிற்கும்
நாயைப்போல்,
ஒற்றைத் தாவலில்
என்னால் கவ்வ முடியாதிருந்தது.

தொடர்ந்தும்,
தவறவிட்டுக் கொண்டிருந்தது
பந்துதானென்றால்,
எறிந்தவனைத்தானே தேடவேண்டும்.

கற்சுறா

[மண்ணின் மீது ஓர் மொழி]

காந்தனை நான் சந்தித்துப் பல மாதங்கள். சில வேளை ஒரு வருடமாக இருக்கும் என நினைக்கின்றேன். நாம் ஒரு உணவகத்தில்தான் வேலை செய்தோம். அவன் சமையல்காரன். நான் கழுவல் வேலையில். எனக்கு அப்போது பிரெஞ்சு தெரியாது. அவனுக்கு அதிகம் தெரியும். அங்குள்ள வெள்ளைச் சேவகிகள் அவனை வலம் வந்ததைக் காணும்போது எனது மனம் கொதித்தது.

‘உனக்கு நல்ல சான்ஸ்.’ என அவனிடம் சொன்னபோது என்னை வியப்புடன் பார்த்தான்.

‘என்ன சான்ஸ்?’

‘சேவகிகள் உன் பின். உனக்கு இந்தப் பெண்களால் இரவுச் சாப்பாடு கிடைக்கும். அது எனக்குக் கிடைப்பதில்லை.’

‘மதி, இந்தப் பெண்களோடு எனக்கு எந்தத் தொடர்பும் இரவுகளில் இல்லை. காரணம் நான் திருமணம் செய்தவன்.’

‘உன்னைப்போல எனக்குப் பாஷை தெரியுமானால்,’

அவன் சிரித்தான்.

‘காந்தன், நீ எப்படி இந்தப் பாஷையைப் படித்தாய்? எனக்கு நீ இதனைப் படிப்பிப்பாயா?’

‘நான் முன்பு ஓர் உணவகத்தில் தொழில் செய்தபோது, முதலாளியின் மனைவிதான் படிப்பித்தார்.’

‘சான்ஸ்,’

‘அவள் சுவையா?’

‘நான் அவளோடு படுத்ததில்லை. அவளது படிப்பிப்பு மிகவும் சுவை. அவளது குரலில் பிரெஞ்சு மொழியைக் கேட்பது ஓர் சான்ஸ்.’

‘உனது மனைவியின் குரல்;?’

‘அதுவும் கவிதைதான்.’

‘அவளும் உனக்குக் கிடைத்தது சான்ஸ்தான்.’

‘ஏன்?’

‘இலக்கியச் சிந்திப்பு’ எனும் எனது முகநூல் பதிவில் மண் மீது எழுதியிருந்தேன். நான் அதிகமாக விரும்பும் சில தமிழ் எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான வடகோவை வரதராஜன் ‘ஒரே ஒரு வேண்டுகோள் மண்ணில் எழுதியதை ஓர் சிறுகதையாக எழுதுங்கள். ‘தலைப்பு-மண்ணின் வழி மொழி’ என ஓர் அன்பான வேண்டுகோளைப் பின்னூட்டமாகத் தந்தார்.

‘வடகோவையருக்குச் சொன்ன சிறுகதையை அபத்தம் இதழிற்கு எழுதித் தாருங்கள்.’ எனக் கேட்டார் நண்பரும், கண்டனங்களைச் சிறப்பான தமிழில் எழுதும் கவிஞர் கற்சுறா.

எனது நண்பர் வடகோவை வரதராஜன் வித்தியாசமான கதையாக உள்ளது .அபத்தத்துக்கு அனுப்புங்கள் . இதை பலர் பல கண் கொண்டு நோக்குவார்கள் . என்றார்.

ஐயோ, ஐயோ! நான் மாப்பலான் அல்லன், புதுமைப் பித்தனும் அல்லன். உண்மை. நான் எழுதிய அனைத்துக் கதைகளும் மண்ணில் எழுதியவைகளே. அவைகள் சில வேளைகளில் வாழலாம், பின்பு அழியலாம். வாழ்வதில் ஓர் சுகம் உள்ளது போல அழிவதிலும் ஓர் சுகம் உள்ளது எனக் கருதுபவன் நான்.

ராஜ் கௌதமன்

‘அவள் கவர்ச்சியானவள்.’

‘சரி, நீ ஏன் இப்போதும் தனிமையில் வாழ்கின்றாய்?’

‘உனக்கு ஓர் உண்மையைச் சொல்லலாமா?’

‘சொல்.’

‘எனக்கு அதிக விபச்சாரிகளைத் தெரியும்.’

‘கவனம்!’

‘ஏன் கவனம்?’

‘சில வருத்தங்கள் வந்துவிடும்.’

‘சரி, நாம் வருத்தங்களுடன் பிறப்பது உனக்குத் தெரியாதா?’

‘வருத்தங்கள் வாங்கப்படுவன.’

‘தவறு. உனது அப்பாவின் லிங்கம் உனது அம்மாவின் ஜோனிக் குள் நுழையும்போது அவள் கதறுவாள், கதறலில் ஓர் காமச் சுவையைச் சாப்பிடுவாள். அவளது உடலில் தோன்றிய கருவே அவளது கொலையாளியாக பல வேளைகளில் வருவது உனக்குத் தெரியாதா?’

அவன் அழுதான்.

அவனது பெரிய கண்ணீர்த் துளிகள் அவன் கால்களில் வீழ்ந்தன.

‘ஏன் அழுகின்றாய்?’

‘எனது அம்மா, தனது மூன்றாவது பிறப்பை வெளியேற்றும்போது செத்தாள்.’

நானும் அழுதேன்.

...

என்னிடம் அதிக தொலைபேசி இலக்கங்கள் உள்ளன. காந்தனை மீளவும் சந்திக்கும் ஆசை.

எனது போனில் தேட காந்தன் என்று எழுதினேன்.

சில காந்தன்கள் வந்தனர்.

எந்தக் காந்தனிற்கு அடிப்பது?

ஓர் காந்தனிற்கு அடித்தேன்.

இனிமையான பெண் குரல் ஒன்று கேட்டது.

‘தவறு. உனது அப்பாவின் லிங்கம் உனது அம்மாவின் ஜோனிக் குள் நுழையும்போது அவள் கதறுவாள். கதறலில் ஓர் காமச் சுவையைச் சாப்பிடுவாள். அவளது உடலில் தோன்றிய கருவே அவளது கொலையாளியாக பல வேளைகளில் வருவது உனக்குத் தெரியாதா?’

அவன் அழுதான்.

அவனது பெரிய கண்ணீர்த் துளிகள் அவன் கால்களில் வீழ்ந்தன.

‘ஏன் அழுகின்றாய்?’

‘எனது அம்மா, தனது மூன்றாவது பிறப்பை வெளியேற்றும்போது செத்தாள்.’

நானும் அழுதேன்.

‘வணக்கம், நான் காந்தனோடு பேசலாமா?’

‘கொடுக்கின்றேன்.’

‘வணக்கம், காந்தன்; நான் மதி. உங்களோடு உணவகத்தில் வேலை செய்தவன்.’

‘நான், ஒருபோதுமே உணவகத்தில் வேலை செய்ததில்லை. எனது நண்பர்களின் பெயர்களில் மதி எனும் பெயர் கிடையாது.’

‘மன்னிக்கவும்,’ எனக் கூறித் தொடர்பைத் துண்டித்தேன்.

பல காந்தன்களிற்கு அடித்தபோது பல குட்டிக்கதைகள் கிடைத்தன. அவைகளை நான் இங்கு எழுதினால் எனது சிறுகதை நாவலாக வரும் என்பதை எண்ணிப் பயப்படுகின்றேன்.

கடைசியில்;

ஓர் இனிய பெண்ணின் குரலே கிடைத்தது.

நான் ‘வணக்கம்’ சொன்னபோது ‘நீங்கள் மதியா?’ என அவள் கேட்டாள்.

எனது இதயம் உடனடியாகக் குளிர்ந்தது.

‘சாந்தி, உங்கள் குடும்பம் நலமாக உள்ளதா? காந்தன் இப்போதும் உணவகத்தில்தான் வேலை செய்கின்றாரா?’

அவள் அழுதாள்.

காந்தன் இறந்துவிட்டானா?

‘ஏன் அழுகின்றீர்கள் சாந்தி?’

‘நான் நான்கு மாதங்களாக அவருடன் இல்லை.’

‘விவாகரத்தா?’

‘இல்லை, இல்லை.’

‘ஏன், நீங்கள் அவருடன் இல்லை?’

‘அவர் தனது மண்ணை இங்கே தேடினார். கிடைக்கவில்லை. தனது தொழிலை விட்டு அங்கு போனார்.’

‘எங்கு?’

‘சிலோனிற்கு.’

‘சரி, ஏன் அழுகை? அவர் திரும்பி வருவார்தானே?’

‘அங்கு போனபின் அவரது உணவு மண்ணாகத்தான் இருந்தது. இவரது வயிற்றில் உள்ள மண்ணை எவ்வாறு அகற்றுவது என்பது மருத்துவப் பேராசிரியர்களிற்கும் தெரியாது.’

‘மண் என்பது உணவா சாந்தி?’

‘பலருக்குத் தேசப் பிரிவு இலாபம் தேடுவதாக இருக்கலாம். சிலருக்கு அனைத்தும் இழப்புக்களே. அவர் தனது மண்ணை முத்தமிட்டதாக என்னிடம் சொல்லியுள்ளார்.’

‘சரி, எப்போது உங்களிடம் வருவார்?’

‘தெரியாது, தனது மண்ணில் அவர் மண்ணாகிப் போவதும் சாத்தியம்.’

...

இன்று ஓர் குடியானவனின் முன் ‘எது ஓர் மண்?’ எனக் கேட்டேன்.

‘அது, ஓர் புண்.’

இந்தப் பதிலால் அவர் தந்த வைனில் எனது மண்ணைக் கண்டேன்.

அது பல நிறங்களைக் காட்டியது.

29-05-24

பன்னிரண்டாவது பேய்

அல்லது

‘சிறுகதை அரசி’

அலிஸ் மன்றோ பற்றி தமிழ் இலக்கிய உலகத்திற்கு பெரிய பரிச்சயம் இருப்பதாக பெரிதாகக் கண்ணில் பட்டதில்லை.

முல்லா மாதிரி, தொலைத்த இடத்தை விட்டு, வெளிச்சம் இருக்கிறதே என்பதற்காக வேறு எங்கோ தேடிக்கொண்டிருக்கிறேனோ என்னவோ?

ஹருகி முரகாமி, ஓர்ஹான் பாமுகு என்றெல்லாம் அடிக்கடி name dropping செய்து, தங்கள் ‘ஓலக இலக்கியப்’ புலமையைப் பீற்றும் இலக்கியப் பேர்வழிகள் பீலா விடும் அளவுக்கு அலிஸ் மன்றோ ‘மேற்கோள் -worthy’ யாக இருந்த ஞாபகமும் இல்லை.

அலிஸ் மன்றோவின் சிறுகதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து புத்தகத் திருவிழாவில் வெளியிட்டிருந்தால், ‘இதோ, வாங்கி விட்டேன்’, ‘இந்தா வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றாவது பேஸ்புக்கில் செல்பிகள் கண்ணில் தென்பட்டிருக்கக் கூடும். சில கதைகள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆனாலும், பரவலாக அடிபடும் அளவில் அவரது எழுத்துக்கள் பற்றி எவரும் பெரிதாக அலட்டிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

உலக இலக்கியம் என்று

அலிஸ் மன்றோவின் சிறுகதைகளை தமிழில் மொழிபெயர்த்து புத்தகத் திருவிழாவில் வெளியிட்டிருந்தால், ‘இதோ, வாங்கி விட்டேன்’, ‘இந்தா வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றாவது பேஸ்புக்கில் செல்பிகள் கண்ணில் தென்பட்டிருக்கக் கூடும்.

சிலாவியடிக்கும் வலையில் சிக்கிய இன்னொரு மீனாக, தங்களுக்குத் தெரிந்த உலக இலக்கியர்கள் என்று போடும் ஆயிரத்து ஒருவர் பட்டியல்களில் also ran ஆக, ‘தனக்கு(ம்) அவரைய(ம்) தெரியு(மா)ம்’ என்று காட்டும் ‘அறிவுக்கோளாறுகள்’ மூலமுமாகத் தான் அவர் அறியப்பட்டிருக்கிறார்.

காலைக்கடனாக (காலைக் கடனோடும்!) ஆசானின் தளத்தில் ‘இன்றைய பலன் பார்ப்பது போல தினசரி உச்சாடனம் செய்யும் அளவுக்கு இல்லாமல் இருப்பதற்கு, அலிஸ் மன்றோவும் தன் இணையத்தளத்தில் உலகின் சகலதும் பற்றிய, சக இலக்கியர்கள் ஈறாக, தன்னுடைய மட்டமான அபிப்பிராயங்களை எழுதாமல்

ஜோர்ஜ் ஐ.

இருந்ததும், (‘நான் நோபல் பரிசு வாங்கியிருக்கிறேனாக்கும்...!’) காரணமாக இருக்கக் கூடும்.

ஆங்காங்கே கண்ணில் பட்டவையும், ‘இந்த வார பலன்கள்’, ‘பேஸ்புக் இந்த வாரப் பரபரப்பு மாதிரி, ஒரு பாட்டம் சுற்றி வந்து அடங்கிப் போயிருந்திருக்கின்றன.

இலக்கியக் குருபிடங்கள் சிலவேளை அவரை ஆராதித்து வணங்கியிருந்தால், அடிப்பொடிகளும் வேறுவழியின்றி கும்பலோடு கோவிந்தா போட்டிருக்கக் கூடும். ஆசான்களின் புலமையின் முன்னால் அலிஸ் மன்றோ எம்மாத்திரம்? என்பதால் ஆராதனை, அபிஷேகங்கள் இல்லாமல் போயிருக்குமோ என்னவோ?

ஆங்கிலத்தில் நேரடியாகவே அலிஸ் மன்றோவை வாசித்திருக்கக் கூடியவர்கள் தவிர்ந்து, அலிஸ் மன்றோவை அதிகபட்சமாக மற்றவர்கள் எல்லாம் தெரிந்திருக்க முடிந்தது, காலச்சுவட்டில் அ. முத்துலிங்கம் எழுதிய கட்டுரையும் பேட்டியும் தந்த புண்ணியங்களால் தான் போலிருக்கிறது. அலிஸ் மன்றோ பற்றி ஆயிரம் பொன் கட்டுரையும் அவரை காத்திராப்பிரகாரம் தான் கண்டு பேட்டி கண்டது பற்றியும் அ. முத்துலிங்கம் எழுதியதன் மூலமாகத் தான் நம் இலக்கிய உலகத்திற்கு

அலிஸ் மன்றோ பற்றிய அறிமுக தரிசனம் கிடைத்திருக்கக் கூடும்.

அ.முத்துலிங்கம் சிறந்த 'கதை சொல்லி'.

டிஸ்கவரி சனல் யுகத்துப் பட்டிக்காட்டான்களுக்கு பட்டணங்களைக் காட்டி வாயைப் பிளக்க வைக்கிற...!

தொலைக்காட்சிக்குள்ளால் உள்ளறைக்குள் வந்த உலகம் உள்ளங்கைக்குள்ளும் வந்து, விரல் நுனியால் உலகத்தை உருட்ட முடிந்த பின்னாலும், அதே பட்டிக்காட்டான்களுக்கு இன்றைக்கும் அதே Baron Manchausen வந்து 'கதை சொல்ல' வேண்டியிருக்கிறது.

வாழுகின்ற கிணற்றுக்குள்ளே வீசி எறியப்பட்ட குப்பைகளுக்குள்ளேயே தேடல் முடிந்து போனால், கிணற்றுக் கட்டில் உட்கார்ந்திருக்கும் பாம்பு சொல்வது தானே தவளைகளுக்குப் பிரபஞ்சமாக இருக்கும்.

இந்த இலக்கிய உலகின் 'இதயம் பேசுகிறது மணியன்' ஈரேழு லோகங்களையும் 'சுத்திக்' காட்டுவதால் மட்டும் தமிழ்நாட்டு இலக்கிய ஞானசூனியங்கள் வடக்கு நோக்கி வாயைப் பிளந்து 'ஆ' வென்றபடி தவம் இருப்பதில்லை.

இயல் விருது கிடைக்கக் கூடும் என்ற நம்பாசையிலும், இலையான் புகும் அளவுக்கு 'ஆ' வென்று வாயைப் பிளந்தபடி தான் இருக்கிறார்கள்.

அ.முத்துலிங்கம் ஆங்கிலத்தில் எழுதியிருந்தால், அல்லது அதிகளவில் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருந்தால், அலிஸ் மன்றோவுக்கும் 'ஈரச் சாக்குப் போட்டு அமுக்கி' தமிழ் இலக்கிய உலகின் நோபல் பரிசாம் இயல் விருது கிடைத்திருக்கும்.

சுந்தர ராமசாமிக்குக் கொடுத்து தமிழ்நாட்டுப் புறம்போக்குகளை வளைத்துப் பிடித்து ஆட்டையைப் போட்ட மாதிரி, அவரது முதுகில் சவாரி செய்து அகில உலக அங்கீகாரம் கிடைக்கும் என்ற நினைப்பில்!

கனடாவின் பெரும்பாலான இலக்கிய உச்ச விருதுகள் உட்பட்ட பல்வேறு சர்வதேச விருதுகளை பகிரங்க முரண்பாட்டு விமர்சனங்கள், அவதூறுகள், 'விருதின் மரண' ஆட்சேபனைகள் எதுவும் இல்லாமல், தனது திறமைக்காகவே பெற்றுக் கொண்டவர். அந்தப் பெருமைகளையும் அங்கீகாரங்களையும் யாருமே கேள்விக் குள்ளாக்கியதில்லை. கனடியப் பல்கலைக்கழகங்களில் கலை, இலக்கியப் பாடத்திட்டங்களில் உள்ளடக்கப்பட்டவர்.

எங்கோ கண்ணில் பட்ட வாசகர் கடிதம் ஒன்றில், கனடாவின் secular saint என்ற வர்ணிப்பு ஒரு வகையில் உண்மையாகத் தான் இருந்தது.

பேட்டி கொடுத்த அலிஸ் மன்றோவும் கொஞ்ச நாளில் சுயநினைவு மறந்து, மறைந்தும் விட்டார்.

இனி, அலிஸ் மன்றோ காவிச் செல்ல முடியாது போனால் தான் என்ன? பிரபலங்களைக் காவிச் சென்றே காலம் கழிக்கும் காலமும் தன் காலச் சுவடுகளை விட்டுச் செல்லாமலா இருக்கும்?

கதை சொல்லி அலிஸ் மன்றோவின் கதை வேறு.

மறைவின் பின்னால் தானே கதையே ஆரம்பமாகியிருக்கிறது!

கனடாவில் இலக்கிய இமயங்களாகக் கருதப்படுகிற இரண்டு பெண்களில், மற்றவர் மார்க்கிரட் அட்வூட், அலிஸ் மன்றோ ஒருவர். மற்ற மலைகள், குன்றுகள் பற்றிய விபரங்கள் இப்போதைக்கு அவசியமில்லை.

சிறுகதைகளால் (குறுநாவல்களுக்குச் சற்றே குறைவான!) பிரபலமானவர். கனடாவின் பெரும்பாலான இலக்கிய உச்ச விருதுகள் உட்பட்ட பல்வேறு சர்வதேச விருதுகளை பகிரங்க முரண்பாட்டு விமர்சனங்கள், அவதூறுகள், 'விருதின் மரண' ஆட்சேபனைகள் எதுவும் இல்லாமல், தனது திறமைக்காகவே பெற்றுக் கொண்டவர். அந்தப் பெருமைகளையும் அங்கீகாரங்களையும் யாருமே கேள்விக் குள்ளாக்கியதில்லை. கனடியப் பல்கலைக்கழகங்களில் கலை, இலக்கியப் பாடத்திட்டங்களில் உள்ளடக்கப்பட்டவர்.

எங்கோ கண்ணில் பட்ட வாசகர் கடிதம் ஒன்றில், கனடாவின் secular saint என்ற வர்ணிப்பு ஒரு வகையில் உண்மையாகத் தான் இருந்தது.

வழமையில் கனடியர்கள் பெருந்தன்மை கொண்டவர்கள். அமெரிக்கர்கள் போன்று ஈன இரக்கம் இல்லாமல் பகிரங்கமாக துவைத்துக் காயப்போடுகிறவர்களாக இல்லாமல், மிகவும் பண்போடும் பெருந்தன்மையோடும் புகழ்கிறவர்கள். முன்னாள் பிரதமர் பியர் சூடோவின் பிளேபோய் காதல் விவகாரங்களை மட்டுமன்றி, அவருக்கு 72 வயதில் பாதி வயதுப் பெண்ணுடன் குழந்தை பிறந்தது பற்றியும் அலட்டிக் கொள்ளாமல் கடந்து போனவர்கள். அதிகம் திறமை வாய்ந்தவர்களாக இல்லாவிட்டாலும், 'நம்ம விரலுக்கு தகுந்த வீக்கம்' என்று எல்லாரையும் பாராட்டுவதால் தான் தீபா மேத்தா கூட சிறந்த இயக்குநர் வரிசையில் போற்றப்பட்டார்.

அவ்வாறான பவ்வியமான பண்பு கொண்டதொரு நாட்டில் அலிஸ் மன்றோவின் உலகளாவிய புகழ் பெற்ற திறமைக்கு உரிய கௌரவம் கிடைத்ததில் ஆச்சரியம் எதுவும் இல்லை.

நம் தமிழ் இலக்கியச் சூழலை நன்கு தெரிந்து கொண்டிருந்தால், இதை எல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது சிரிப்பாக இருக்கும். ஏதோவொரு முகாமை ஒட்டிக் கொண்டிருந்திருந்தால் தான் அலிஸ் மன்றோவுக்கும் அங்கீகாரம் கிடைத்திருக்கும். சுந்தர ராமசாமியும்

ஆசானும் அவரது எழுத்தில் இலக்கியம் இல்லை என்று அடித்துக் கூறியிருப்பார்கள். அழகியல் இல்லை என்று, access to microphone கிடைத்த அரைவேக்காட்டு அறிவுக்கொழுந்துகள் அவித்துப் பொங்கியிருப்பார்கள். (அந்த 'உதிர்ந்த ரோம்' அழகியல் என்பது என்னடா? என்று இதுவரைக்கும் யாரும் கேட்டதில்லை!)

இதற்குள் அலிஸ் மன்றோவுக்கும் ஆட்டையைப் போடலாமா என்று விடுதலைக் கவிஞர்களும், விடுகாலிக் கதைசொல்லிகளும் ஏங்கித் தவித்திருப்பார்கள். குட்டித் தோழிக்குக் காலை வணக்கம், தன் கவிதைத் தொகுப்புக்கு விமர்சன வேண்டுகோள் என்றெல்லாம் உட்பெட்டிகளை முற்றுகையிட்டிருப்பார்கள்.

வழமை போல, தங்களுக்கு லாபம் கிடைக்கும் என்று நினைத்தால் அன்றி, எவரையுமே மனம் நிறைந்து புகழாத தமிழர்கள் வெளியே இருக்கும் மற்றவர்கள் எல்லாம் அங்கீகரித்த பின்னால் தான், தாங்களும் அந்தப் புகழில் குளிர் காய்வதற்காக, திருவிழாவுக்குப் போகும் வண்டியில் அரோகரா கோஷத்தோடு ஏறி, வேறுவழியின்றி புகழத் தொடங்குவார்கள்.

அதே போலத் தான் இன்றைக்கு அலிஸ் மன்றோவும்!

நல்ல காலம், இயல் விருது கிடைக்காவிட்டாலும் அலிஸ் மன்றோ ஆங்கில எழுத்தாளராகவே பிறந்தது. 2013 இல் அவருக்கு நோபல் பரிசும் கிடைத்தது.

கடைசிக் காலங்களில் 12 வருடங்களாக நினைவுமறதி நோய்க்கு ஆளாகி, இந்த வருடம் மே மாதம் 13ம் திகதி காலமாகி விட்டார்.

இப்படி எல்லாப் புகழும் என் ஒருத்திக்கே என வாழ்ந்து முடிந்த இந்தக் கனடிய இலக்கிய உலகின் உச்ச நட்சத்திரம், (அதுசரி, ஆசானுக்குப் பெண் பால் என்ன?) வெறும் எரிநட்சத்திரமாக வந்து வீழ்ந்திருக்கிறது.

நம் தமிழ் இலக்கியச் சூழலை நன்கு தெரிந்து கொண்டிருந்தால்,

இதை எல்லாம் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது சிரிப்பாக இருக்கும்.

ஏதோவொரு முகாமை ஒட்டிக் கொண்டிருந்திருந்தால் தான் அலிஸ் மன்றோவுக்கும் அங்கீகாரம் கிடைத்திருக்கும். சுந்தர ராமசாமியும் ஆசானும் அவரது எழுத்தில் இலக்கியம் இல்லை என்று அடித்துக் கூறியிருப்பார்கள். அழகியல் இல்லை என்று, access to microphone கிடைத்த அரைவேக்காட்டு அறிவுக்கொழுந்துகள் அவித்துப் பொங்கியிருப்பார்கள். (அந்த 'உதிர்ந்த ரோம்' அழகியல் என்பது என்னடா? என்று இதுவரைக்கும் யாரும் கேட்டதில்லை!)

இதற்குள் அலிஸ் மன்றோவுக்கும் ஆட்டையைப் போடலாமா என்று விடுதலைக் கவிஞர்களும், விடுகாலிக் கதைசொல்லிகளும் ஏங்கித் தவித்திருப்பார்கள். குட்டித் தோழிக்குக் காலை வணக்கம், தன் கவிதைத் தொகுப்புக்கு விமர்சன வேண்டுகோள் என்றெல்லாம் உட்பெட்டிகளை முற்றுகையிட்டிருப்பார்கள்.

இன்னொரு கதை சொல்லலோடு!

அந்தக் கதை சொல்லல் 'இலக்கிய உலகத்தை உலுக்கியது' என்பது வெறும் cliché என்று சொல்ல முடியாதபடிக்கு, ஒவ்வொரு கோடையிலும் கரிபியனையும் புளோரிடாவையும் அடித்துத் துவைக்கும் புயல்கள் போல, உலுக்கி விட்டிருக்கிறது.

ரொறன்ரோ ஸ்டாரை கிரமமாக தினசரி நான் வாசித்த காலங்களில் அதில் எழுதி வந்த தொடர் பத்தி எழுத்தாளர் Heather Malick நான் ஆர்வத்தோடு வாசித்து வந்த ஒருவர். அவர் ரொறன்ரோவின் இன்னொரு பத்திரிகையான குளோப் அன்ட்

மெயிலில் இருந்து ரொறன்ரோ ஸ்டாருக்கு வந்தவர். இப்போதும் ஸ்டார் இணையத்தளத்தில் அவ்வப்போது கண்ணில் படும்போது எல்லாம் நான் வாசிக்கும் ஒருவர்.

அவருக்கு எழுதிய மின்னஞ்சல் ஒன்றில் அலிஸ் மன்றோவின் மகள் அன்ட்ரியா, தான் அலிஸ் மன்றோவின் இரண்டாவது கணவரால் சிறுவயதில் பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்பட்டதாகக் கூறியிருந்தார். தனக்கு அனுப்பப்பட்ட அந்த மின்னஞ்சலை ஸ்டாருக்கு புதிதாக வரும் ஆசிரியருக்கு மாலிக் முன்தள்ளியிருந்தார்.

மன்றோவின் மகள் தன் மின்னஞ்சலில் தனது இந்தக் கடிதம் பரவலாக அனுப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தது என்றும் கூறியிருந்தார். ஆயினும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தக் கூடிய இந்தத் தகவலை யாருமே வெளியில் விடவில்லை.

கடைசியில் ரொறன்ரோ ஸ்டார், மன்றோவின் மகள் எழுதிய கட்டுரையைப் பிரசுரித்ததோடு, இலக்கிய உலகு மட்டுமன்றி, உலகமே அதிர்ந்து 'ஒரு குலுக்குத் தான் குலுக்கியது'.

கனடாவும், ஐரோப்பாவும் அதிர்ந்த அளவுக்கு அமெரிக்கா அதிரவில்லை என்பது இன்னொரு சுவாரஷ்யம்.

அலிஸ் மன்றோவின் மகள், அன்ட்ரியா, அலிஸ் மன்றோவை விவாகரத்துச் செய்திருந்த தந்தையோடு வசித்து வந்தவர். 1976 இல் தன்னுடைய தாயை சந்திப்பதற்காகச் சென்ற போது, தாய் வீட்டில் இல்லாத இரவு ஒன்றில் தாயின் இரண்டாவது கணவன், ஜெரி பிரெம்ளின், ஒன்பதே வயதான அன்ட்ரியா படுத்திருந்த கட்டிலில் வந்து படுத்து, தன்னை பாலியல் துஷ்பிரயோகம் செய்ததாக அந்தக் கட்டுரையில் தெரிவித்திருந்தார்.

அந்த துஷ்பிரயோகம் அன்ட்ரியா பதினம் வயதடையும் வரை தொடர்ந்திருக்கிறது.

இந்த விபரத்தை யாருக்குமே சொல்லக் கூடாது என்று

துஷ்பிரயோகி மிரட்டியிருந்தாலும், அன்ட்ரியா தன் தந்தை இரண்டாம் மணம் முடித்த பெண்ணின் மகனான மாற்றுச் சகோதரனிடமே இதைச் சொல்கிறார். அவர் மூலமாக தந்தையின் இரண்டாம் மனைவி இதை அறிந்து கொண்டு, அன்ட்ரியாவாவின் தந்தைக்குச் சொல்லி, இது குறித்து முதல் மனைவிக்குச் சொல்ல வேண்டும் என்று கேட்கிறார்.

தந்தை இதைப் பற்றி தன் முன்னாள் மனைவியிடம் கேட்கவும் இல்லை, அவரின் இரண்டாவது கணவனை எதிர்கொள்ளவும் இல்லை. பொலிசாரிடம் முறையிடவும் இல்லை.

‘அன்ட்ரியா சொல்வது உண்மையில்லாமல் இருக்கலாம்’ என்று தந்தையே சந்தேகப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், இன்றைய காலங்களைப் போலல்லாமல், அந்தக் காலத்தில் இதையெல்லாம் பகிரங்கப்படுத்தாமல் குடும்பங்களுக்குள்ளேயே மூடி மறைப்பது வழமையாகத் தான் இருந்திருக்கிறது. அன்ட்ரியாவின் மற்ற இரு சகோதரிகளுக்கும் இந்த விடயம் பற்றி முழுமையாகச் சொல்லப்படாததுடன், அவர்களும் இதை இரகசியமாக வைத்திருக்குமாறு வலியுறுத்தப்பட்டார்கள்.

தனது இருபத்தைந்தாவது வயதில், 1992 இல், இதைப் பற்றி அன்ட்ரியா தன் தாய்க்குக் கடிதம் எழுதுகிறார். தாய் நம்ப மறுக்கிறார்.

இந்த அதிர்ச்சியாலோ என்னவோ, சில மாதங்கள் தன் இரண்டாம் கணவனை விட்டு விலகி இருந்த அலிஸ் மன்றோ மீண்டும் தன் கணவனுடன் வாழத் தொடங்குகிறார்.

இந்தக் கடிதத்தின் பின், மன்றோவின் இரண்டாவது கணவரான ஜெரால்ட் பிரெம்ளின், அன்ட்ரியாவின் தந்தைக்கு கடிதம் எழுதுகிறார். அதில் தான் பாலியல் ரீதியாகத் தொட்டதை ஒப்புக் கொண்டாலும், அதை ஆரம்பித்தது அன்ட்ரியாவே என்று குற்றம் சாட்டுகிறார். ஐம்பது வயதான ஒருவர் ஒன்பது

மன்றோவின் வீட்டுக்குப் போன விசாரணையாளர் தற்போது இத்தனை வருடங்களின் பின்னால் சொல்கிறார். ‘தனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. மன்றோ அந்தத் தகவலைக் கேட்டதும் பொங்கியெழுந்து. மகளைத் தகாத வார்த்தைகளால் திட்டி. தனது மகள் பொய் சொல்கிறாள் என்று சொன்னது’ என்று.

வயதான பெண் பிள்ளையைக் குற்றம் சாட்டுகிறார்... லொலிட்டா போன்றவள் என!

பராயமடையாத சிறு பெண்பிள்ளை ஒருத்தி மீதான காமம் கொண்ட ஒரு நடுத்தர வயது மனிதனின் கதையான, விளாடிமிர் நபக்கோவ் எழுதிய லொலிட்டா நாவலின் பாத்திரம் போன்றே அவளும், தான் அந்தக் கதையில் வரும் ‘ஹம்பேட் ஹம்பேட்’ போன்றவர் என்றும் விபரிக்கிறார். இப்படி அன்ட்ரியாவை லொலிட்டா ஆகச் சித்தரித்து, தனது பால் வக்கிரங்களை நியாயப்படுத்துகிற ஒரு pedophile ஆகவே மன்றோவின் இரண்டாவது கணவர் இருந்திருக்கிறார்.

இப்படி துஷ்பிரயோகியே தன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்ட ஆதாரங்கள் இருந்த போதும், தற்போது இறந்து போயிருக்கும் அன்ட்ரியாவின் தந்தை அது குறித்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.

தன் மகள் மீது நிகழ்த்தப்பட்ட இந்த துஷ்பிரயோகம் குறித்து தனது இரண்டாம் கணவன் ஒப்புக் கொண்ட பின்னாலும், அலிஸ் மன்றோ தன் இரண்டாம் கணவர் இறக்கும் இறுதிவரைக்கும் அவருடன் தான் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

மன்றோ உயிரோடு இருக்கும்போதே, இந்த விடயத்தை வெளியில் கொண்டு வந்து, சட்டரீதியான நடவடிக்கை எடுக்க அவரின் மகள் அன்ட்ரியா முயற்சிக்கிறார். தன் குற்றத்தை ஒப்புக் கொண்டு துஷ்பிரயோகி எழுதிய கடிதங்களுடன், தனது 36 வயது காலத்தில், 2004

இல், சட்டத்தின் உதவியை நாடி, பொலிஸ் விசாரணை மேற்கொள்கிறார்கள். மன்றோவின் வீட்டுக்குப் போன விசாரணையாளர் தற்போது இத்தனை வருடங்களின் பின்னால் சொல்கிறார், ‘தனக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது, மன்றோ அந்தத் தகவலைக் கேட்டதும் பொங்கியெழுந்து, மகளைத் தகாத வார்த்தைகளால் திட்டி, தனது மகள் பொய் சொல்கிறாள் என்று சொன்னது’ என்று.

பிரச்சனை நீதிமன்றம் வரை போகிறது. வழமைக்கு மாறாக, நீதிமன்றத்தில் வேகமாக விசாரணைகள் நடந்து, மன்றோவின் கணவருக்கு தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது, indecent assault குற்றச்சாட்டை துஷ்பிரயோகி ஒப்புக் கொண்டு, ஒத்திவைக்கப்பட்ட சிறைத் தண்டனையும், அன்ட்ரியாவுடன் எந்த தொடர்பும் வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது, 16 வயதுக்குட்பட்ட எந்தப் பெண்ணுடனும் வயதானவர் ஒருவர் துணையில்லாமல் சந்திக்கக் கூடாது என்ற நிபந்தனைகளோடு. மூன்று மாதங்களுக்குள்ளேயே விசாரணை வேகமாக முடிக்கப்பட்டு தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டு விடுகிறது.

தற்போது Sexual assault என்று அழைக்கப்படுவதன் அன்றைய பெயர் தான் அந்த indecent assault.

அந்த நேரத்தில் சர்வதேசப் புகழ் பெற்றிருந்த அலிஸ் மன்றோவின் குடும்ப விவகாரம், எந்த ஊடகங்களிலும் வெளியில் வரவில்லை. விசாரணை நடந்தது கனடியச் சிறுநகர்ப் பகுதி என்பதும், அது குறித்து ஊடகங்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதை அரசு தரப்புச் சட்டத்தரணி விரும்பவில்லை என்று அன்ட்ரியா கூறுவதும், (ஆனால் அது உண்மையாக இருக்காது, தான் அப்படிச் சொல்லியிருக்க மாட்டேன் என்கிறார் அரசு தரப்புச் சட்டத்தரணியாக இருந்தவர்) இந்த விவகாரம் சர்ச்சையாக வெடித்துக் கிளம்பாததற்குக் காரணமாக இருக்கலாம். அதையும் விட, பராயமடையாதவர்கள் மீதான குற்றங்களில் அவர்களின்

அடையாளங்களைப் பாதுகாப்பதற்காக சட்ட தலையீட்டின் போது, அவர்களின் அடையாளங்கள் வெளியிடப்படாததும் காரணமாக இருக்கலாம். இப்படி பொதுவெளியில் பகிரங்கப்படுத்தப்படாமலேயே இந்த விடயம் அமுங்கிப் போகிறது.

நீதிமன்றத் தீர்ப்புக் கிடைத்து, 2005 இல், அலிஸ் மன்றோவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய பொப் தக்கருக்கு அன்ட்ரியா கடிதம் எழுதுகிறார். அந்த வாழ்க்கை வரலாற்றின் அடுத்த பதிப்பில் துஷ்பிரயோகி குறித்த விபரத்தைச் சேர்க்க வேண்டும் என்று.

ஆனால், அதை ஒரு குடும்ப விவகாரம் என்று பொப் தக்கர் அதை தவிர்த்து விடுகிறார். அடுத்த பதிப்பின் போது சேர்க்க வேண்டிய விடயங்கள் குறித்து, 2008இல், அலிஸ் மன்றோவுடன் தான் பேசியதாகவும், அவர் 'பதிவுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு' அது பற்றிய விடயங்களைச் சொன்னதாகவும், தான் அதைச் சேர்த்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்றும் அவர் கூறியிருக்கிறார்.

இதைவிட, அலிஸ் மன்றோவின் இன்னொரு மகளான ஷைலா மன்றோ, தன் தாயுடனான தன் வாழ்க்கை பற்றி Lives of Mothers and Daughters: Growing Up with Alice Munro என்ற புத்தகத்தை எழுதியிருந்தார். அதில் அன்ட்ரியாவுக்கு நடந்த சம்பவம் பற்றி எதுவும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கவில்லை. அது தான் தாயுடன் வளர்ந்த காலத்தை மட்டுமே விபரிப்பதாகவும், அன்ட்ரியாவின் கதை அன்ட்ரியா சொல்வதற்கானது என்றும் கூறியிருந்தார்.

ஷைலாவின் புத்தகத்தின் எட்டிராக இருந்தது, அலிஸ் மன்றோவின் புத்தகங்களுக்கும் எட்டிராகவும் பிரசுரிப்பாளராகவும் இருந்த டக் கிப்சன் தான். அவருக்கு இந்த இரகசியம் குறித்து ஷைலா ஆரம்பத்தில் சொல்லவில்லை. புத்தகம் பிரசுரமான போது தான் தெரிவித்திருக்கிறார்.

இதன் பின்னால், அன்ட்ரியா

இப்படி கிட்டத்தட்ட உலகத்தையே உலுக்கக் கூடிய, அலிஸ் மன்றோவுக்கு கிடைக்க வேண்டிய நோபல் பரிசையே கிடைக்க விடாமல் செய்திருக்கக் கூடிய விடயம் எப்படி இவ்வளவு காலம் இரகசியமாக இருந்திருக்கிறது? மற்ற இலக்கியம் படைப்போருக்குத் தெரிந்து அவர்களால் ஒதுக்கப்பட வைத்திருக்கக் கூடிய இந்த விபரங்கள் எப்படி அவர்களுக்கும் தெரியாமல் போயிருக்கிறது?

பல்வேறு ஊடகங்களுக்கு கடிதங்கள் அனுப்பியிருந்தார்.

இப்படி கிட்டத்தட்ட உலகத்தையே உலுக்கக் கூடிய, அலிஸ் மன்றோவுக்கு கிடைக்க வேண்டிய நோபல் பரிசையே கிடைக்க விடாமல் செய்திருக்கக் கூடிய விடயம் எப்படி இவ்வளவு காலம் இரகசியமாக இருந்திருக்கிறது?

மற்ற இலக்கியம் படைப்போருக்குத் தெரிந்து அவர்களால் ஒதுக்கப்பட வைத்திருக்கக் கூடிய இந்த விபரங்கள் எப்படி அவர்களுக்கும் தெரியாமல் போயிருக்கிறது?

இதில் அலிஸ் மன்றோவின் வாழ்க்கை வரலாற்றையும், அவரதும் அவரது மகளதும் புத்தகங்களை வெளியிட்ட புத்தக நிறுவனம் இவ்வாறான செய்தி ஒன்று வெளிவருவதை விரும்பாமல் இருந்திருக்கலாம். அது மன்றோவின் புத்தக விற்பனையில் பெரும் பாதிப்பை ஏற்படுத்தும் என்ற எண்ணத்தில்.

அமெரிக்காவாக இருந்திருந்தால், கதை வேறாக இருந்திருக்கும். அவ்வாறான பரபரப்புக்களை புத்தகமாக்கி பணம் பார்க்க வழி தேடியிருப்பார்கள்.

இது கனடா. பெருந்தன்மையும் நற்பண்புகளும் கொண்டதொரு நாடு. ரூடோ சொன்னது போல, State has no place in the bedrooms of the nation.

மற்றவர்களின் அந்தரங்கங்களில் அக்கறை காட்டுவதைத் தவிர்க்கும் சமூகம் இது.

அன்ட்ரியா இத்தனை காலமும் இந்தக் கதையை வெளியில் கொண்டு வர முயற்சித்து பல்வேறு ஊடகங்களுடன் தொடர்பு கொண்ட போதும், எந்த ஊடகமும் அதைப் பிரசுரிக்க முன்வரவில்லை. கனடாவின் secular saint இன் கட்டமைக்கப்பட்ட பிம்பத்துக்கு மாசு கற்பிக்க எந்த ஊடகமும் விரும்பாமல் இருந்திருக்கலாம்.

இந்த விடயம் ஊடகங்களால் வெளிக் கொணரப்படாமல், குடும்பத்திற்குள்ளேயே அமுக்கப்பட்டதால், வெளியில் கிசுகிசுவாகக் கூட இருந்ததில்லை. மன்றோவின் இரண்டாவது கணவரின் உறவினர்களுக்குக் கூட இந்த விவகாரமோ, நீதிமன்றம் வரை சென்ற விடயமோ தெரிந்திருக்கவில்லை.

கனடிய இலக்கிய வட்டங்களில் கூட இது ஒரு விவகாரமாக பரவலாக அறியப்பட்டதோ, அலசப்பட்டதோ இல்லை. நெருக்கமானவர்களுக்கு இது குறித்துத் தெரிந்தது கூட பிற்காலங்களில் தான்.

அலிஸ் மன்றோவுடன் நெருக்கமாக இருந்த மார்கிரட் அட்வூட் கூட தனக்கு இந்த விடயம் பற்றி துஷ்பிரயோகி 2013 ல் இறந்த பின்னால் தான் தெரிந்துகொண்டதாகவும், அது பற்றிக் கேட்கக் கூடிய நேரத்தில் அலிஸ் மன்றோ நினைவு தவறி பேச முடியாத நிலையில் இருந்தார் என்றும் கூறியிருக்கிறார்.

இன்னொரு உலகப் புகழ் பெற்ற கனடிய எழுத்தாளரான Jane Urquhart ம் அலிஸ் மன்றோவை இறுதிக்காலங்களில் சந்தித்திருக்கிறார்கள்.

மார்கிரட் அட்வூட்டுக்கும், ஜேன் உர்குஹார்ட்டுக்கும், அலிஸ் மன்றோவை பார்க்கப் போனபோது, இறுதிக் காலங்களில் பராமரித்த மகளான ஜேனி,

மற்ற மகளான அன்ட்ரியா தாயைப் பார்க்க வருவதில்லையா? என்று கேட்டபோது, பாலியல் துஷ்பிரயோகம் குறித்து தாய்க்குச் சொல்லியும் எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காததால் அவர் வரவாய்ப்பில்லை என்று அவர்களுக்குக் கூறியிருக்கிறார்.

இப்படி அலிஸ் மன்றோவுக்கும் மகளுக்குமான உறவு துண்டிக்கப்பட்டிருந்தது.

அலிஸ் மன்றோ தான் இந்த விடயம் பற்றி மிகவும் தாமதமாகவே அறிந்து கொண்டதாகவும், தன் இரண்டாம் கணவனை அதிகளவு அன்பு செய்வதால் அவரை விட்டு விலக முடியாது என்றும் 'தன்னுடைய தேவைகளை மறுக்க வேண்டும் என மற்றவர்கள் எதிர்பார்க்கக் கூடாது' (couldn't be expected to deny her needs) என்றும், தனது கணவன் 'நட்போடு' இருக்கும் மற்றக் குழந்தைகள் பற்றியும், தனது மகளுக்குக் கூறி நியாயப்படுத்தியிருக்கிறார். ஒருவகையில் தனது கணவன் வேறு சிறு பிள்ளைகளுடன் தொடர்பு வைத்திருந்த ஒரு pedophile என்பதை அலிஸ் மன்றோ அறிந்தே அவருடன் தொடர்ந்தும் வாழ்ந்திருக்கிறார். சிலநேரம் இது பகிரங்கப்படுத்தப்படுவதால், சர்வதேசப் புகழ் பெற்ற தனது பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படக் கூடும் என்று கூட அவர் நினைத்திருக்கக் கூடும்.

ஆனாலும், அலிஸ் மன்றோவின் கதைகளில் இந்த விவகாரம் குறித்து பல இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. மார்கிரட் அட்வூட் கூட இதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

Lives of Girls and Women கதையைப் பார்த்தபோது, அதைப் போன்ற சம்பவம் அலிஸ்க்கு நடந்திருக்குமா என தான் சந்தேகப்பட்டதாக அட்வூட் கூறுகிறார்.

1993 இல் எழுதிய Vandals என்ற கதை, pedophile ஆன காதலனிடம் இருந்து தன்னை

அலிஸ் மன்றோ தான் இந்த விடயம் பற்றி மிகவும் தாமதமாகவே அறிந்து கொண்டதாகவும், தன் இரண்டாம் கணவனை அதிகளவு அன்பு செய்வதால் அவரை விட்டு விலக முடியாது என்றும் 'தன்னுடைய தேவைகளை மறுக்க வேண்டும் என மற்றவர்கள் எதிர்பார்க்கக் கூடாது' (couldn't be expected to deny her needs) என்றும்,

தனது கணவன் 'நட்போடு' இருக்கும் மற்றக் குழந்தைகள் பற்றியும், தனது மகளுக்குக் கூறி நியாயப்படுத்தியிருக்கிறார்.

பாதுகாக்காத தாய் போன்ற ஒருவர் மீது ஒரு பெண் கோபம் கொள்வது பற்றியது.

2004 இல் எழுதிய Silence என்ற கதை தன்னுடனான தொடர்புகளைத் துண்டித்துக் கொண்ட மகளைக் குறித்து வருந்தும் தாய் பற்றியது. கதையில் வரும் அந்தத் தாய் தன் மகளுக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் இருக்கின்றன என்று அறிகிறார்.

தன்னுடைய இரண்டு பிள்ளைகளைக் கூட தனது தாயைப் பார்ப்பதற்காக அன்ட்ரியா கூட்டி வந்ததில்லை. தன் மகளுக்கு நடந்த துஷ்பிரயோகம் குறித்து எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்காமல், அவரது குற்றச்சாட்டைக் கேட்டுக் கேட்ட வார்த்தைகளால்

மார்கிரட் அட்வூட்டுடன்...

திட்டி, விசாரணைக்கு வந்த விசாரணையாளருக்கு 'அவள் பொய் சொல்கிறாள்' என்று பொங்கியெழுந்து பாதுகாத்த துஷ்பிரயோகியுடன் இறுதி வரை வாழ்ந்த அலிஸ் மன்றோ, எதுவும் தெரியாதது போல தன் மகள் தன்னுடனான உறவைத் துண்டித்தது குறித்து வருந்துகிறார். தன்னுடைய தவறுக்கான மன்னிப்பைக் கோரி நின்றதில்லை.

தனது கதையில் இவ்வாறு உருகும் அலிஸ் மன்றோ, தன்னுடைய மகளுடனான உறவு மோசமடைந்து அன்ட்ரியாவை தனது மகள் என்று கூட குறிப்பிட விரும்பவில்லை என்பது மிகவும் ஆச்சரியமான விடயம்.

நோபல் பரிசு வழங்கிய அமைப்பு அலிஸ் மன்றோவுக்கு இலக்கியத்திற்கான நோபல் பரிசை வழங்கிய போது, அவர் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்பில் அவரது இலக்கிய சாதனைகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டதுடன், 'அலிஸ் மன்றோவுக்கு தனது முதல் திருமணத்தின் மூலமாக இரண்டு பிள்ளைகள் உள்ளனர்' என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறது. இதில் மூன்றாவது மகளான அன்ட்ரியா பற்றிய விபரம் அலிஸ் மன்றோவினால் திட்டமிட்டே மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்போது இப்படி அலிஸ் மன்றோவின் விவகாரம் பொதுவெளிக்கு வந்து பரபரப்பு ஊட்டும் பகிரங்கமான செய்தியாகிய போது காலம் மாறி விட்டது. கிட்டத்தட்ட இதைப் பற்றி எழுதாத ஊடகங்களோ, கருத்துச் சொல்லாத கனடிய இலக்கியவாதிகளோ இல்லை என்ற நிலையில் இன்றைய நிலைமை இருக்கிறது.

பாலியல் வன்முறைகளும், இனவாத மனநிலைகளும் சமூக நீதிக்கு எதிரான குற்றங்களும் பற்றிய கனடிய சமூகத்தின் பார்வை இன்றைக்கு வெகுவாக மாறி விட்டது. ஏற்கனவே கனடிய வரலாற்றில் பெரும் குறியீடுகளாக (icons) இருந்த பல தலைகள் உருண்டிருக்கின்றன. ஆதிக்குடிக்கு பெரும் அநீதி

இழைத்தார் என்று கனடாவின் முதலாவது பிரதமர் ஜோன் மக்டொனால்ட் முதல் கனடாவின் பூர்வகுடிச் சூழந்தைகளை பலவந்தமாகச் சேர்த்து, ஆயிரக்கணக்கான சூழந்தைகள் அடையாளம் தெரியாமல் புதைக்கப்பட்ட Residential school system ஐ வடிமைத்த றையேர்சன் வரைக்கும், இங்கிலாந்தில் கறுப்பின அடிமை முறையை ஒழிப்பதை 15 ஆண்டுகள் தள்ளிப்போட வைத்த ஸ்கொட்லாந்து அரசியல்வாதியான ஹென்றி டண்டாஸ் ஈறாக, அவர்களின் சிலைகள், பல்கலைக்கழகம் முதல் வீதி வரைக்கும் வைத்திருக்கும் பெயர்களை அகற்றும் முயற்சிகள் தற்போது சாதாரணமாகவே நடைபெறுகிறது.

கனடிய வரலாற்றில் அவர்கள் எல்லாம் முக்கியமானவர்களாக இருந்தாலும், இன்றைய உலகின் அளவீடுகளின்படி அவர்களின் செயற்பாடுகள் மன்னிக்க முடியாத குற்றங்களாக இருக்கும் நிலையில் அவர்கள் பற்றிய நினைவுச் சின்னங்கள் பகிரங்க எதிர்ப்புக் காரணமாக அகற்றப்படுகின்றன.

அலிஸ் மன்றோ நேரடியாகவோ, உடந்தையாக இருந்ததாகவோ இந்த துஷ்பிரயோகத்தில் குற்றம் சாட்டப்படவும் இல்லை. ஆனால், ஒரு தாய் தன் மகளைப் பாதுகாத்திருக்க வேண்டிய பொறுப்பிலிருந்து விலகியதை இன்றைய சமூகத்தால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

கனடியப் பல்கலைக்கழகமான வெஸ்டேர்ன் பல்கலைக்கழகம் அலிஸ் மன்றோவின் பெயரில் இருந்த இருக்கை ஒன்றை ரத்துச் செய்திருக்கிறது. பிரபல புத்தக விற்பனை நிறுவனமான இன்டிகோ விற்பனை நிலையங்களில் உள்ள அலிஸ் மன்றோவின் படங்களை அகற்றியிருக்கிறது.

பல்கலைக்கழகங்களில் அலிஸ் மன்றோவின் சிறுகதைகளைக் கற்பிக்கும் பேராசிரியர்கள் தற்போது அது குறித்து மீள் பரிசீலனை செய்கிறார்கள்.

அலிஸ் மன்றோ விவகாரம் குறித்து பேஸ்புக்கில் கண்ணில் பட்டது குப்புசாமி கணேசன் எழுதிய குறிப்பு ஒன்று தான்.

முப்பது வருடங்களாக அலிஸ் மன்றோவின் எழுத்துக்களை ஆராதித்து வருவதாகவும் இந்தச் செய்தி தன்னைக் கலங்க வைத்திருப்பதாகவும், it is very disgusting என்றும் பதிவிட்டிருந்தார். பின்னூட்டத்தில் எம்.டி. முத்துக்குமாரசாமி, yes, it is disgusting என்றிருந்தார். உலகைக் குலுக்கிய இந்த விடயம் தமிழ் இலக்கிய உலகைக் குலுக்கியது அவ்வளவு தான். ஒரு வாரப் பேஸ்புக் பரபரப்போடு எல்லாம் அடங்கி விட்டது.

நான் முன்னர் குறிப்பிட்டது போல, இந்த விவகாரம் முதலே வெளிச்சத்திற்கு வந்திருந்தால், அலிஸ் மன்றோவுக்கு நோபல் பரிசு கிடைத்திருக்க முடியாது. இவ்வாறான ஒருவருக்கு பரிசு வழங்கி, நோபல் பரிசு வழங்கும் அமைப்பு தனது பெயருக்கு களங்கம் ஏற்படுத்த விரும்பியிருக்காது.

கனடியப் பொதுவெளியில் அவர் பற்றிய அபிப்பிராயம் அடியோடு தலைகீழாக மாறி விட்டிருக்கிறது.

Celebrate the art, not the artist என்று எப்படித் தான் உருட்டினாலும், இந்த துஷ்பிரயோகிகளை இங்கே பாதுகாக்க முடியாது. அரசியல் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தி சட்டத்தின் பிடியில் இருந்து தப்பும் விளையாட்டெல்லாம் இங்கு சாத்தியமில்லை.

ஒரு சமூகத்தின் இருப்பிலும் சிந்தனையிலும் கருத்துக்களிலும் ஆதிக்கம் செலுத்துவோராக, வழிகாட்டுவோராக உயர் மதிப்புப் பெற்று இருப்போர், ஒரு சமூகம் எதிர்பார்க்கும் அடிப்படை அறங்களிலிருந்து தவறிப் போகும்போது, நாகரிக சமூகங்களால் அதை கவனிக்காமல் கடந்து போக முடிவதில்லை.

சமூகத்தைப் பாதிக்கக் கூடிய எந்தச் சீரிய விடயமும் வெறும் பரபரப்புகளுடனேயே ஒரு வாரத்திற்குள்ளேயே அடங்கிப் போகிற சமூக வலைத்தள யுகத்திலும் இன்றைக்கு இங்கே அவர்கள் மீதான சமூகத்தின் நிலைப்பாடு கடுமையானதாகவே இருக்கிறது.

படைப்புகளின் பெருமையை விட, அடிப்படையில் ஒரு சமூகம் எதிர்பார்க்கிற பண்புகளுடன் நீ வாழுகிறாயா என்ற கேள்வி இந்த சமூகத்தில் முக்கியமானதாக இருக்கிறது.

பாப்வோ நெருடாவை சிலி நாடே ஒதுக்கிய பின்னாலும், தமிழ்நாடு காவித் திரிவதெல்லாம் நமது நாடுகளுக்கான சிந்தனைகள். அது இங்கே செல்லுபடியாகாது.

இலக்கியம் படைப்போரின் அறம் பற்றிய சமூகத்தின் எதிர்பார்ப்புகளும் அளவீடுகளும் இங்கே வித்தியாசமானவை. அந்த எல்லைகள் மீறப்படும் போது, தண்டனைகள் வேகமானவை யாகவும் கடுமையானவையாகவும் இருக்கின்றன.

அலிஸ் மன்றோவின் முன்னைய எழுத்துக்கள் கூட இனிமேல் இன்னொரு புதிய கண்ணாடிக்குள்ளால் தான் பார்க்கப்படப் போகின்றன. அவர் பற்றிய அபிப்பிராயங்களும் இனிமேல் வேறாகத் தான் இருக்கும். அவரையும் அவரது படைப்புகளையும் பற்றிப் பேசுவதையும் ஆய்வு செய்வதையும் கருத்துச் சொல்வதையும் பெருமையாகக் கருதிய காலம் போய், அவரைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதே ஹராம் என்பது போல, இலக்கியப் பார்வைகளில் அவர் பற்றிய குறிப்புகள் கூட இல்லாமல் போகலாம்.

இப்படி வழிபடும் தெய்வமாகப் போற்றிக் கொண்டாடப்பட்ட அலிஸ் மன்றோ இன்றைக்கு அகற்றப்பட வேண்டிய வெறும் கற்சிலை ஆகி விட்டார்.

சரி, நம் இலக்கிய உலகத்திற்கு வருவோம்.

அலிஸ் மன்றோ விவகாரம் குறித்து பேஸ்புக்கில் கண்ணில் பட்டது குப்புசாமி கணேசன் எழுதிய குறிப்பு ஒன்று தான்.

முப்பது வருடங்களாக அலிஸ் மன்றோவின் எழுத்துக்களை ஆராதித்து வருவதாகவும் இந்தச் செய்தி தன்னைக் கலங்க வைத்திருப்பதாகவும், it is very disgusting என்றும் பதிவிட்டிருந்தார். பின்னூட்டத்தில் எம்.டி.முத்துக்குமாரசாமி, yes, it is disgusting என்றிருந்தார்.

பின்னூட்டம் போட்டவர்களில் பலருக்கு நதிமூலம், ரிஷிமூலம் புரியவில்லை. ஏதோ சினிமாக் கிசுகிசவைக் கேட்ட மாதிரி, link please தான்.

உலகைக் குலுக்கிய இந்த விடயம் தமிழ் இலக்கிய உலகைக் குலுக்கியது அவ்வளவு தான். ஒரு வாரப் பேஸ்புக் பரபரப்போடு எல்லாம் அடங்கி விட்டது.

தற்போது தமிழ் இலக்கிய உலகை ஒரு 'குலுக்குக் குலுக்கிய' விமர்சன உரை ஒன்றை ஆற்றியவர் கூட, அலிஸ் மன்றோவை name dropping செய்திருந்தார். அவருக்கும் இந்த விவகாரம் தெரிந்திருப்பதாக தெரியவில்லை. அல்லாவிடில், பெண் கவிஞரின் சிறுகதைத் தொகுப்புக்கான விமர்சனக் கூட்டத்தில் கதை சொல்லலில் இருக்க வேண்டிய அலிஸ் மன்றோவின் பரிமாணம் பற்றி எதையாவது குறிப்பிட்டிருக்கக் கூடும். (அல்லது அவரும் அ. முத்துலிங்கத்தின் கருணையினால் மட்டுமே அலிஸ் மன்றோவை அறிந்திருக்கவும், அறியாதிருக்கவும் கூடும்.)

அந்த விமர்சன உரை குலுக்கிய குலுக்குக் கூட, அலிஸ் மன்றோ விவகாரம் தமிழ் இலக்கியச் சூழலைக் குலுக்கவில்லை.

தமிழ் இலக்கிய உலகம் பற்றி எனக்கு எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லை. படுமோசமான பாலியல் குற்றச்சாட்டுக்களுக்கு உள்ளானவர்கள் கூட இன்றைக்கும் சமூக விலக்கம் செய்யப்பட்டதில்லை.

பலர் கொண்டாடப்பட்டபடியே இருக்கிறார்கள். கோணங்கி வெளியிடும் சஞ்சிகையில் எழுதுகிறவர்கள் இன்னமும் இருக்கிறார்கள். சாரு இப்போதும் பிறழ்வு இலக்கியம் படைத்தவாறு, சிலிக்குப் போவதற்கு நிதி திரட்டும் முயற்சியில் இருக்கிறார். இந்தச் சமூகம் தன்னை மறந்து போய் விடாதபடிக்கு வைரமுத்து 'உள்ளேன், ஐயா!' என்று ட்வீட்டிக் கொண்டே இருக்கிறார். கலை, இலக்கிய காரர்கள் மென்மையான உணர்வு கொண்டவர்கள் என்று முட்டுக் கொடுக்க ஆசான்கள் வேறு இருக்கிறார்கள்.

அறம் பற்றி அதிகமாக அலட்டிக் கொள்ளுகிறவர்கள் எப்போதும் அயோக்கியர்களாகவே இருக்கிறார்கள் என்று நான் அடிக்கடி இங்கே அபத்தத்தில் சொல்லியிருக்கிறேன்.

அலிஸ் மன்றோவைத் தெரிந்திருப்பதைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்வதைப் பெருமையாகக் கொள்கிறவர்கள் அலிஸ் மன்றோவுக்கு இன்று நடப்பதைப் பற்றி வாயே திறக்க மாட்டார்கள்.

அலிஸ் மன்றோவின் மரணத்தின் போது, 'சென்று வாருங்கள், சிறுகதை அரசி என்று வழியனுப்பி வைத்த அ.முத்துலிங்கம் ஏதாவது எழுதியிருப்பார் என்று பேஸ்புக்கில் பார்த்தேன்.

மூச்!

முப்பது வருடமாக வாசித்த, தமிழ்நாட்டில் வாழுகிற குப்புசாமி கணேசனுக்கும், எம்டிஎம்முக்கும் இருந்த அருவருப்பு உணர்வு கூட அலிஸ் மன்றோவின் கனடாவில் வசிக்கும் அ.முத்துலிங்கத்திற்கு இருக்கவில்லை.

இலக்கிய காரர்களுக்கே உரித்தான, கனியிருப்பக் காய் கவரும் மொழியில் மேதாவித்தனம் காட்ட, disgusting என்பதற்குப் பதிலாக, shocked, appalled, dismayed, horrified என்றெல்லாம் எழுதியிருக்க வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டு இலக்கியப்

பட்டிக்காட்டான்களுக்குப்பட்டணம் காட்டியவர், பட்டணத்துக்கு வந்து சேர்ந்ததும் தன்னை நம்பி வந்தவர்களை அம்போ என்று விட்டு விடுவது நியாயமா? பட்டணத்தில் உள்ள அத்தனை ஏமாற்றுக்காரரும் கோவணத்தை உருவி விட்டுத் தான் ஊருக்கு அனுப்புவான்.

அலிஸ் மன்றோவின் பெருமையைப் புகழ்ந்தவர், இந்த தமிழ் (மட்டும்) கூறு நல்லுலகுக்கு அலிஸ் மன்றோவை அறிமுகப் படுத்தியவருக்கு, அலிஸ் மன்றோவின் இன்னொரு பக்கத்தையும், அது சிறுமையாக இருந்தாலும், காட்ட வேண்டிய இலக்கிய அறக் கடப்பாடு ஒன்று இருக்கத்தானே வேண்டும்?

வாய்ப்பே இல்லை, ராஜா!

நான் மேலே சொன்னது போல, அ. முத்துலிங்கம் போன்ற 'கனவான்கள்' மற்றவர்களின் புகழில் குளிர் காய்கிறவர்கள். இகழ்களைக் காணும்போது, தங்களை அதனுடன் அடையாளம் காட்ட விரும்பாத, தூசி பட்டால் அருவருப்படையும் கருப்புக் கோட் சீமான்கள். தங்களைப் பற்றி இருக்கும் பொதுவெளிப் பிம்பம் மாசு மறுவற்றதாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருப்பவர்கள்.

ஆசான் மொக்குத்தனமாக மாட்டிக் கொள்ளும்போதெல்லாம், ஆசானை தங்களுக்கு வேண்டப்பட்டவராகச் சொல்வதில் பெருமை கொள்ளும் எவரும் அவரைப் பாதுகாக்க ஓடி வருவதில்லை. ஆனால், ஆசான் பெருமை பெறும் போதெல்லாம் ஓடி வந்து முந்தி விழுந்து வாழ்த்துச் சொல்ல முண்டி அடித்துக் கொள்கிறவர்கள் அவர்களாகத் தான் இருக்கும்.

அலிஸ் மன்றோவுடன் பேசியதைக் கடவுளைக் கண்டது போலச் சிலாகித்த இந்தக் கதை சொல்லி, இன்றைக்குக் கேட்டால், 'அவளை நான் அறியேனே?' என்று சேவல் கூவ முன்னால் மும்முறை மறுதலிக்கவும் கூடும்,

பதினொரு பேய்களைப் போல!

ஊருக்கு வந்ததில் இருந்து நேரமே இல்லாமல் ஓடிக்கொண்டு இருந்த எனக்கு, 'மகாராஜா படம் பாருங்கோ' என்ற மகளின் பரிந்துரை அது. அவள் சொன்னால் நம்பிப் பார்க்கலாம் எனத் தொடர்ந்தேன்.

(என் நேரம் இன்றைய பொழுதுகளில் விலை நிர்ணயிக்கமுடியாத அளவிற்கு உயர்ந்து நிற்கிறது.)

மகாராஜா

இயக்குனர் நித்திலன் சாமிநாதன் இயக்கத்தில் விஜய் சேதுபதி நாயகனாக நடித்திருக்கும் அதிரடியான புலனாய்வுத் திரைப்படம். இயக்குனரின் முதல் படமான 'குரங்கு பொம்மை' படம் பார்த்து அவரைத் தெரிந்து வைத்திருந்தேன். விருப்பமான நாயகன் விஜய்சேதுபதி, அடுத்தடுத்து பல தடவைகள் என்னை எரிச்சலூட்டினாலும் அவரின் மீதான நம்பிக்கை ஓட்டிக் கொண்டேயிருந்தது. மீண்டும் பழைய கூட்டணி இசையமைப்பாளர் அஜனீஷ் லோக்நாத் (காந்தாரா கன்னடம்). அதிலும் நடிகர்கள் அனுராக் காஷ்யப் (Black Friday இயக்குனர், தயாரிப்பாளர்), நடராஜ்

(நட்டி), முனிஷ்காந்த், சிங்கம் புலி, மம்தா மோகன்தாஸ் (புற்று நோயிலிருந்து மீண்டெழுந்தவர்) அபிராமி (விருமாண்டி), Boys மணிகண்டன் என பார்க்காமல் எப்படி இருக்கமுடியும், விடுவேனா?

ஆரம்பம் என்னடா சொல்ல வாறான்கள் என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவிக்கத் தான் செய்யும்.. Non-linear பாணிக் காட்சியமைப்புள்ள (Dark brutal movie) இருண்ட, கொடூரங்கள் அதிகமுள்ள திரைப்படம் (ஒரு நேரியல் அல்லாத கதை அமைப்பு. தர்க்கரீதியாக ஒரு கட்டத்தில் இருந்து அடுத்த கட்டத்திற்கு சீராக முன்னேறாது) இப்பாணியில் காட்சிகளை முன்னுக்குப் பின்னாக கலைத்து புகுந்து விளையாடியிருக்கிறார் இயக்குனர் நித்திலன். இதற்கு தணிக்கைக்குழு U/A சான்றிதழ் தான் கொடுத்திருக்கிறது. கையில் உள்ள தொல்லைபேசியை மறந்து silent mode இல் போடவைத்து படத்தில் ஒன்றிச் செய்துவிடுகிறார். அதுவும் இடைவேளைக்குப் பிறகு படத்தின்

முடிச்சை அவிழ்க்கும் தருணத்தை நோக்கி நகர்வதும், இறுதிக் கட்டங்களும் தனித்துவமானவை .

பெண்களுக்கும் சிறுமிகளுக்கும் எதிரான வன்முறை உலகெங்கும் உள்ள பிரச்சினையாகும். உலகில் மூன்று பெண்களில் ஒருவர் தனது வாழ்நாளில் அடிக்கப்பட்டோ, புணர்விற்கு வற்புறுத்தப்பட்டோ, பிறவகையிலோ வன்முறைக்கு ஆளாக்கப்பட்டோ துன்புறுத்தப்படுகின்றனர் என கணக்கெடுப்புகள் சொல்கின்றன. வயது வேறுபாடின்றி பெண்களை 1) பிறப்பிற்கு முன்னர் (பெண் குழந்தை வேண்டாம் என கருவில், சிசுவில் அழித்தல்) 2) மழலைப் பருவம் 3) சிறுமியர் 4) பருவமடைந்தோர் 5) முதியோர் என துஷ்பிரயோகம் செய்ய எண்ணும் மனிதர்களை என்ன செய்யவேண்டும்? இதற்கான சமூக ஒழுங்கு என்ன? இது என்னை ஆழமாகச் சிந்திக்க வைக்கிற விடயம். மிராபெல் சகோதரிகள் பெண்களுக்கு எதிரான வன்முறைக் கொடுமையின் சின்னமாக மாறிப் பல ஆண்டுகள் கடந்துவிட்டன. இதன் பின்னர் பல சட்டங்கள் உலகம் முழுவதும் கொண்ட

யபி

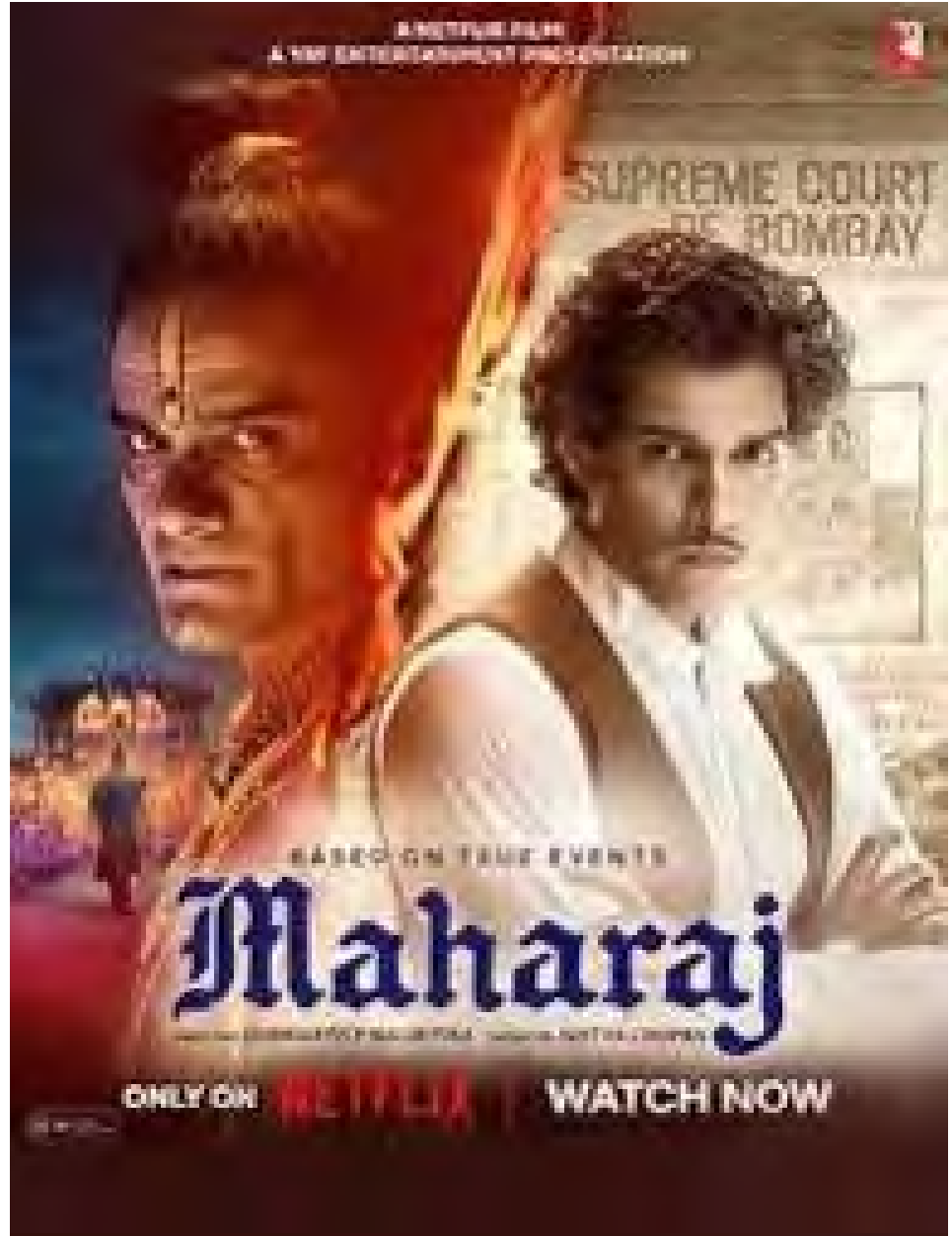
வரப்பட்டுள்ளன. கூட்டுப் பாலியல் வன்கொடுமை செய்யப்பட்டு, உடல் சிதைக்கப்பட்டு குழந்தைகள் தூக்கி எறியப்படுவதும், கொலை செய்யப்படுவதும் நடந்து கொண்டே இருக்கிறது. மிக மோசமான முதல் பத்து நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்று. இலங்கை அந்தப் போட்டிக்குள் வராவிடினும் ஆங்காங்கே பிரேமாவதி மெனம்பேரியில் இருந்து சிவலோகநாதன் வித்யா எனத் தொடர்கிறது.

சிறுமி பாலியல் வன்கொடுமை - கதையின் மையம் இதுவே. ஆனால் அதனை நேரியல் கோட்டில் சொல்லாது Non linear திரைக்கதை அமைப்பின் மூலம் மிகச் சுவாரசியமாக வலியை அதிகம் உணரா வண்ணம் வெளிக் கொணர்ந்து இருக்கிறார்கள். இளமையான ஓர் தந்தை குழந்தைக்கு (!?) பொம்மை வாங்குகிறார், அங்கோர் விபத்தும் நடப்பதாகப் படம் ஆரம்பித்து, மகளின் வலி சுமந்த தந்தையாகிப் பின், வாழ்வை எதிர் நோக்கி - சலிக்காது ஓடத்துணிந்த பெண்ணின் தந்தையாகப் படத்தை முடித்திருப்பார்கள். காதில் அடிபட்டு கை கால்களில் வெட்டு காயங்களுடன் போலீஸ் நிலையத்திற்கு வரும் விஜய் சேதுபதி தன் வீட்டில் இருந்த லட்சுமியை காணவில்லை என போலீசில் வழக்குப் பதிவு செய்ய முயல்வார். யார் அந்த லட்சுமி? படத்தைப் போய்ப்பாருங்கள் புரியும்.

முன்பாதி கதாபாத்திரங்களை அறிமுகப்படுத்துவதாக காற்றில் விதையுடன் வெடித்துப் பறக்கும் பெருகுறிஞ்சாக் காய் போல இங்கும் அங்குமாய் இயக்குனர் அலையவிட்டுள்ளார். இறுதியில் அவற்றைக் கோர்த்து விந்தை செய்துள்ளார். இரண்டு பிரதான flashbacks அதனைக் கச்சிதமாக இயக்குனரும், எடிட்டரும் இணைந்து தந்திருக்கிறார்கள். இப்படத்தை விமர்சனங்களோ, கதையோ தெரியாமல் பார்க்கும் போதே அதனுடன் ஒன்றிப் போக முடியும். இது தமிழிற்கு புதிது. அதனால் மக்கள் கொண்டாடித் தீர்க்கிறார்கள்.

விஜய் சேதுபதியின் மிகையற்ற நடப்பு. இரண்டு A4 தாளில் முடியும் வசனங்கள் மட்டுமே அவர் பேசுகிறார்.. நடந்தது இதுதான் என்று சொல்லி வந்தவர், ஒரு கட்டத்தில் ஆற்றாமையோடு புனைகதையைப் பகிர்ந்து உண்மையைத் தனக்குள் ஓட்டும்போது உடைந்தமும் அந்த முகபாவம் அற்புதம். ஏன்? எதற்கு? எப்படி? என்ற கேள்விகளுக்கான விடைகளை சீரான திரைக்கதையால் சரியாகப் பொருத்திய இயக்குனர், எடிட்டர் அசர வைக்கிறார்கள். இக்கதையை linear முறையில் சொல்லியிருந்தால் வழமையான ஒரு தமிழ் சினிமாவாகப் போயிருக்கும். இதில் நன்கு பிரபல்யமாகிவிட்ட எடிட்டர் பிலோமின் ராஜ் தன் முழு

ஈடுபாட்டையும் காட்டியிருந்தார். பல வேறுபட்ட படங்களை தயாரித்து, இயக்கிய அனூராக் காஷ்யப் - பெரும் எதிர்பார்ப்பை இறுதிக் கணங்களில் காட்டி மிரட்டியிருந்தார். ஆனாலும் மொழி தெரிந்த நடிகரை பயன்படுத்தியிருந்தால் உதட்டசைவை கச்சிதமாகக் காட்டியிருப்பார். (இன்றைய AI தொழில்நுட்பத்தை பயன்படுத்தி சின்னஞ்சிறுகுகள் எல்லாம் lips sync முறையாகச் செய்கிறார்கள்.) கெட்டவனுக்குள்ளேயும் ஒரு நல்லவன் இருப்பானாம் என ஏன் சொல்ல முயன்றிருக்கிறார்கள்? (தனக்கு வந்தால் அது இரத்தம், மற்றவனுக்கு வந்தால்?) பூனைக்கு விளையாட்டு, சுண்டெலிக்கு

உயிர் போகுது கணக்காய், ஒரு வில்லனுமே தன் தவறைக் கடைசி வரை உணரவேயில்லை! அது இயக்குனரிடம் இல்லாது போன அரசியல் தெளிவு. கொலை, கொள்ளை, மனிதாபிமானமற்ற கொடூரனிடம் எது நல்ல குணமாக அமைய முடியும்? அவனிடம் இரக்கத்தை ஏற்படுத்த முனையும் இயக்குனர் சரியா? ஆனால், அனைத்துக் கதாபாத்திரங்களும் கதையைப் புரிந்து நடத்தமை. (பாரதிராஜா என்கிற பிரமிப்பு இல்லாமல் அவரை ஒரு வயோதிபர் என்றே இயக்குனர் பார்க்க வைத்தார்) சந்தேக முடிச்சுகளை அவிழ்க்கும் சில இடங்கள் அவசரமாக நகர்ந்து போனாலும் எல்லாவற்றையும் தெளிவுபடுத்தியிருந்தார்கள். மிக முக்கியமான இடம் மகாராஜாவின் மகள் தனது காலணியை தன் நண்பி தன்னிடம் கேட்காமல் எடுத்ததைக் கண்டித்ததும், பின் நட்பைத் தொடர்ந்ததும் படத்தின் அடிப்படைகளில் ஒன்று. (மெட்டி யொலி நாடகத்தில் ஆறு மாத குழந்தையாக நடத்த நடிகை தான் மகள் ஜோதியாக நடத்திருக்கிறார்)

வன்முறையை அள்ளித் தெளித்திருந்தாலும் அனல் அரசு மாஸ்டரின் சண்டை பயிற்சி நிஜமானதாய்த் தெரிந்தது. மணிகண்டூடானான சண்டை தத்துரூபம். பல கேள்விகள் பார்வையாளருக்கு எழும். ஆனால் அவற்றிற்கெல்லாம் விடையை கதாபாத்திரங்களின் போக்கில் இருந்து நாமே கண்டுபிடித்து நம்மை நாமே திருப்திப்படுத்த முடிகிற படத்தொகுப்பு. நகைச்சுவைக்காக மட்டுமே நாம் ரசித்த சிங்கம் புலி, இதில் வேறு பரிணாமத்தை எடுத்திருக்கிறார். சிரித்துக்கொண்டே அவர் குளரியபடி தத்தளித்துப்பேசிய வார்த்தைகள் அபாரம். மிகச் சிறந்த நடிகைத் தந்திருந்தார். இதுபோன்ற கதையுடன் பல படங்கள் பார்த்திருப்போம். வித்தியாசமான திரைக்கதையாலும், சிறந்த நடிகைப்பாற்றல்களை வெளிக்கொணர்ந்தும், படத்தை நன்கு ஓடவைத்து, மக்களைப்

பார்க்க வைத்துள்ளார் இயக்குனர். நகைச்சுவைக்காக எடுக்கப்பட்ட சில காட்சிகள் சலிப்பைத் தந்தது. அதேபோல சித்சனராமின் குரலில் ஒலித்த பாடலும் மனசில் தங்கவில்லை.

இதே தலைப்பு முன் பின்னாக மஹாராஜா என்கிற ஹிந்தி-தமிழ் dubbing படம் Netflix இல்பார்த்தேன். ஒரு பத்திரிகையாளருக்கும் ஒரு கடவுளாக தன்னை உணரப் பண்ணும் மனிதனுக்கும் இடையே சட்டப் போர் நடைபெறுகிறது, அங்கு அவர் பாலியல் வன்கொடுமை பலவற்றில் சிக்கிறார். 1862 இல் இந்தியாவில் நடந்த உண்மைச் சம்பவத்தை படமாக இயக்கி இருக்கிறார்கள். பருவப் பெண்களை தேர்வு செய்து திருமணத்திற்கு முன்பாக அவர்களைப் பூஜைக்கு என அழைத்து, தன்னுடன் படுக்கையை பகிர வேண்டும் என சொல்கிறார் மகாராஜா. அங்கு ஓர் பத்திரிகையாளருக்கு நிச்சயம் செய்யப்பட்ட பெண்ணிலும் கை வைக்கிறார். இதனைப் பத்திரிகையாளர் எப்படிக்கையாண்டார் என்பதே கதை.

இயக்குனர் சித்தார்த் பி.மல்ஹோத்ரா இதனை இயக்க, அமீர் கானின் மகன் (Junaid Khan) ஐனைத் காணை கதாநாயகனாக்கி இருக்கிறார்கள். ஷாலினி பாண்டே (Shalini Bandey-அர்ஜன் ரெட்டி- தெலுங்கு) (Jaideep Ahlawat) ஜெய்தீப் அஹ்லாவத் (விஸ்வரூபம்-2), ஒரு பிரிவின் தலைவர்களில் ஒருவரான ஜதுநாத்தி பிரிஜ்ரதன்ஜி மகாராஜ் என்ற தெய்வீக மனிதராக நடிகிறார். அவர் மிகச் சிறப்பாக நடத்துள்ளார். 1862 இல் நடைபெற்ற ஒரு வழக்கு எவ்வளவு பெரிய தாக்கத்தை சட்டத்துறையில் ஏற்படுத்தி இருந்தது. அந்தக் காலத்தல் நடந்த உண்மைச் சம்பவத்தை, இக்காலத்திற்கு ஏற்ப திரைக்கதை ஆக்கியிருந்தார்கள். அதனை உணர்ந்தும் நடத்திருந்தார்கள். ஏனோ எனக்குள் மோடிஜியும், சத்குருவும் அடிக்கடி வந்து போனார்கள். இந்தப் போலிச் சாமியார்களின் சீடர்கள் என இன்றும் கொண்டாடி மகிழ்ந்தவண்ணம்

சமூகம் இருக்கிறதே, என்ன செய்ய?

இரு படத்தையும் ஒப்பிடுவது தவறு தான் இருந்தும் படத்தின் பெயரும், சொல்ல எடுத்த விடயமும் கிட்டத்தட்ட ஒன்றாகவே எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் சரியான அரசியல் புரிந்துணர்வு இருந்திருந்தால் மகாராஜா (தமிழ்) திரைப்படத்தை இன்னும் சிறப்பாகத் தந்திருக்க முடியும் என்பதையே அழுத்திச் சொல்ல வேண்டி இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட ஒன்றேகால் நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் தற்கொலை காட்டப்படுகிறது, ஆனால் இன்று அந்தக் கட்டத்தை கடப்பதாய் காட்டியதை மட்டுமே என்னால் பாராட்ட முடிகிறது. அதில் கூட அதிக அழுத்தம் சேர்த்திருக்கலாம். ஏனோ இன்றைய காலச்சூழலில் இது போன்ற படம் வெளிவந்திருப்பது அவசியமே! மக்களின் பலவீனத்தை வைத்து அவர்களை பயன்படுத்தும் அவலத்தை அருமையாக படம் பிடித்திருக்கிறார்கள். கதாநாயகனான ஜுனைத் கான், ஒரு காட்சியில் அப்பாவிடாகவும், மறு காட்சியில் தைரியத்தையும் வெளிப்படுத்துகிறார். நீதிமன்றக் காட்சியில் அவரது dialogue delivery சிறப்பு. Dubbing அதற்கு கை கொடுத்து இருந்தது. கடவுளுடன் தொடர்பு கொள்ள எங்களுக்கு ஒரு இடைத்தரகர் தேவையில்லை என்று படம் சொல்லிச் செல்கிறது.

இரு படங்களிலும் திரைமொழி, ஒலி, ஒளிச்சேர்க்கை, editing என பலவும் சிறப்பே. அதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் திரைப்படமாக சிறந்த தொகுப்பை உள்ளடக்கியது தமிழ் மகாராஜாவே.

ஆனால் sensitive ஆன விடயத்தைக் கையில் எடுக்க நினைப்பவர்கள் அதனை ஆணித்தரமாகப் பேசவும் முன்வரவேண்டும். நித்திலனின் திறமை அடுத்த படத்தை இன்னும் சிறப்பானதாகக் முடியும். வாழ்த்துகள்!!

*Producer நஸ்டமடையக்கூடாது என்றால் அதற்கான படங்களை எடுங்கள். தாங்களும் விசய், அசித் படம் என்றிட்டு நடையைக் கட்டுறோம்.

நீதின்னா என்னனு தெரியுமா?

செஞ்சு தப்புக்கு தண்டனை வாங்கித்தாறதா?

அதுக்குப் பேரு பழிவாங்கல் இல்லையா?

அப்ப நீதிங்குறது என்ன?

பாதிக்கப்பட்டவங்களுக்கு ஆறுதல் சொலறதா?

பாதிக்கப்பட்டவங்க உயிரோட இல்லன்னா அங்க நீதிக்கு அவசியமில்லையா?

அப்ப நீதிங்குறது என்ன?

குற்றவாளியைப் பிடிச்சு ரத்தம் வர வர அடிச்சு தப்பு செஞ்சிரக்கூடாதுன்ற பயத்தை பார்க்குறவங்களுக்கு ஏற்படுத்துறதா?

அது பூச்சாண்டி வேலை இல்லையா?

அப்ப நீதிங்குறதுன்னா என்ன?

மக்கள் மீதான காதல் தான் நீதி!

இயக்குனர் வசந்தபாலனின் தலைமைச் செயலகம் வெப்சீரிஸ் இந்த வசனங்களுடனேயே ஆரம்பமாகிறது. அமைச்சர், எழுத்தாளர் சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் எழுதிய ஈஸ்டர் படுகொலை நூலை

அபிஷேகம்

மற்றமடையம் மதுமம்

அதனால் சிந்தப்பட்ட குருதியம்

‘கிராமிய வீதிகள் அபிவிருத்தி இராஜாங்க அமைச்சர் சிவ.சந்திரகாந்தன் எழுதிய ஈஸ்டர் படுகொலை இனமத நல்லிணக்கம் அறிதலும் புரிதலும் எனும் நூலை முன்வைத்து!’

நீலாவாணை இந்திரா

வாசிக்கையிலும் நீதி, பழிவாங்கல், பாதிக்கப்பட்டவர்கள், ஆறுதல் எனும் வார்த்தைகளின் சுழியத்தினுள் பூச்சாண்டி வேலை எனும் வார்த்தை பொய்த்து அது புகாசுமாதாகத் தெரிகிறது.

2019 ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 21ம் திகதி ஈஸ்டர் தினத்தில் நடாத்தப்பட்ட தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல்களைப் பற்றிய ஆவணப்படுத்தலின் வெளிப்பாடாகக் கொணரப்பட்டுள்ள ‘ஈஸ்டர் படுகொலை’ எனும் இந் நூல் இன மத நல்லிணக்க அறிதலும் புரிதலும் எனும் உப தலைப்பில் தனது மேலுமொரு எதிர்காலத் தேவைப்பாட்டை உணர்த்தி இருக்கிறது.

இப்புத்தகத்தை எனக்கு அன்பளிப்புச் செய்த நூலாசிரியர் திரு. சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் ‘இப்புத்தகம் இஸ்லாம் பற்றிய ஓர் தெளிவைக் கொடுக்கும்’ என எழுதிக் கையொப்பமிட்டார். உண்மையில் இதிலுள்ள அத்தனை பகுதிகளையும் வாசித்துக் கடக்கையில் பேராசான் கார்ல் மார்க்ஸின் ‘மதம் மக்களின் அபின்’ எனும் மேற்கோள் சட்டென்று மூளையில் வெட்டியது.

சிவ.சந்திரகாந்தன் குறித்த நூ

லை புளியந்தீவில் இருந்து தொடங்கினாலும் குறித்த நூலின் மீதான என் பார்வையை வழங்கும் இக்கட்டுரையை ஜோர்டான் நாட்டின் ஜர்க்கா எனுமிடத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கிறேன். ஆம் 1966 அக்டோபர் 30 ம் திகதியே ஜர்க்காவி பிறக்கிறான். (இதை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் நான் 1997 அக்டோபர் 30 திகதி பிறந்தேன்) 1989 இல் ஆப்கானிஸ்தானில் ஓசாமாவைச் பேட்டி காண்கிற ஜர்க்காவி அதன் பின்னர் 1992 களில் ஜீண்ட் அல் ஷாம் அமைப்பை ஆரம்பிக்கிறான். பின்னர் ஓசாமாவின் உதவியுடன் ஜமாஅத் அல் தவ்ஹீத் அமைப்பை ஆரம்பிக்கும்வன் ஆப்கான் யுத்தத்தில் பங்கேற்று இராக் இடம் மாறி அங்குள்ள ஷியா முஸ்லீம்களின் நினைவுச் சின்னங்களின் அழிப்பு உட்பட குண்டு வெடிப்பு, ஆட்கடத்தல்கள், தற்கொலைக் குண்டுத்தாக்குதல்கள் என தொடர் வன்முறைகளில் ஈடுபட்டு இறுதியில் ஜீன் 7, 2006 இல் அமெரிக்கப்படைகளால் சுட்டுக் கொல்லப்படுகின்றான். ஜர்க்காவியால் விதைக்கப்பட்ட ஆயுதக்குழுமம் பக்தாதி தலைமையில் இஸ்லாமிக் ஸ்டேட் ஆஃப் இராக் என பெயர் மாற்றமடைந்து சுன்னி முஸ்லீம்களின் அனுதாபத்துடன்

வளர்ந்தது. குறித்த அமைப்பு சிரியா யுத்தத்தில் கால் பதித்தவுடன் இஸ்லாமிக் ஸ்டேட் ஆஃப் இராக் அண்ட் சிரியா (ISIS) ஆகப் பெயர் பெறுகிறது. இத்துடன் பா.ராகவன் எழுதிய ISIS கொலைகாரன் பேட்டை நூலை மூடிவிட்டு மீண்டும் வருவோம்.

எங்கோ ஜோர்தானில் பிறந்து வளர்ந்த ஒருவனின் கசப்பான மனம் புளியந்தீவில் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தும் என யாரும் நினைத்திருக்க முடியாது. எண்ணங்களுக்கு அவ்வளவு வலிமையுண்டு. நல்லதன் மீதான எண்ணங்கள் போல தீயதன் மீதான எண்ணங்களும் பரவப் பரவ அது உருவம் கொள்கிறது.

ஊசிபாயின் பேரன் என்கிற சஹ்ரானின் பூர்வீகத்தை எழுதும் நூலாசிரியர், காத்தான்குடி தவ்ஹீத் ஜமாஅத் எனும் அமைப்பின் தொடக்கப்புள்ளியை எழுதுகிறார். ஓசாமாவின் சந்திப்பிற்குப் பின்னர் ஜர்காவியில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தையும் சஹ்ரானின் குற்றச் செயலுக்கான தொடக்கப்புள்ளியையும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைக்க முடிகிறது. குண்டு வெடிப்பின் முன்னரான தனது உரையில் காஃபிர்களுக்கு எதிரான தனது குரலை உயர்த்தும் சஹ்ரானும், ஷியா முஸ்லிம்கள் கூடக் காஃபிர்கள் எனும் எண்ணமுடைய ஜர்காவியும் ஒன்றோடொன்று பொருந்திப் போகின்றனர்.

வெகுவாக ஆராயப்பட வேண்டிய குறித்த நூலை ஒவ்வொரு பாகங்களாக சில விடயங்களையாவது அடிக் கோடிட்டுப் பேச முனைகையில்.....

சந்திரோதயம் வெளியீட்டகத்தின் வெளியீட்டுரையைத் தொடர்ந்து நூலாசிரியரின் முன்னுரை தேடலுக்கான தொடக்கப்புள்ளி எனும் தலைப்பை முன்னிறுத்தி வருகின்றது. நூலாசிரியர் மட்டக்களப்பு சிறைச்சாலையில் இருந்த போது சீயோன் தேவாலயத்தில் ஏற்பட்ட குண்டு வெடிப்பின் பிரதிபலிப்பிலிருந்து தொடங்கிய பேனா இஸ்லாம் பற்றிய அறிதலுடன் 'புட்டும் தேங்காய்ப்பூவுமென்ற'

இதில் வணக்கத்திற்குரிய ஊழியர் சகோதரர் றொசான் மகேசனின் நேர்காணல் வாசகர்களுக்கு அதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணுகிறது. தாக்குதலின் பின்னரான முஸ்லிம் மக்களின் உதவியை மறுத்த அவர், இதெல்லாம் காத்தான்குடியைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களாலே ஏற்பட்டது என்கிற விரக்தியில், அதை அப்படிப் பேசினாரா அல்லது அவர் சொல்வது போல் இத்தாக்குதல் தொடர்பில் அவங்களுக்குத் தெரியும், அவங்களுக்குத் தெரியாம இது நடக்கல்ல... என்பதுதானா உண்மை என்பது படைத்தவனுக்கே வெளிச்சம்.

சொலவடையுடன் இருக்கும் மட்டக்களப்பிற்குள் துளிர் விட்டிருக்கும் மதப் பயங்கரவாதத்தை அறிய முற்பட்டு, வஹாபிஷக் கோட்பாடுகள் பற்றிய தேடலில் நுழைந்து அதன் அடிப்படையை காண எத்தனித்ததன் விளைவே இந்நூலை வழங்கியுள்ளது.

சீயோனில் தேவாலயத்தில் ஆரம்பித்து எட்டு இடங்களிலும் நடைபெற்ற தற்கொலைக் குண்டுத் தாக்குதல்களோடு சாய்ந்தமருதில் இறுதியாக நடைபெற்ற குண்டுத்தாக்குதல்களை ஆவணப்படுத்த முயல்கிறது. இதில் பக்கம் 32 தொடக்கம் 36 இல் தாக்குதலுக்கான நோக்கத்தை பதிவு செய்கிற ஆசிரியர் சஹ்ரானின் காணொளியில் இருந்து மட்டுமல்லாது தனது நீண்ட போராளி மற்றும் அரசியல் அனுபவத்தை திரட்டி எழுதியிருப்பது சிலருக்கு இது பிள்ளையானின் புனைவு உலகம் எனும் தோற்றப்பாட்டை ஏற்படுத்தியிருக்கக் கூடும். ஆனாலும், அத்தாக்குதலுக்கு முன்னர் இடம்பெற்ற முஸ்லிம் - சிங்கள மக்களுக்கிடையிலான கசப்புணர்வு, கிழக்கிஸ்தான் எனும் எண்ணக்கரு வளர்க்கப்படுதல் போன்றவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட விடயங்களை மறுப்பது கடினமானது. அத்தோடு சீயோன்

தேவாலயம் தவறான இலக்காக இருக்கலாம் என்பதற்கான அவரது வாதத்தையும் பதிவு செய்கிறார்.

இதில் வணக்கத்திற்குரிய ஊழியர் சகோதரர் றொசான் மகேசனின் நேர்காணல் வாசகர்களுக்கு அதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணுகிறது.

தாக்குதலின் பின்னரான முஸ்லிம் மக்களின் உதவியை மறுத்த அவர், இதெல்லாம் காத்தான்குடியைச் சேர்ந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களாலே ஏற்பட்டது என்கிற விரக்தியில், அதை அப்படிப் பேசினாரா அல்லது அவர் சொல்வது போல் இத்தாக்குதல் தொடர்பில் 'அவங்களுக்குத் தெரியும், அவங்களுக்குத் தெரியாம இது நடக்கல்ல...' என்பதுதானா உண்மை என்பது படைத்தவனுக்கே வெளிச்சம்.

மீண்டும் ஆவணப்படுத்தலில் இறங்கும் ஆசிரியர் உலகளாவிய இஸ்லாமியப் பயங்கரவாதத்தின் தீநாக்குகளை அட்டவணைப்படுத்துகிறார். 25 பயங்கரவாத அமைப்புகளையும் அவ் அமைப்புகள் பற்றிய சுருக்கமான பகுதியோடு, ஐ.எஸ் பற்றிய தகவல்கள் தனித்த பகுதியாகத் தொடர்கிறார். உலகளாவிய ஆயுதக்கலாச்சாரத்துடன் இவ் அமைப்புகளின் தொடர்பை ஆசிரியர் தருகின்ற விதம் வாசிப்புக்குச் சலிப்பை ஏற்படுத்தினாலும் ஆவணப்படுத்தல் என்கிற முறையில் ஏற்க முடிகிறது. குறித்த பகுதியை தனிக்கட்டுரையாக தொடர்பு படுத்தி எழுதியிருக்க அதன் தீவிரத்தன்மையை வாசகர்களுக்குக் கடத்தியிருக்க முடியும். மீண்டும் இஸ்லாம் மதம் பற்றிய அறிமுகம் தொடர்கிறது. இப்பகுதியும் சுவாரசியமான முறையில் பின்னப்பட்டிருக்கலாம்.

இதன் பின்னரே தாக்குதலின் முன்னரான வரலாற்றைப் புரட்டுதல் தொடர்கிறது. தவ்ஹீத் எழுச்சி பற்றிய பகுதிக்குள்ளிருந்து சிலவற்றை அடையாளப்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளது.

தவ்ஹீத் எனும் ஓரிறைக் கோட்பாட்டுக்கு எதிரானவர்

களையும், எதிரானவைகளையும் இணைவைத்தல் எனும் 'ஷீர்க்' என்பதால் அதனை ஒழிக்க களமிறங்கிய கூட்டத்தினராலேயே இஸ்லாம் தவறுதலாக மடைமாற்றமடைகின்றது என்கிறார். தமிழ்நாடு தவ்ஹீத் ஜமாஅத் தொடக்கம் இங்குள்ள தவ்ஹீத் ஜமாஅத் வரை அறிமுக விளக்கம் தருகிறவர் இவர்களுடன் பயணித்த சிலரில் ஏற்படும் மாற்றத்தை கொண்டு வருகின்றார்.

இதில் இடைச்செருகலொன்றை பேச வேண்டிய தேவையுள்ளது. அண்மையில் நான் ஒரு புத்தகம் எழுதியிருந்தேன். 'கக்கூஸ் வாளி' எனும் சிறுகதைத் தொகுப்பு, கொழும்பிலுள்ள உருகொடவத்தையை மையப் படுத்தி அங்குள்ள அருந்ததியர் சாதியினரைக் குறித்து எழுதப்பட்ட கதையில் கதையின் நாயகன் துமிந்தவின் பட்டப்பெயரே கக்கூஸ் வாளி என்பதாகிறது. தலித்தியச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு என்பதால் அம்பேத்கரின் குறியீடு நீலம் மற்றும் புத்தர் ஆகியவற்றை முன்னட்டையில் பயன்படுத்தியிருந்தேன். கதையின் நாயகன் சிங்களப்பாடசாலை ஒன்றில் படித்து வளர்வதும் அந்த முன்னட்டைக்கு வலிமை கூட்டியது. ஆனால் நான் வணக்கத்திற்குரிய புத்தரைத்தான் 'கக்கூஸ்' எனச் சொல்கிறேன் என்று என்னை பொலிசில் அழைத்து 8 மணி நேரமாக விசாரணை நடத்தியவர்கள், இரண்டு மாதங்களாக புத்தக வெளியீட்டைத் தடுத்தவர்கள், புத்தகத்தின் முன்னட்டையை வெட்டி வீசச் சொன்னவர்கள் மேலும் தனது நண்பரின் புத்தக வெளியீட்டை நடாத்த எத்தனித்த எழுத்தாளர் தீபச் செல்வனை CID விசாரணைக்கு அழைத்தவர்கள். இஸ்லாம் எனும் பெயரால் இளைஞர்களைத் தவறாக வழிநடத்த எத்தனித்த 'அல் ஹஸனத்' பத்திரிகை குறித்து மௌனித்திருப்பது வெட்கமாக உள்ளது.

'இஸ்லாம்' என்பது ஒரு மரம், அது இரத்தத்தினாலன்றி வளராது என்பதை அல்ஜிஹாத் எனக்கு கற்றுத் தந்தது என ஷஹீத் அப்பதுல்லாஹ்

அஸ்லாம் கூறும் வன்முறை மிக்க செய்திகளை கொண்டுள்ளது. இறைத்தூதர் நபிகள் நாயகம் ஸல்லல்லாஹு அலைவஸ்ஸல்லம் அவர்கள் போர்களில் ஈடுபட்டதான வரலாற்றைத் திரித்து அப்பாவி இளைஞர்கள் தவறாக வழி நடத்தி தற்கொலைக் குண்டுதாரிகளாக மாற்றியதற்கு இவ்வாறான உணர்ச்சியூட்டல்களும் காரணமாகிறது.

இதைத் தைரியமாக எழுதிய சிவ. சந்திரகாந்தனுக்கு நன்றிகள். இதை நானோ, இன்னொருவரோ எழுதியிருக்க முடியுமா? அவரது அதிகார பலம் நன்மைக்கு உதவுகின்றது என்றால் அவர் அதிகாரத்திலே இருக்கட்டும். அவர் எங்கிருந்தாலும் வாக்கு விழும் இந்த முரட்டு தைரியத்திற்காகவே. (அரசியல் சார்பற்றவனாக எனது கடந்த கால அனுபவத்தின் விளைவில் இதனைப் பதிவு செய்கிறேன்)

காத்தான்குடியைப் பற்றிய அறிமுகம் இலங்கையிலுள்ள பலருக்கும் தேவைப்படுகின்றது. இத்தாக்குதலுக்கு முன்னும் அதைவிடப் பின்னும் அங்குள்ள மக்களின் மீதான ஏனையோரின் மனநிலையில் சிறு விரிசலைக் காணமுடிகிறது. அது களையப்பட வேண்டும். அங்கு அஸ்லாமு அலைக்கும் (உங்கள் மீது சாந்தியும் சமாதானமும் உண்டாவதாக)

காத்தான்குடியைப் பற்றிய அறிமுகம் இலங்கையிலுள்ள பலருக்கும் தேவைப்படுகின்றது. இத்தாக்குதலுக்கு முன்னும் அதைவிடப் பின்னும் அங்குள்ள மக்களின் மீதான ஏனையோரின் மனநிலையில் சிறு விரிசலைக் காணமுடிகிறது. அது களையப்பட வேண்டும். அங்கு அஸ்லாமு அலைக்கும் (உங்கள் மீது சாந்தியும் சமாதானமும் உண்டாவதாக) என்று சமாதானத்தை விரும்புகிற தூய முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

என்று சமாதானத்தை விரும்புகிற தூய முஸ்லிம்கள் வாழ்கின்றனர் என்பதையும் நாம் மறந்துவிடக்கூடாது.

அத்துல் ரவூப் மௌலவி மற்றும் சஹ்ரான் குழுக்களுக்கிடையிலான முரண்பாடுகள் இருந்தாலும், அவரை உயர்வாகக் காட்டும் எழுத்தாளரின் பாணி அவர் தொடர்பில் அறியும் ஆவலை வாசகர்களுக்கு ஏற்படுத்துகின்றது. ஆயினும் அவர் தொடர்பில் உயர்வு நவீர்சி அணி விளக்கம் கொடுக்கும் எழுத்தாளரை அரசியல் சார்ந்து சில முஸ்லிம்கள் விமர்சிப்பதையும் அண்மைக்காலங்களில் முகநூலில் காணக்கிடைக்கிறது. அவரது அரசியல் நிலைப்பாட்டைத் தாண்டி சூஃபியிசம் அருமையான ஒன்று. ஆனால் இது தொடர்பில் காலம் காலமான சர்ச்சைக்கு சகிப்புத்தன்மை அற்ற மனமே காரணம் என உணர்கிறேன். அதன் இன்னுமொரு உதாரணம் தான் கல்முனை கடற்கரைப் பள்ளி வாசலுக்கு எதிரான வாதங்கள். இப்படி அடிப்படைச்சீராக்கம் என்று ஆரம்பிக்கின்ற ஒன்றே பெரும் போருக்கு அகரமாகி விடுகின்றது என்கிற எழுத்தாளரின் செய்தி அரேபியமயமாக்கலும் பண்பாட்டு மாற்றமும் என்கிற பகுதியாகின்றது.

எழுத்தாளர் வாசு முருகவேலின் 'ஆக்காண்டி' எனும் நாவலுக்கு நான் எழுதிய விமர்சன உரையிலுள்ள ஒரு பகுதியை இங்கு நான் வாசிக்கிறேன்

'எழுத்தாளர் ஜிஃப்ரி ஹாசன் சொல்வது போல சோனக சமூகத்துக்குள் இருக்கும் கலாச்சார, வாழ்வியல் புலம் அரபுமயமாக்கல் எனும் அடிப்படை வாதத்திற்குள் சிக்குண்டிருக்கிறது.'

தென்னையும், பனையும் விளையும் நிலங்களில் தேவையற்ற ஈச்சை மரங்கள், அரபு மொழி இல்லாத இடங்களில் அரபு மொழியில் பெயர்ப்பதாகைகள், புடவை உடுத்திய இஸ்லாமிய சகோதரிகளை வெக்கைக்குள் தள்ளும் ஹபாயாக்கள், சின்னக்குட்டி, சீனியம்மா என்று இருந்த பெயர்களில் அரபுத்தனம் இப்படி எமது நிலத்துக்கு ஒவ்வாத வாழ்வியலை அரசியலோடு

தொடர்புபடுத்தி இலாபம் காணும் முட்டாளர் அரசியல்வாதிகளால் மீண்டும் ஒரு முரண் இங்கு முளைக்கிறது. ஊர்களின் பெயர் மாற்றம், வீதிகளின் பெயர் மாற்றம், எல்லைப்பிரச்சினை என்று சிறுபான்மை இனங்கள் இரண்டும் மீளவும் முட்டிக்கொள்ளப் போகிறதா எனும் அச்சத்தினையும் இங்கு பதிந்து வைக்கிறேன். ‘

இவ்வாறான பண்பாட்டு மாற்றங்கள் தொடர் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தி நிற்பதுடன் சமூகங்களுக்கு இடையிலான விரிசல்களை ஏற்படுத்துவதிலும் காரணமாகிறது.

இத்தகைய மாற்றங்களின் தொடர்ச்சியாக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறைகளில் புராதனச்சின்னங்களின் தகர்ப்பு, சிலையுடைப்புத் தாக்குதல்கள், வவுணதீவு காவலரண் பொலிசார் படுகொலை, சூபி ஷியா ஆகியோரின் மீதான வன்மங்களும் எழுத்தாளர் ஷர்மிளா செய்யித் போன்றவர்களுக்கு எதிரான செயற்பாடுகளும் அரங்கேறுகின்றன. இதில் சஹ்ரானும் அவன் சார்ந்த குழுவினரும் ஈடுபடுவதை தொடராக காரண காரியத் தொடர்புகளுடன் பட்டியலிட்டும், புனித நூல் திருக்குர் ஆன் வசனங்களை திரிப்புபடுத்தி சஹ்ரான் செய்த மார்க்க சொற்பொழிவுகளின் மூளைச் சலைவையையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவதோடு அவனின் கூட்டாளிகள் பற்றியும் எழுதுகின்றார்.

நல்லாட்சி அரசாங்கத்தின் பொறுப்புக்கூறல் நிலையில் அவரது அரசியல் நிலைப்பாட்டை சில விமர்சகர்கள் மீளவும் முன்மொழியும் போதும், 2019 காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த நல்லாட்சி அரசாங்கத்திடம் தானே கேள்விகளை கேட்க முடியும். தொடர்ச்சியாக பாராளுமன்ற விசேட குழுவின் அறிக்கையை ஒரு நேர்கோட்டில் வழங்கியிருக்கிறார்.

இந்நூல் தொடர்பான முடிவுரைக்கு வரும் முன்னர் அவரது முதல் நூல் வேட்கைக்கு நான் எழுதிய சிறு குறிப்பை இந்த இடத்தில் பதிய முனைகிறேன். நூலாசிரியராக

இவ்வாறான பண்பாட்டு மாற்றங்கள் தொடர் பிரச்சினைகளை ஏற்படுத்தி நிற்பதுடன் சமூகங்களுக்கு இடையிலான விரிசல்களை ஏற்படுத்துவதிலும் காரணமாகிறது.

இத்தகைய மாற்றங்களின் தொடர்ச்சியாக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட வன்முறைகளில் புராதனச்சின்னங்களின் தகர்ப்பு, சிலையுடைப்புத் தாக்குதல்கள், வவுணதீவு காவலரண் பொலிசார் படுகொலை, சூபி ஷியா ஆகியோரின் மீதான வன்மங்களும் எழுத்தாளர் ஷர்மிளா செய்யித் போன்றவர்களுக்கு எதிரான செயற்பாடுகளும் அரங்கேறுகின்றன.

அவரது இரண்டாவது நூலே இது.

பிள்ளையானின் வேட்கை சொல்ல வரும் சேதி என்ன ?

இந்தியத் தமிழர்களின் அரசியல் எப்படி திராவிடத்தை சுற்றிக் கட்டமைக்கப்பட்டதோ, அதே வகையில் ஈழத் தமிழர்களின் அரசியல் முழுவதும் வடக்கின் மேட்டுக்குடிகளின் விரல் அசைவிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இதில் எந்தவொரு மாற்றுக் கருத்தும் எனக்கு இல்லை.

மூன்று தசாப்த வரலாறு என்பது பெரும்பாலும் ஒரே பார்வையிலேயே பார்க்கப்பட்டு வந்துள்ளது. எழுதப்பட்டு வந்துள்ளது.

கிழக்கின் பார்வை என்ன? பிள்ளையானின் பார்வை என்ன? என்பதை பார்க்கத் தவறி விட்ட தமிழ்ச் சமூகத்தை நோக்கி வேட்கை எனும் சிறைக்குறிப்புகள் மூலம் பிள்ளையானின் மனசாட்சி பேசுகின்றது.

இந்திரா என்கிற நான் இதை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன். எனக்கு எந்தவொரு அரசியல் சார்பும் கிடையாது. இந்த நூலைக் குறித்து இந்த தேர்தல் காலத்தில் எழுதுவதன் அவசியமும் எனக்கு இல்லை. இப்போதுதான் வாசிக்க கிடைத்தது என்பதே உண்மை.

பிள்ளையான் எனும் சிவநேசதுரை சந்திரகாந்தன் அவர்களது கேள்விகளை மீளப் பதிவு செய்வதும், உங்கள் கருத்துக்களை அறிவதுமே, ஒரு நல்ல நூல் வாசகனாக எனது அவா.

தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளில் இருந்து கிழக்கின் போராளிகள் தமிழ் மக்கள் விடுதலைப் புலிகளாகப் பிரிந்ததே, வடக்கு தனது சப்பாத்துக் கால்களின் கீழ் கிழக்கை வைத்திருக்க வேண்டும் என்று நினைத்ததுதான். நண்பர்கள் துரோகியானால் (பிள்ளையானின் பார்வையில்) அவர்களை காட்டிலும் எதிரிகள் மேலென்று இலங்கை அரசிடம் ஆயுதங்களை ஒப்படைத்த அதே பிள்ளையான் தான். இலங்கை அரசு எங்களை ஏமாற்றி விட்டதாகவும் மனம் திறக்கிறார்.

வெருகல் இனப்படுகொலை, வன்னிப் புலிகளின் அட்டகாசம், பொட்டம்மானின் கொடூரமான நடவடிக்கைகள் எல்லாவற்றையும் பதிவு செய்வதினூடாக பிள்ளையான் சொல்ல வரும் சேதி ஒன்றே ஒன்றுதான். வடக்கில் தங்கள் உயிரை காப்பாற்ற அவர்கள் வெளிநாடுகளுக்கு ஓடிக் கொண்டிருந்த போது, ஆயிரக்கணக்கில் திரண்ட கிழக்கின் போராளிகளை ஏன் இப்படி வஞ்சித்தீர்கள் என்று கேட்பதுதான்.

வன்னிப் புலிகள் ஒரு காலமும் கிழக்கிற்காக, கிழக்கு மண்ணில் நின்று போராடியதில்லை ஆனால் பல ஆயிரக்கணக்கான கிழக்குப் போராளிகள் வடக்கில் நின்று சண்டையிட்டு, வடக்கை காப்பாற்ற செய்த உயிர்த்தியாகங்களை கடைசித் தருவாயில் அவர்கள் எப்படி மறந்து போனார்கள்.

இந்தக் கேள்வி கண்களை கலங்க வைப்பது தான்.

பிள்ளையான் கூறும் வரலாற்றின் உண்மைத்தன்மையை கூடவே இருந்தவர்கள் தான் உறுதிப்படுத்த வேண்டும் என்றில்லை, குறித்த காலத்தில் குறித்த மக்களின் மத்தியில் இருந்த, விடயம் தெரிந்த யாரும் கூறிவிட முடியும்.

குறித்த நூலில் தனது அபிவிருத்தி

திட்டங்களை குறித்து விரிவாகவே சொல்லியிருக்கிறார். சிறப்பு.

தமிழ் தேசியக் கூட்டமைப்பை சாடுகின்ற பிள்ளையான். தொடர்ச்சியாக துரோகத்தையே கிழக்கு மண்ணிற்கு குறித்த கட்சி செய்து வருவதாக தக்க சான்றுகளுடன் இந்நூலில் முன் வைக்கிறார். (அவர் முதலமைச்சராக இருந்த காலப்பகுதியில் நடந்தவை)

குறிப்பாக மாகாண சபையின் இரண்டு அமைச்சர்களின் விடயத்தில் தோலுரித்தும் காட்டுகிறார். இவை உண்மையா, பொய்யா என்பதை தாண்டி, ஏன் ஒரு ஊடகம் கூட பிள்ளையான் வைக்கும் கேள்விகளை குறித்தவர்களிடம் வைக்கவில்லை என்பது அதிருப்தியை தருகிறது.

அரசியலில் பூகோள அரசியலை தெரிந்து வைத்திருப்பது அவசியம் என்பார்கள். மலைகள், காடுகள் என அலைந்து திரிந்த பிள்ளையானின் மட்டக்களப்பின் நிலவியல் தொடர்பான அறிவு வாசகனாக என்னை பிரமிக்க வைக்கிறது. குறித்த பிரதேசத்தின் அடிப்படை பிரச்சினைகளை உணர்ந்து, அவர் எழுதிய விடயங்கள் பாராட்டுக்குரியன.

இந்நூல் நினைவுகளின் கட்டமைப்பு என்று கூடச் சொல்லலாம். படைப்பாளியைக் குறித்து அவரின் அரசியல் நகர்வை குறித்து முழுமையாக எழுதி விட முடியாது. ஆனால் அவரது அனுபவங்களின் சொச்சமாக வந்திருக்கும் இந்நூலைக் குறித்து எழுதலாம்.

கருணா அம்மானிற்கும், தனக்கும் இருந்த உறவைக் குறித்து, இயக்கம் தொட்டு அரசியல் களம் வரை, ஆங்காங்கே பதிவு செய்கிறார். தலைவரின் கையால் தாலி எடுத்துக் கொடுத்தே கருணா அம்மானின் (விநாயகமூர்த்தி முரளிதரன்) திருமணம் நடைபெற்றதென்றும், அங்கு ஐஸ்கிரீம் சாப்பிட்ட வேளையில் முன்னாள் ஜனாதிபதி பிரேமதாசா கொல்லப்பட்ட சேதி கிடைத்ததால், மகிழ்ச்சியடைந்த பொட்டம்மான் மேலதிகமாக ஒரு ஐஸ்கிரீமை இவருக்கு

கொடுத்ததாகவும் எழுதியிருக்கிறார்.

கருணா அம்மானின் அண்ணன் ரெஜி குறித்து பதிவிடுகையில் மனம் உடைந்து எழுதுகிறார். பின்னாளில் மாவீரர்களின் பெயரில் கலாசார மண்டபங்களை அமைத்ததை குறித்தும் எழுதுகிறார்.

இந்த நூலை பிள்ளையானின் வாக்கு மூலம் என்றும் சொல்லலாம்.

இந்த நூலை பிள்ளையான் தான் எழுதினாரா என்பதில் கொஞ்சம் சந்தேகம் எழுகிறது. அவர் மாதிரியை எழுத வேறு யாரும் செப்பனிட்டிருக்கலாம் என எனக்குள் தோன்றுகிறது. அவரே எழுதியிருப்பாராயின் துப்பாக்கி முனையில் ஒரு பேனா என வர்ணிக்கலாம்.

மேலும் பிள்ளையான் கிழக்கிற்காக வந்தவரெனில் அவரும், அவரது கட்சியும் மட்டக்களப்பை மட்டும் கவனிப்பது ஏன்? அரசியல் அநாதைகளாக அம்பாரையும், நிலவியலில் முக்கியமாக இருக்கும் திருகோண மலையையும் கைவிடுகின்ற போக்கே அவர்களிடம் தென்படுகிறதே இது ஏன்? தமிழ் தேசிய கூட்டமைப்பு கிழக்கிற்கு செய்வது துரோகமென்றால் கிழக்கில் மட்டக்களப்பை மட்டும் முன்னிறுத்தி திருகோணமலையில் கண்வைத்து அம்பாரையை கைவிடுவது போல பயணிக்கும் தங்களது அரசியலும் துரோகக் கணக்கிலல்லவா சேரும்... யோசியுங்கள்... தோழர்கள்...

இந்த ஒரே ஒரு கேள்வியை மட்டும் என் சார்பில் வைத்து முடிக்கிறேன்.

எக்ஸில் பதிப்பகம், ஒரு வரலாற்று ஆதாரத்தை, போராளி ஒருவரின் வாக்குமூலத்தை செம்மையாக கொணர்ந்திருப்பது எதிர்கால சந்ததியினருக்கு சில அரசியல், வரலாற்று நாடகங்களை அம்பலப்படுத்தும் என நம்புகிறேன்.

இதனை முடிவுரைக்கு முன்னர் எழுதியது, அவர் எழுதியிருப்பாரா என்கிற நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானத்தில் இருந்து விடுபட்டு இரண்டு நூல்களுக்குமான பெருமளவில்

சமனான எழுத்துப்பாணியை முன்மொழிவதற்கேயாகும்.

ஒரு போராளியாக இருந்து சனநாயகப் பாதையில் திரும்பியிருக்கும் சிவ சந்திரகாந்தன் அவர்கள் மீதான சணல் 4 வில் வெளியான குற்றச்சாட்டுக்கானொளி யைத் தாண்டி அவரது நூலுக்கான முடிவுரை வலிமையாக எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். எதிர்காலத்தைக் குறித்து கவலையடையும் நூலின் முடிவுரை வெறும் அரைப் பக்கத்தில் அடைந்துவிட்டிருக்கக் கூடாது.

இலக்கிய நயம், தமிழ்ச் செறிவு பேசுவதற்கு புனைவுகள் ஒன்றும் இதில் இல்லை. இதைப் புனைவாகக் கருதி அண்மைக்காலங்களில் விமர்சித்தவர்களுக்கு தனிப்பட்ட அரசியல் நிலைப்பாடுகள் இருக்கக் கூடும். தனது கட்டுரை சார்ந்த அமைப்பை விரிவுபடுத்தி எழுதியிருக்க இந்த நூல் வாசிப்பிற்கு இன்னும் உகந்ததாக இருந்திருக்கும். துண்டு துண்டான ஆவணப்படுத்தல் மற்றும் முடிவுரை மட்டுமே இங்குள்ள குறையாக கருதுவதோடு இப்படி யொரு புத்தகத்தை இப்படி யொரு அதிகாரத்தில் உள்ளவராலேயே எழுதமுடியும். காந்தி தொடக்கம் நெல்சன் மண்டேலா வரை சிறைவாசிப்பிலிருந்து எழுதிய நூல்களுக்கே தனித்த இடமுண்டு . ஆவணப்படுத்தலில் இந்த நூலுக்கும் இடமுண்டு. வேட்கையை விட தனது எழுத்தின் பாய்ச்சலை ஒரு படி மேலாக்கி இருக்கும் இராஜாங்க அமைச்சருக்கு என் வாழ்த்துகள் மீண்டும்

நீதி, பழிவாங்கல், பாதிக்கப்பட்டவர்கள், ஆறுதல்

நீதி - கேள்விக்குறி, பழிவாங்கல் - யாரை?

பாதிக்கப்பட்டவர்கள் - மரித்து விட்டார்கள் ஆறுதல் - அத்தாக்குதலில் மரித்தவர்களின் உறவுகளுக்கும், நமக்கு நாமும்.

அப்ப நீதினா என்ன?

மக்களின் மீதான ஒரு தலைவன் கொண்டுள்ள காதல்!

அன்றைய போர்த்துகேயப் பேரரசின் இன்றைய காலம் 2

‘மாலுமிகளே, போர் வீரர்களே உலகெங்கும் கொடி கட்டிப் போய் எமது நாட்டுக்கான செல்வங்களை சேகரித்து வாருங்கள், எமது நாடு இயற்கை அனர்தங்களாலும், மானிட அழிவுகளாலும் சீர்கெட்டுப் போய் விட்டது!’

போர்த்துகேய மன்னரின் கட்டளை ஆணித்தரமாக அனைவரின் காதலையும் எட்டியதும் அவரது கட்டளையை நிறைவேற்ற எமது போர்வீரர்கள் தமது கப்பல்களில் செல்வங்களை நோக்கி கடற்பயணத்தை (Portuguese Colonial Empire) மேற்கொண்டனர்.

மேற்கூறியவாறு லிஸ்பன் தலைநகரில் ஏறத்தாழ இருபது பேரைக் கொண்ட ஒரு நடைச்சுற்றுலாவை ஏற்படுத்திக் கொண்ட எமது குழுவிற்கு, அதன் சுற்றுலா வழிகாட்டி (tour guide) பெருமை பொங்கக் கூறிய போது எமது குழு அதனைப் பலமாக ஆட்சேபித்து தமது எதிர்ப்பைக் காட்டியது. குழைக்காட்டு இளவரசியும் புரட்சி செய்தவர்களோடு இணைந்து கொண்டாள். எமது தமிழ் மொழியோடு இன்றும் கலந்திருக்கும், கக்கூசு, சப்பாத்து, ஜன்னல், பிசுக்கோத்து, அலுமாரி எல்லாம் அவள் மனத்திரையில் ஒரு

நொடியில் ஓடி மறைந்தன.

‘அவர்கள் எமது நாடுகளுக்கு வந்து எமது வளங்களைச் சூறையாடி, நம்பிக்கைகளைச் சிதைத்து தமது மதத்திற்கு எம்மக்களை பலாத்காரமாக மாற்றி பல அழிவுகளுக்கு வித்திட்ட கடற் கொள்ளைக்காரர்கள் அல்லவா?’

ஒரு மலேசியர் ஆரம்பித்து வைத்த வரலாற்று உண்மையை அங்கிருந்த பெரும்பான்மையினர் அங்கீகரித்ததில் தன் வாயால் தானே

பூங்கோதை

கெட்டுப் போனதை உணர்ந்த வழிகாட்டிப்பெண் சின்னதாய் ஒரு மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டார்.

வாஸ்கோடகாமாவின் (Vasco da Gama) படை 1497 இல் போர்ச்சுகல்லை விட்டு நீங்கி, கேப் - என்கின்ற நகரைச் சுற்றி வளைத்து, கிழக்கு ஆபிரிக்காவின் கரையோரம் நோக்கி நகர்ந்து, அங்கிருந்த உள்ளூர் கடலோடி ஒருவர் இந்தியப் பெருங்கடலில் அவர்களை வழிநடத்த, மே 1498 இல் கோழிக்கோடு என்கின்ற கேரளப் பகுதிக்கு, (இந்தியாவை) சென்றடைந்தது என்று பூடகமாக அவர் திருத்திக் கொண்டதோடு, சுற்றுலாப் பயணிகளாகிய நாம், ஏதோ போனால் போகிறது முதலில் இடங்களைப் பார்க்கலாம் என அவரை விட்டு வைத்தோம்.

இரண்டாவது பாகமாக இப்பயணக் கட்டுரையை எழுத வேண்டிய காரணமாக இருந்தபலசுவாரசியமான பல விடயங்கள் இங்கு நினைவில் வருகின்றன. நாம் அல்கார்வில், அல்பியூஃபீரா எனும் கடலோரக் கிராமத்திலிருந்து (Albufeira -Algarve) போர்த்துகல்லின் தலைநகரான லிஸ்பன் (Lisbon) நோக்கி புகையிரதத்தில் பயணிக்க முடிவு செய்திருந்தோம். ஏற்கனவே இக்கட்டுரையின் முதல் பாகத்தில்

குறிப்பிட்டது போல, இந்நாட்டின் பல சிறு நகரங்கள், கிராமங்களில் இன்றும் தொழில் நுட்பம் எட்டியும் பார்க்கப்படாத புகையிரதச் சேவைகள் உண்டு என்பதை மனதில் நிறுத்திக் கொண்டோம்.

எப்போதுமே புகையிரதப் பயணத்தின் ஒவ்வொரு நிமிடத்தையும் ஆகர்ச்சித்துக் கொள்பவள் நான் என்பதால் எது வரினும் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்கின்ற மன நிலையில் பயணத்தை ஆரம்பித்தேன். என் சக பயணிக்கும் அது ஒரு உற்சாகமான, துணிகரமான சாகச மன நிலையைக் கொடுத்திருந்ததை அறிந்ததும் எனக்கு அப்பயணம் மேலும் இனிமையாகியது. சக பயணிகள் இம்சை தருபவர்களாக இருந்தால் பயணம் நாம் நினைத்தபடி அமையாது என்பது ஐதீகம்.

புகையிரத நிலையங்கள் குறித்த வரைபடங்களோ (journey planner/ map) அல்லது அது குறித்த அறிவிப்புகள் என எதுவுமேயில்லாத புகையிரதத்தில் எமக்கென பதிவு செய்து கொண்ட இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டு, சாளரத்திலூடே தெரிந்த கிராமங்களின் செழித்து விளைந்த விவசாய உற்பத்திகளை அமைதியாக இரசிக்க ஆரம்பித்தோம்.

நல்ல வேளையாக என் சக பயணிக்கு தேனீர் ஆசை வந்து, அதற்காக அப்புகையிரத்தில் இருந்த சிறியதொரு சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு தேனீரைத் தேடிப் போனபோது, ஆங்கிலம் ஓரளவுக்குப் பேசத் தெரிந்த ஒரு ஊழியரிடம் பேச்சுவாக்கில் அடுத்ததாக லிஸ்பன் வருவதை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது எனக் கேட்டிருக்கிறார். அப்போது அந்த ஊழியர், லிஸ்பன், (அவர்கள் லிஸ்போ (Lisbo) என அழைக்கிறார்கள்) எத்தனையாவது தரிப்பிடம் என்று கணக்குப் பார்த்துச் சொன்னது மாத்திரமல்ல, லிஸ்பன் நகரில் மூன்று தரிப்பிடங்கள் இருப்பதாகக் கூறி, நாங்கள் எங்கு போகிறோம் எனக் கேட்டு அவரை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கி இருக்கிறார்.

நாம் ஏற்கனவே ஒரு தங்குமிடத்தை

பதிவு செய்து வைத்திருந்ததால் (AirBnB) அந்த முகவரியை சிற்றுண்டிச்சாலை ஊழியரிடம் காட்டியபோது அதற்கு அருகாமையில் இருப்பது லிஸ்பனுடைய முதலாவது தரிப்பிடம் என மிகச் சாதாரணமாக அறிவித்ததும், என் சகபாடி ஒரே ஓட்டமாக என்னிடம் வந்து விடயத்தைக் கூறியதும், பாதி வாசித்துக் கொண்டிருந்த நூலிலும், பாதி தூக்கத்திலும் இருந்த என் கண்கள் அவரது பதற்றத்தை வாங்கிக் கொண்டன. ஏனெனில் இங்குள்ள புகையிரதங்கள், (ஏற்கனவே நான் பகுதி ஒன்றில் குறிப்பிட்டது போல) ஒரு தரிப்பிடத்தில் ஒரு சில நிமிடங்கள் மட்டுமே தரித்து நின்று, அவசர அவசரமாக புறப்பட்டு

விடுகின்றன. யார் ஏறினாலும், இறங்கினாலும் எந்தக் கவலையும் இல்லாத புகையிரதங்கள் அவை.

நாம் பயணப் பொதிகளை மேல் தட்டிலிருந்து கீழே இறக்கி வைக்கவும் நாம் இறங்க வேண்டிய தரிப்பிடம் வரவும் சரியாக இருந்தது. இறங்கி நின்று சிரித்து முடித்து, வெளியே வந்து ஊபர் வாகனத்தைத் தேடி தொலைபேசியை அணுகினோம். என் சகபயணிக்கு போக்குவரத்துச் செலவுகள் குறித்த சூட்சுமங்கள் தெரிந்திருந்ததில் எம்மை அணுகிய டக்ஸி (taxi) சாரதிக்கு ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தோம். ஊபரில் பதிவு செய்து பயணத்தை ஆரம்பிக்கும் போது அவர்களது கட்டணம் ஏற்கனவே தொலைபேசியில் கூறியதை விட அதிகரிக்காது என்பது, டக்ஸிப் பயணத்தில் சரிப்பட்டு வருவதில்லை என்ற அவரது அனுபவம் இங்கு எமக்கு அனாவசியச் செலவுகளை தவிர்க்க உதவியது.

நாம் லிஸ்பனை அடைந்த போது, அந்நகரின் அநேகமான வீதிகள், அதன் இரு மருங்கிலும் அடர்ந்து வளர்ந்த ஜகராண்டா (Jacaranda Mimosifolia) மரங்களின் ஊதா நிற மலர்களினால் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தன. இம்மலர்கள் வைகாசி முதல் ஆனி வரையான காலப்பகுதியில் தான் மலர்வதால் எமக்கு அந்த வசீகரமான மலர்களை இரசிப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தது.

போர்த்துக்கல்லின் தலைநகரமான லிஸ்பனிற்கு வந்து, பின் அங்கிருந்து ஓபட்டிமா (Fatima) என்கின்ற பிரசித்தி பெற்ற ஒரு கத்தோலிக்க தேவாலயத்தை தன்னகத்தே கொண்ட அமைதியான ஒரு குக்கிராமத்திற்கும் செல்வதாக ஒழுங்குகள் செய்து கொண்டிருந்தோம். புனித ஓபட்டிமா (St.Fatima) என்கின்ற தேவாலயத்தின் பெயரிலேயே இந்தச் சின்னஞ் சிறு நகரமும் ஓபட்டிமா என அழைக்கப்படுகிறது. ஒலிவ் மரங்களும், ஒரேஞ் பழ மரங்களுமாக வீதியெங்கும் நிழல் பரப்பி நிற்க, இந்நகரத்து மக்கள் தமது வருமானத்திற்கு விவசாயத்தையே

நம்பி இருக்கின்றனர்.

பல மாற்றுக் கருத்துக்கள் வைக்கப்பட்டிருப்பினும் கூட, இங்கு நடந்ததாக கத்தோலிக்க மக்களால் நம்பப்படும் ஒரு வரலாறு இச்சிறு நகரை பிரபலமாக்கியிருக்கிறது.

மே 13 மற்றும் அக்டோபர் 13, 1917 க்கு இடையில் போர்த்துகலின் பாத்திமா நகருக்கு அருகில் மூன்று மேய்ப்பர் குழந்தைகளுக்கு ஆறு தடவைகள் கடவுளின் தாயான ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட கன்னி மேரி தோன்றினார் எனவும், அவ்வாறு தோன்றிய போது அவர் அக்குழந்தைகள் வழியாக உலக அமைதியை மீண்டும் நிலை நாட்டும் வகையில் சில செய்திகளைக் கூறி மறைந்தார் எனவும், கத்தோலிக்கர்கள் ஆழமாக நம்புகின்றனர். அந்த மூன்று குழந்தைகளும் வளர்ந்து அவ்விடத்தில் இறந்த பின்னர் அவர்களது உடல்கள் இந்தத் தேவாலயத்தின் உட்புறத்தில் அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றையும் நாம் பார்வையிடக் கூடியதாய் இருந்ததோடு, அக்கிராமத்தின் இயற்கை எழில் வளம் சுற்றுலாப் பயணிகளைக் கவர்ந்திழுத்துக் கொண்டது.

இந்த நகரம் மத சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு ஒரு முக்கியமான சர்வதேச இடமாக மாறி, ஆண்டுதோறும் 6 முதல் 8 மில்லியன் யாத்திரிகர்களை அழைத்துக் கொள்கிறது.

அக்கம் பக்கத்தில் உள்ள போர்த்துக்கேய கடல் உணவு சுற்றுலா, கடற்கரை பயணங்கள் போன்ற சாதாரண, ஆனால் அத்தியாவசியம் பார்க்க இரசிக்க வேண்டிய விடயங்களோடு லிஸ்பனின் அல்ஃபாமா பகுதியின் (cobblestone streets of Alfama) ஒருவகை பளிங்குக் கற்கள் பதித்த தெருக்களில் உலா வருவதன் மூலம் வரலாற்றுப் பதிவுகள் கொண்ட மாளிகைகள், தேவாலயங்கள், இன்னுமே பழமை பேணும் குறுகிய தெருக்களும், அதில் வாழ்கின்ற கிராமத்துப் பாரம்பரியத்தைப் பேணும் பெண்களும், அவர்கள்

வீடுகளில் தயாரித்து விற்கின்ற 'ஜின்ஜின்கா' எனப்படுகின்ற மதுவும் கூட போர்த்துக்கேய பாரம்பரியம் பேணுகின்றன.

லிஸ்பன் நகரினூடாக நடைப் பயணத்தை மேற்கொள்ளும் போது, அவர்களுடைய தெருக்கள் அனைத்துமே மிகக்குறுகியதாகவும் அதன் இரு பக்கங்களிலும் கட்டப்பட்டிருக்கும் வீடுகள், தேவாலயங்கள், வியாபார நிலையங்கள் என்பவற்றிற்கிடையே போகின்ற இவ்வீதிகளின் அகலம் புத்து அல்லது புதினைந்து அடிகளாகவுமே இருக்கின்றன. எமது சுற்றுலாப்பயணக்குழு அவ்வீதிகளை மெதுவாக ஆங்காங்கே நின்று பல்வேறு பிரசித்தி பெற்ற இடங்களை பார்த்தவாறே கடந்த போது நாம் ஒரு சிறு கிராமத்தை வந்தடைந்திருந்தோம்.

கிராமம் என்கின்றபோது இவை பரந்து விரிந்த பாரம்பரியக் கிராமங்கள் போலன்றி, பல வீடுகள்,

கடைகளை மிக நெருக்கமாகக் கொண்ட சேரிக் குடியிருப்புகளை ஞாபகமூட்டின. அவற்றின் சுவர்களில் அவ்வீட்டைக் கட்டியவர்களின் படங்கள் பதிக்கப்பட்டு, அவர்கள் குறித்த விபரங்கள் எழுதப்பட்டுமிருந்ததை எமது பயண வழிகாட்டி குறிப்பிட்டு, காட்டினார். அவ்வாறு செய்வதன் மூலம் வீட்டைத் தாமாகக் கட்டியெழுப்பியவர்களை, ஒரு காலப்பகுதியில் அரசு கௌரவித்ததாக கூறி முடிக்கவும், எமக்கு அருகில் இருந்த ஒரு வீட்டின் முன் கதவைத் திறந்தபடியே ஒரு முதிர் வயதுப் பெண் வெளியே வந்தார். அப்போது தான் வீட்டின் வெளிப்புறச் சுவரில் பதிக்கப்பட்டிருந்த அவர் படத்தையும் அவரையும் ஒரு சேரப் பார்த்த மகிழ்ச்சி சிறிது அதிர்ச்சியோடு எம்மைப் பற்றிக் கொண்டது.

தமது கணவர்களும், காதலர்களும், சகோதரர்களும் என நாட்டின் அநேகமான அல்லது முழுவதுமான ஆண்கள் அரசின் ஆணையை சிரமேற்கொண்டு தமது கடற்பயணத்தை மேற்கொண்ட வேளையில், தனித்து விடப்பட்ட பெண்கள் தம் பிரிவுச் சோகம் மேலிடப் பாடிய பாடல்கள் ஃபிடோ (Fido music) என்கின்ற பெயரில் பிரசித்தி பெற்று இன்றும் நாம் சுற்றுலா போகின்ற இடங்களில் எம் காதுகளை வந்தடைந்தது. அவற்றை இன்றும் தித்திக்கும் 'ஜின்ஜின்கா' மதுவை, சிறு குப்பிகளில் ஊற்றி விற்கின்ற பெண்கள் பாடுவதும் அல்லது பதிவு செய்து பாட விடுவதும் சாதாரணமாகவே பார்க்கப்படுகிறது.

ஜிஞ்சின்ஹா என்பது ஒருவித புளிப்பு செர்ரி (Cherry) பழத்தை நொதிக்க வைத்து, தயாரிக்கப்படும் ஒரு போர்த்துக்கேய மதுபானமாகும். இது அடர் சிவப்பு நிறத்தில் சிறிய கண்ணாடிக் குவளைகளில் அல்லது உண்ணக்கூடிய இனிப்பாலான குவளைகளில் (Chocolate glasses) வழங்கப்படுகிறது. அதை நானும் சுவைத்தேன் என்பதும் இப்பயணத்தின் இனிமையான ஒரு விடயம் தான். பயணம் தொடரும்...

Life doesn't always give a #SecondChance.

Insure yourself. Secure your family.

647-868-6475

RP RAVI PONNUDURAI

Life Insurance
is your family's umbrella
to life's unexpected showers

647-868-6475

‘ஓடு ஏதோ..!’

அங்கூம் இங்கூம், ஸெங்கூம்
ஓடு Novel

போன இரா bar இலிருந்து வீடு வந்ததன் வழி, சுழி பற்றிய எவ்வித ஞாபகமும் இல்லை. சுவாதீன மூளை அப்பட்டமாக களவு போனதான நிலைமை போலும்.

உடம்பு புரா பச்சை குத்திய நீலக்கண் வாலை நண்பி, ‘இன்று ஓஸியில் உனக்கும் உன்ன நண்பர்களுக்கும் தாராளோ தாராளமாக ஊற்றி ஊற்றித் தரப்போகிறேன். அது எங்கள் குடியகத்தின் கணக்கில்.

நீ திறமான ஆள். விசுவாசமான வாடிக்கையாளன் வேடிக்கையாகப் பேசுகளிப்பூட்டும் ஜீவன்,’ என்று நிறைய்ய்ய்ய முகமன் சொல்லி, double. double drink ஆக தந்த ஞாபகம் இருக்கிறது. ‘போதும்,’ என்றபோது, ‘நீ பெரிய்ய்ய்ய பலவீரன் என்றல்லவா நினைத்தேன். நீயும் சாதாரண சோத்தி தானா?’ என்று அமந்தறையாய் கிளப்பி விட்டாள்.

பெண் சுடச்சுடக் கிளப்பினால் மண்டை சுடும். கடுமையாய் சுடும்.

சுட்டது இவனுக்கு. முழுக்கலங்களிலும் மதுவும் நல்ல காற்றும் சேர்ந்தெரியும் பாங்கில் எரி கூர்மையாகச் சுட்டது. தாராள வாலை வார்க்க வார்க்க வாயில் ஊற்றிக் கொண்டே இருந்திருக்கிறான்

போலும். எது வரை என்றது மறந்து போயிற்று. அதற்கும் நல்ல காற்று

எரிந்து கெட்ட காற்றானது காரணம்.

போதையை எண்ணிப் பார்த்தால் அதன் விசித்திரத்தில் வியப்பு கிளரும். குடி போதைப்பானம் வாயுடு வயிறு போய் கிளத்தும் உணர்ச்சி, எண்ணம், நடை,

சிறினோ சிறி சிறிசு

ஊடாடல் யாவும் வியப்பான விசித்திரங்கொண்டன தான். ஒரு கணக்கில் கோரமானதும். இதே இப்படியென்றால் வீசுரம் கூடிய போதை வஸ்துக்கள் இளைஞர்களுக்குள் கெட்ட காற்றை ஊடாட்டி எரி உரி கொள்வது எவ்வளவு கோரமானது..?! அதைப்பழக்கி, விற்று, அதன் பணத்தில், உயர் மாடத்தில் குலாலாக வாழ்பவர் எத்தனை கோரமான்கள்..!!

‘மூண்டு பேரும் சேர்ந்து தான்,’ என்றது கொடிச்சிவாலிக்கிழவி.

மூவரையும் இவனுடன் மாட்டி விட வேண்டுமென்ற உத்தேசம் உத்வேகமாக கிங்கிர கோணத்தில் கிழவியுள் சுழல்வதாக தோற்றியது.

ஆனால், அது சாதாரணமாக யாருக்குள்ளும் கிளரும் சந்தேகத்தை இவணிடத்தில் பதி போட தவறவில்லை. அது, கொ.வா.கிழவியால் மட்டும் துவங்கப்பட்டதல்ல என்பதும் நிஜம். இவணிடத்தில் அது ஏலவே கிளம்பித்தான் இருந்தது. ‘உவங்கள் மூண்டு பேரோரோடையும் அடுகிடை படுகிடையாய்த் திரியறாய். ஆனால், அவங்கள் உனக்கு நாச வேலை வைச்சிருக்கிறாங்கள்.’

கிழவி இதைச்சொன்னபடி, படுக்கையறை விட்டத்தின் இடம் மாதிரியான முகட்டிலிருந்து நேர் கீழே வேகமாக புறந்து வந்து, இவணது அருகில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தது.

‘எடேய்ய்ய்; மொக்குக்கட்டை; உவங்கள் படு கள்ளர். உவங்களை நீ வெருளித்தனமாய் நம்பித் துலைக்கிறாய்;! உன்னோடை ஏறுப்படுகிற வெள்ளைக்காறத் தோறைக்கு செங்குப்பரின்ரை பேத்திக்காறி உன்னைத்தேடி வந்து நிற்கிறாள், எண்டு முதலிலை சொன்னவன் உன்ரை மூண்டு கூட்டாளிக் கள்ளரிலை ஆண்டு தெரியுமே;?!’

‘ஆர்;..?!’ கிழவி திடுமென உஸ்ஸஸுப்பென்று படுக்கையை விட்டு மேலே புறந்தபடி ‘நீ மொக்குக் கட்டை,’ என்றது.

‘ஆர்ர்?’ கிழவி சொல்லவில்லை. ஆளையே காணவில்லை.

அங்கும் இங்கும்...

உணர்ச்சிகளைக் கொட்டி, குந்தியிருந்து கைப்பட கடிதம்எழுதுவதும் முடிவுக்கு வந்ததிருந்தது. அப்படி மனப் பரி வர த் த நை நிகழ் கிற போது, வெட்டி எழுதலாம் பூரணமாக வெட்டியேவிடலாம். கசக்கி எறிந்து புதிதாய் எழுதலாம். எழுதாமலும்விடலாம். அது

சினிமாவை விரும்பியபடி வெட்டி, ஒட்டிகாட்சியாக்குவது மாதிரி. நேரடிக் குரலில் பேசும் தொலைபேசிஉடன் அரங்காடும் மேடை நாடகம் மாதிரியானது. உலகம் நாடக மேடையென்பதிலும் சினிமாவின் நிகழ் அரங்கு என்பதுதான் மேலதிகமாக பொருந்தும், என்பதை பலர் பார்ப்பதில்லை.

மற்றவரைக் கவர சனம் வேஷம் மாற்றி, கலைத்து, வெளிக்கு செம்மையாக வரும் வரை மாறுவதும் முக்குவதுமே உலகு வாழ்வும்.

சுசிவேணி தொலைபேசியில் அழைத்து, அடுத்த நாள் காலை மீள தொடர்பு கொண்டு மிக அவசரமான விஷயங்களை பேச வேண்டும், என்று சொல்லியிருந்தாள். இதைச் சொல்கிறபோது, அவள் குரலில் இருந்த தடுதாளித்தனம் அச்சமூட்டும் வகையில் நிரம்பவும் பலவீனமாயிருந்தது. இவனுக்கு இது அடுத்த மஹா பெருங்சோலி. பதில் தெரியாச் சில்லெடுப்புச்சோலி. தப்பியோட முடியாத பொறி மாதிரியும். பொறியில் ஒளிந்துள்ள கூர்க்கர்கள், முட்கள், கூர்க்கட்டாரிகள் புற்றி இவண் எதுவும் அறியான்.

அறிந்தாலும் அவை இலகுவாக விலக்கப்படக் கூடியனவோ, என்பதும் தெரியாது.

அடுத்த நாள் சொன்னபடி, சொன்ன நேரத்துக்கு, வீட்டை விட்டோடிப்போய் பட்டினத்தில் தஞ்சமடைந்த தூரத்து அத்தை

வீட்டிலிருந்து தொலைபேசியில் அழைக்க, இவனுக்கு மண்டையுள் மூளை சிறிது சிறிதாக தீபற்று நிலபரத்துக்கு வந்து எரிய வெளிக்கிட்டது.

‘அப்பர் கத்தியோடை தேடித்திரியிறார்..!’ ‘நீ அத்தை வீட்டில் நிற்கிறது தெரியாதோ..?’

‘இல்லை. தெரிஞ்சால் கத்தி இஞ்சையும் வரும்..! ஆள் மொக்கர். வல்லரக்கர். என்னவும் செய்வார்.’ ‘அம்மா பாடு எப்பிடி..?’

‘அம்மா, பேச்சு அடிதாங்க முடியாமல் தங்கச்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு என்னைப் போலை வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டிட்டா;!’

‘எங்கை;?!’ ‘தெரியாது.’

‘இப்ப உன்னோடை தொடர்பில்லையோ..?!’

இல்லை! ‘நீ விசாரிச்சு பார்க்கேல்லையோ..?’

‘ஆரிட்டை விசாரிக்கிறது..?!’ ‘உங்கை வந்து எத்தனை நாள்..?’

‘ஒரு கிழமையாகுது.’

‘எவ்வளவு நாள் உங்கை அத்தை வீட்டிலை நிற்கப்போறாய்?’

‘.....’
‘எவ்வளவு நாள் உங்கை நிற்கப்போறாய், எண்டு கேட்டேன்..?’

‘.....’
‘என்ன? நான் கேட்டது கேட்டதா;..?’

‘கேட்டது. இதுக்கு நான் என்ன பதிலைச்சொல்லுறது? நீங்கள் என்னை உங்கை கூப்பிடும் வரைக்கும்;!!’

‘கூப்பிட்டு;..???!?!’

கேள்வியாயோ பதிலாகவோ குழப்பமாகவோ வேறேதாவது அஸ்திரமாகவோ இதைச் சொன்ன இவனுக்கு அவ்வினாடி அரைவாசி மூளை எரிந்துருகியிருந்தது.

மீதியாயிருந்தது காற்றை வெட்டும் மெலிய காற்றாக பசுந்தாகிப்

போயிற்று. 'நாளாளைக்கு இதே நேரம் ஃபோன் எடுத்துக் கதைக்கிறேன்,' என்று அவசரமாகச் சொல்லி அழைப்பை கத்தரித்தபோது, இவணது மூளை முழுவதுமாக எரிந்திருந்தது.

மூளையை இழந்து யோசிக்க வெளிக்கிட்டான். மூளையில்லாமல் யோசிக்க முடியுமா, எனவும் யோசித்தான். கடு நிலையில் இருக்கிற போது, யோசிப்பதற்கு மூளை தேவையில்லையாக்கும், எனவும் எண்ணிக் கொண்டான். இவண் சுசிவேணியுடன் பேசியதை வரிசையாய், குட்டி = விலா, பீலா, ஓலா ஆயோர் ஸோஃபாவில் இருந்தபடி கூர்மையாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இவண் திட்டமிட்டுத்தான் அவருடன் தொலைபேசியில் கதைக்கிறபோது இருக்க வேண்டுமென்று இவர்களை அழைத்திருந்தானோ தெரியவில்லை. மூவர் முகங்களிலும் தசை அசாதாரணமாக குறுகியிருக்கி வியர்த்திருந்தது. விலாவின் முஞ்சி சற்றே கூடுதலாக இறுகியிருந்ததை இவண் அவதானிக்கத் தவறவில்லை.

'நீங்கள் மூண்டு பேரோடையும் நான் முக்கியமாக கதைக்க வேணும்,' என்றான் இவன். பேராச்சரியமாக ஒரே கோரலில் மூவருமே, 'அவ பாவம் நீங்கள் கூப்பிடத்தானே வேணும்,' என்றனர். 'அதல்ல விஷயம்,' என்றான் இவண்.

அங்கு...

அந்த வீடு பட்டினத்தின் பிரதான பெருந்தெருவிலிருந்து இறங்கிய கொஞ்சம் அகலமான ஒழுங்கை விசித்திரமாகக் குறுகி, கிட்டமட்ட முடிகிற தொங்கலில் இருந்தது. நிரம்ப வசதியான வீடு. ஆறு விசாலமான அறைகள் இருக்கிற செளகரியம் கொண்டது. கணவனையிழந்த சுசிவேணியின் தூரத்து அத்தை தன் ஒரே மகனுடன் குடியிருந்த மனை. வீட்டைச்சுற்றி செல்காந்தையாக நிறைய வீட்டு வளவு சார் மரங்கள் நிறைந்து ஒரு கண் களிப்பிற்கு குட்டிச் சோலை விருத்தத்தை தந்தன. முன்னாலும் பின்னாலும்

கள்ளையன் குந்தியிருந்து தீட்டுத்தடியில் கத்தியை சாண் தேய்க்க, 'என்னடா மகனே, கோபத்திலை கத்தி சீவிறாய்? என்று கேட்டபடி கொடிச்சிவாலிக்காழவி அவனுக்கு அருகில் வந்து குந்தியது. கள்ளையன் அதிர்ந்து போகவில்லை, கிழவி காலமாகி பலகாலமாகி இருந்தும்!!!

வேப்ப மரங்கள் நெடிதூயர்ந்து அடர்த்தி பட்டு இருந்தன. வசந்தத்து பருவ காலம் பிறந்து வாடைக்காற்று தூக்குகிறபோது செழித்த கொப்பிலைகளின் வர்ரர்ஸ்ஸ்ஸென்ற பிரமிப்பூட்டும் சங்கேத மொழி, ஏதோ வகை பிற கிரகத்து ஒலியொன்று திடுமென பூமியில் இறங்கியதாகக் கேட்கும்.

ஆல், அரசு போன்ற பிரமாண்டமான மர இலைகளின் காற்றாடல் ஒலியெல்லாவற்றிலும் பார்க்க, விபரிக்க முடியாத வகைக்கு வேப்பிலைகள் எழுப்பும் ஒலிக்கு ஒரு பிரத்தியேக சந்தம் உண்டு.

இதை உற்றுக்கேட்டால் தான் தெரியும். இதனால் தானா போலிப் பேயோட்டிகள் வேப்பிலையாட்டி உருவேறுவது என்பது பற்றித் தெரியாது. வேம்பு நடவன் ஆயுள் கட்டை, என்று வேறு ஊர் சொல்லி வைத்திருக்கிறது. வளவில் முகப்பலும் கோடியிலும் வேம்பு வைத்த தூரத்து அத்தையின் பாட்டன் குறு ஆயுளில் நோய் கண்டு இறந்த போது, ஊர் வேம்பு தான் பலியெடுத்ததென்று சொல்லிற்று. ஊர் எல்லாம் சொல்லும்.

இப்போ சுசிவேணியின் அம்மாக்காரி சசிவாணியும் தனது இரண்டாவது மகளைக் கூட்டிக்கொண்டு இரண்டாவது

இடமாற்றலாக மூத்த மகள் பதுங்கியிருந்த வீட்டிலேயே தஞ்சம் அடைந்திருந்தாள். துவக்கத்தில், தாய், தங்கை எங்கிருக்கிறார்கள், என்றறியாமல் சுசிவேணி துவண்டு தொங்கியபடியிருந்தாள்.

அவர்களும் வந்து சேர்ந்த போதுதான் துவளல் சற்றேயாயினும் ஓய்ந்திருந்தது. ஆயினும் இந்த ஆசுவாசப்படுகை நிரத்தரமானதோ உறுதியானதோ இல்லை, என்பது யாவருக்கும் தெரிந்தே இருந்தது. சுசிவேணியின் தூரத்து அத்தைக்காரிக்கு இவனுடனான அவளது மெலிய தொடர்பு பற்றி தெரிந்திருந்தது.

எல்லாம் சுசிவேணி சொல்லித்தான். அத்தை இவனுடன் மருமகள் காதல் தொடர்பில் இருப்பதாகத்தான் உய்த்துணர்ந்திருந்தாள். இவனுடன் அவள் போய் இணைந்து வாழப் போவதாகத்தான் புரிந்திருக்க வேண்டும். இடையில் உள்ளிட்ட அம்பிகைப் பிரசினம் பற்றி தெரிந்திராது. தவிரவும் உளோமியுறவு சம்பந்தமாய் எப்பனும் சமுசியம் இருந்திரவே இருந்திராது. தூரத்து அத்தை நல்ல மனுஷி. யாவும் நலம் பட அமைய வேண்டுமென அவாவும் நற்ஜீவன்.

எல்லாம் உள்ளோடு மாட்டிய உள்ளோட்டு மாட்டுத்தான்.

'அப்ப பிள்ளை, அவர் என்ன சொன்னவர்..?' பிள்ளை என்பது சுசிவேணி. அவர் என்பது இவண். அவளிடம் எவ்வளவு தூரம் தீர்க்கமான பதில் கிடையாது, என்பது பற்றி அத்தை அறியாள். 'அவரோடை நீண்ட நேரம் கதைக்கேல்லை. கொஞ்ச நேரந்தான் கதைச்சனான். அவசரமாய் எங்கையோ போக வேணும் பிறகு கதைக்கிறெண்டு சொல்லி வைச்சிட்டார். 'எப்பிடியும் கூப்பிடுவார்தானே பிள்ளை;?'

'அந்தாள் நல்ல பையன். கூப்பிட்டே ஆவார்,' என்று

குறுக்கிட்டாள், சசிவாணி, சுசிவேணியின் அம்மாக்காரி.

'அது சரி. ஆனால், கள்ளையன் இஞ்சை உங்களைக் கண்டுபிடிச்சுத்

துலைக்கிறதுக்கிடையிலை யெல்லோ அங்கை போய்ச் சேர வேணும்.’

இதை தூரத்து அதை சொன்ன அதே நேரம் அங்கு சுசிவாணி வீட்டில், படு போதையில் கள்ளையன் தீட்டுத்தடியில் குருமணல் போட்டு மான் கொம்பு பிடி கொண்ட கூரரிவாளை தீட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

இங்கு...

முன்னர் நடந்ததன் தொடர்ச்சி மூன்று விலாக்களுடனும் இவண் வந்து இறங்குவான் என்று எதிர்பார்த்த மாதிரியே உலோமி வாசலில் நின்றுருந்தான். நீண்ட காலத்துக்கு முன் வந்த ‘குடிக்காரன் சிறுகதையில் வந்த, பாதம் வரை நீண்டிருந்த சேலையை மடித்து சண்டிக்கட்டு கட்டிய பெண் மாதிரி ஒரு சண்டைக்கோழி தினுஸிலேயே அவள் தோன்றுவதாக தோற்றியது. இதுவொரு படு மோஸமான நிலை. சண்டைக்கோழி வாசலில். சோக சாகரத்தில் தத்தளிக்கிற நொந்த ஜீவன் உள்ளே.

இந்தச்சூன்யத்தின் இடை வெளியில்லா இட வெளியில் இவண் அகப்பட்டிருந்தான். அது ஒருவகையில் முடிவில்லாச் சூன்யந்தான். சூன்ய வெளிகளில் பாவுகிற மனிதர் தாம் பெரும்பாலானவர்.

வாகனத்திலிருந்து இவண் இறங்கியவுடன் பாய்ந்து வந்தான் உலோமி. அவள் தீப்பறக்கக் கொத்தும் சேவல், என இவண் அறிவான். நேர்மையான ‘பெட்டைச் சேவலும்’!

நிலைமையை மேலும் சீர்கெடுக்கக் கூடாதென்று இவண் மண்டையில் இராட்சதப் புறாக்கள் பறந்து செய்தி பரப்பினாலும் அதை எவ்வாறு யதார்த்தமாக்குவதென்று அறவே புரியாமல் உடற்கலங்களில் உறை பனி இறுக சில கணங்கள் மரத்து நின்றுான். ஆயிரம் குருதிப் பேயடைகளிடம் ஒரே சீரில் அறைந்தாற் போல மூவிலாக்களும் இவணிலும் பார்க்க மேலும் தட்பத்து உச்சத்தில் இறுகி நின்றுதாகவே தோற்றியது.

‘என்னைத்தவிர எத்தனை வைப்பாட்டிகள் உனக்கு??!’ என்று சீறினாள் உலோமி. இவண் பதிலேதுஞ் சொல்லாமல் உறைந்து நின்றுான். குட்டி பீலா இடையில் திடுமென குறுக்கிட்டான். ‘அப்படி ஏதும் இல்லை. இவருக்கு நெருக்கமான நண்பர்கள், நண்பிகள் இருக்கிறார்கள். அதையெல்லாம் வைப்பாட்டிகளென்று குறிக்க முடியாது.’

குட்டி பீலா விவேகி. ஆபத்சகாயன் மாதிரியும். இவண் என்ன இப்படிச் சொல்கிறானே, என்று இவண் ஆச்சர்யப்பட்ட மாதிரி தோற்றியது. போதைப் பாவலில் கொடிச்சிவாலிக்கிழவி சொன்ன முக்கூட்டு கள்ளரில் பீலா இல்லையோ, என்றும் இவண் மட்டையுள் வேறு வகைப் புறாக்கள் பறந்தன. அதே நேரம் பேச்சுகள், சால்ஜாப்புக்கள் நேர்மையானதாக இருக்க வேண்டியதில்லை, எனவும் இவண் மிகத் துல்லியமாக அறிவான்.

‘எனக்கு ஏற்கனவே சந்தேகம் இருந்தது. அது வேறு பெண். இது இன்னொன்று போலும். இன்னுமெத்தனை? அதனால்தான் இப்போதெல்லாம் பல மாற்றங்களோ..?’

‘என்ன மாற்றங்கள்?’ என்று பீலா கேட்க, இதென்ன வெளியே களேபரம் என்ற கேள்வியுடனும் அச்சத்துடனும் முகப்புப் கதவைத் திறந்து கொண்டு அம்பிகை வெளியில் வந்தாள்.

அங்கு...

எல்லோரும் குந்தியிருந்து சுவாரஸ்யமாக பேசிக் கொண்டிருந்தனர். தூரத்து அதை, சுசிவேணி, அவளது தங்கை, தாய் சுசிவாணி, அதையின் தாடி, மீசை வைத்த நெடுவலான, வாட்டசாட்டமான மகன். முன் வளவு வேம்பின் கீழே பிளாஸ்ரிக் கதிரைகள் போட்டு உட்கார்ந்து தேநீர் பருகியபடி சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தனர். வேணன் என்கிற வேணுகோபால் ஆன தாடி, மீசை மகன் அடிக்கடி கடைக்கண்ணால் சுசிவேணியைப்

பார்த்தபடியிருந்தான்.

அப்பார்வையை இலேசில் கிரஹிக்க முடியாது. பல உணர்வுகள் ஒரு குறு குப்பியுள் அடங்கி வெடிக்கத் தயாராகும் பார்வை மாதிரியும். இதமான மென் காற்றில், தொகைத்திருந்த வேப்பிலைக் கொத்துகள் வர்ப்பர்ஸ்ஸ்ஸ் என்று இப்போது வேறு கிரகத்து ஒலிபோல ஒரு பயங்கர சத்தத்தை எழுப்ப, வாசல் மதிலில் பிணைந்திருந்த கூர் வேல், அரசிலை, ஆலிலை போன்ற வடிவங்களில் சட்டங்கள் இணைத்த அழகான இரும்புப் படலை, வர்ப்பர்ங்க்க் என்ற வேற்றுக்கிரகத்து ஒலி போன்ற பயங்கர கீச்சுத்தேயல் சத்தத்துடன் திறந்தது. அதனூட்டு நிறை போதையில் கூர்க்கத்தியுடன் நுழைந்து வேப்ப மர நிழலில் சம்பாஷித்துக் கொண்டிருந்தவர்களை நோக்கி வந்தான் கள்ளையன்.

அங்கு (அதற்கு முன் நடந்தது.)

கள்ளையன் குந்தியிருந்து தீட்டுத்தடியில் கத்தியை சாண் தேய்க்க,

‘என்னடா மகனே, கோபத்திலை கத்தி சீவிறாய்? என்று கேட்டபடி கொடிச்சிவாலிக்காழவி அவனுக்கு அருகில் வந்து குந்தியது.

கள்ளையன் அதிர்ந்து போகவில்லை, கிழவி காலமாகி பலகாலமாகி இருந்தும்!!!

‘அவளவை செய்து விட்ட நாத்தல் வேலை. தட்டு மாத்த நாள் வைச்சாப்பிறகு முத்தவள் கிலுசை கெட்டதனமாய் வீட்டைவிட்டு ஓடி விட்டாள். மரியாதைக்கேடு. தாய்க்காறி மற்றவளையும் கூட்டிக் கொண்டு இன்னொரு பக்கமாய் பாய்ஞ்சிட்டாள். மானக்கேடு!!’

‘எங்கை ஆட்கள் எண்டு தெரியுமோ? என்று கேட்டது கொடிச்சிவாலிக்கிழவி.

‘இல்லை,’ என்றான் கோபமாக கள்ளையன். ‘தூரத்து அதை வீட்டில்தான் எல்லாரும் இருக்கினம்,’ என்றது கொ.வா. கிழவி.

(இன்னும் வர உண்டு.)

‘சிதைப்பு’

அல்லது எறும்பு தின்ற யானையின் கதை.

அதிகாரம்

13

Chapter: 13

“RUIN”

[or The story of the elephant eaten by an ant]

- எறும்பூர்ந்து வந்ததை யானை கவனிக்கவில்லை. கவனித்தபோது விலகி வழி விட்டது.
- • அவர்கள் சும்பலாக வந்த போது சூர்யன் மேற்கே ஒளித்தது. அவர்கள் கலைந்த போதுதான் உதயமாயிற்று.
- எனக்கு எறும்புப்பசி உன்னைத் தின்னவா? என்றபோது யானை ஓடியது. ஒளிக்க முடியவில்லை உருவம் பெரிதென்பதால்.
- • அவர்கள் தாம் சூர்யனை வெருட்டிக் கலைத்ததாகச் சொல்ல சூர்யனே அதை நம்பிற்று.
- யானை முதுகில் எறும்பேறிய பளுவில் யானையின் ‘பளு’ முறிந்தது.
- • அவர்கள் சும்பலாய் கைகளை வீசி சூர்யக்கதிர்களை மறைக்க நிலத்தில் இருள் படிந்தது.
- எறும்பு யானையின் வாலிலிருந்து தின்னப் தொடங்க யானை பிளிறத் தொடங்கியது.
- • இருளின் ஒளியில் அவர்கள் புவியை இருளாக்கி களவில் இறங்கினர்.
- எறும்பு யானை முதுகின் அம்பாரியையும் தின்று முன்னே நகர யானை இரத்தக் குவியலாயிற்று.
- • அவர்கள் களவெடுக்கையில் விளக்கு பிடிக்குமாறு சூர்யனைக் கேட்டிருந்தனர்.
- எறும்பு யானையின் துதிக்கையை தின்கையில் தந்தத்தையும் தரக்கேட்டது தின்ன.
- • சூர்யனின் விளக்கையும் எறும்பு தின்பதையும் தந்தமே தடுத்தது!
- • அ;..!!!!!!

- The elephant didn't notice the ant crawling forth. Once noticed it walked away.
- • When they came as a crowd, the Sun hid in the West. It rose only when they dispersed.
- When (the ant) asked “ I have ‘Ant Hunger’; could I eat you?”, the elephant ran away. It couldn't hide since it's huge.
- • When they said that they threatened and chased away the Sun, even the Sun believed it.
- With the weight of the ‘mounted’ ant, the elephant's hip broke.
- • When they , as a mob, threw their hands and block the sun rays, darkness settled on earth.
- Elephant trumpeted while the ant started to eat it from the tail.
- • They started to descend into theft by transforming the World to darkness by the ‘light of the darkness’.
- The elephant became a bloody mess as the ant ate the back-howdah and moved forward.
- • They had asked the Sun to hold the lantern while they rob.
- The ant asked for the tusk when it was eating the trunk; to eat.
- The tusk is the one which blocked Sun's lantern and BEING EATEN by the ant!
- Ah.....!!!!!!

அவதூறுகளின் சமூகம்

சுயநலம் மிக்க,
ஏமாற்றுக் காரர்களையும்
அயோக்கியர்களையும் அதிகமாகக்
கொண்ட ஒரு சமூகத்தில் உயர்வான
விழுமியங்களை எதிர்பார்க்க
முடியாது. அந்தச் சமூகத்தில்
நேர்மையானதுக்கு எந்த விதமான
மதிப்பும் கிடையாது.
அந்தச் சமூகம் தான்
கொண்டிருக்கும் பொய்மையான
நம்பிக்கைகளுக்கு எதிராக
கருத்துக்களைச் சொல்லும்
எவரையும் சந்தேகக் கண்ணோடு
தான் பார்க்கும். தன்னைப் போன்ற
அயோக்கியர்களைக் கொண்ட
தனது சமூகத்தில் எப்படி ஒரு
நேர்மையான இருக்க முடியும்
என்ற கேள்வி அந்தச் சமூகத்திற்கு
எழுவதில் ஆச்சரியப்பட என்ன
இருக்கிறது?
தனது சமூகத்தில் ஒரு
நல்லவன் இருப்பான் என்பதை
அந்தச் சமூகத்தால் நம்ப
முடிவதில்லை.

மனிதர்கள் தங்களுடைய
இயல்புகளைக் கொண்டே
மற்றவர்களை மதிப்பிடுகிறார்கள்.

அந்த மனிதர்கள்
வாழ்கின்ற சமூகமும் அப்படித்
தான் மற்றவர்களை மதிப்பிடும்.
நல்லவர்களைக் கொண்டிருந்தால்,
அது தான் எதிர்கொள்கிற எவரையும்,
எந்தச் சந்தேகக் கண்ணும்
இல்லாமல், நல்லவர்களாகவே
பார்க்கும்.

அந்தச் சமூகம் ஏமாற்றுக்
காரர்களைக் கொண்டிருந்தால்,
எதிர்ப்படுகின்ற எவரையும்
நம்பாமல், தன்னை ஏமாற்ற
முயலும் ஒரு ஏமாற்றுக்காரராகவே
சந்தேகப்படும்.

தான் திருடனாக இருந்தால்,
மற்றவர்களையும் திருடர்களாகத்
தான் நினைக்கத் தோன்றும்.

இதன் அர்த்தம்
எல்லோரையும் நல்லவர்களாக
நினைத்து ஏமாறுவது என்பதில்லை.
இனிக்கப் பேசும் முன்பின் தெரியாத,
புதிதாகத் தெரிந்து கொள்ளும்
ஒருவரை முழுமையாக நம்ப
வேண்டியதில்லை.

எல்லாரையும் ஏமாற்றுக்
காரர்கள் என்று சந்தேகக்
கண்ணோடு பார்க்க நினைத்தால்,
வாழ்வில் எவரையுமே நம்பாத,
பயத்தோடு வாழுகிற நிலை தான்
ஏற்படச் செய்யும்.

மனிதர்களோடு பழகும்
போது, சந்தேகம் இல்லாமல்
கவனமாக இருந்தாலேயே போதும்.

நல்ல மனிதர்கள்
முன்பின் தெரியாதவர்களால்
ஏமாற்றப்படுவதை விட, தங்களுக்கு
நன்கு தெரிந்தவர்களால்,
தாங்கள் நம்புகிறவர்களால் தான்
ஏமாற்றப்படுகிறார்கள்.

அது வாழ்வில் தவிர்க்க
முடியாதது.

ஏமாற்றுகிற ஒரு சிலருக்காக,
எல்லோரும் அப்படித் தான்
என்று முடிவு செய்து கொண்டு,
ஒருவரோடும் உறவாடாமல்,
சுயமாக சமூக விலக்கம் செய்து,
அஞ்சாதவாசம் செய்ய முடியாது.
இந்த உலகில் மற்ற மனிதர்களோடு
உறவாடி வாழ்ந்து தான் ஆக
வேண்டும்.

ஒரு சமூகம் சமூக நீதியின்
அடிப்படையில் தனது அறநெறியைக்
கொண்டிருந்தால், அதற்கு உயர்வான
விழுமியங்கள் (Values) இருக்கும்.
அந்த விழுமியங்களால், சமூகத்தில்
உள்ளவர்களும் உயர்வான
பண்புகளைக் கொண்டவர்களாக
இருப்பார்கள்.

சுயநலம் மிக்க, ஏமாற்றுக்
காரர்களையும் அயோக்கியர்களையும்
அதிகமாகக் கொண்ட ஒரு சமூகத்தில்
உயர்வான விழுமியங்களை
எதிர்பார்க்க முடியாது. அந்தச்
சமூகத்தில் நேர்மையானதுக்கு எந்த
விதமான மதிப்பும் கிடையாது.

அந்தச் சமூகம் தான்
கொண்டிருக்கும் பொய்மையான
நம்பிக்கைகளுக்கு எதிராக
நம்பிக்கைகளைச் சொல்லும்
எவரையும் சந்தேகக் கண்ணோடு

தான் பார்க்கும். தன்னைப் போன்ற அயோக்கியர்களைக் கொண்ட தனது சமூகத்தில் எப்படி ஒரு நேர்மையாளன் இருக்க முடியும் என்ற கேள்வி அந்தச் சமூகத்திற்கு எழுவதில் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது?

தனது சமூகத்தில் ஒரு நல்லவன் இருப்பான் என்பதை அந்தச் சமூகத்தால் நம்ப முடிவதில்லை.

எங்களுடைய யாழ்ப்பாணச் சமூகமும் தனக்கென ஒரு அறநெறியைக் கொண்டிராததால், நல்லவர்களும் உலகில் இருப்பார்கள் என்ற உண்மையை அதனால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை.

சமூகத்தின் நலனுக்காகவும், முன்னேற்றத்திற்காகவும் எதை யாவது செய்வதற்கு ஒருவர் முன்வந்தால் அல்லது சமூகத்தின் பங்களிப்பை வேண்டி நின்றால், ஏன் வெறும் கருத்தைச் சொன்னால் கூட, எத்தனை எல்லாம் தெரிந்த அறிவாளிகளின் எவ்வகையான கேள்விகளுக்கு முகம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பது அனுபவப்பட்ட எல்லாருக்கும் தெரியும். அந்தக் கேள்விகளாலேயே களைத்தும் சலித்தும் போய், 'காலில் உள்ள தூசியைத்' தட்டி விட்டு, தலைகால் தெரியாமல் ஓடிதப்ப வைத்து விடக் கூடிய விண்ணர்கள் இவர்கள். இப்படி ஊருக்கு ஆயிரம் 'திண்ணைப் பேச்சு வீரர்கள்' உள்ள சமூகம் இது.

'சரி, நல்ல விசயம் தான். வாருங்கள், உங்களோடு உடன் இருக்கிறோம், முயற்சித்துப் பார்ப்போம்' என்று தோள் கொடுக்க இந்தச் சமூகத்தில் ஆள் குறைவு. 'காசைத் தாங்கோ, மிச்சத்தை நான் மணியாய் கவனிக்கிறேன்' என்று வெளிநாட்டு புலன் பெயர் நலன் விரும்பிகளின் நல்லெண்ணங்களுக்கு ஆட்டையைப் போட்ட கதையை நீங்கள் எங்கும் கேட்கலாம்.

மிகவும் அபூர்வமானவர்களே உளச்சுத்தியோடு, சமூக நலன் விரும்புவோராக உள்ள சமூகம் இது.

தாயகம் வெளியிட்ட போது,

ஒரு நேர்மை யானவன் அகப்பட்டால், அவனோடு நேர்மையோடு நடந்து கொண்டால்

இருவருக்குமே நலன்கள் கிடைக்கும். அவனை வைத்து சமூகத்திற்கு பயனுள்ள நல்ல விடயங்களைச் செய்விக்கலாம் என்றில்லாமல், அவனை எந்த விதத்திலாவது ஏமாற்றி, 'அவனது தலையில் மிளகாய் அரைத்து', அவனைக் கறந்து விடுகின்ற சமூகம் தான் இது.

இதை நான் நேரடியாகவே அனுபவப்பட்டிருக்கிறேன்.

இதனால், இந்தச் சமூகத்தின் பேராசைகளைத் தெரிந்து கொண்டு, அது கேட்க விரும்பும் இனிப்பான கதைகளைச் சொல்லி, இதை சுலபமாக ஏமாற்ற முடியும் என்பது ஊரில் உள்ள சீட்டுக்காரன், வெளிநாட்டு ஏஜன்சிக்காரன், புலி உண்டியல்காரன், கனடிய வீட்டு விற்பனைக்காரன் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

நேர்மையாளர்களை நம்பாத இந்த சமூகத்தை அயோக்கியர்கள் இலகுவாகவே மொட்டையடித்து விடுகிறார்கள்.

'நடுநிலைப் பத்திரிகை' என்றால் என்ன? அதென்ன 'உண்மையைத் தேடி'? என்று எல்லாம் எத்தனை யாழ்ப்பாணச் சுத்திஜீவிகளுக்கு விளக்கம் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

ஒரு நேர்மை யானவன் அகப்பட்டால், அவனோடு நேர்மையோடு நடந்து கொண்டால் இருவருக்குமே நலன்கள் கிடைக்கும், அவனை வைத்து சமூகத்திற்கு பயனுள்ள நல்ல விடயங்களைச் செய்விக்கலாம் என்றில்லாமல், அவனை எந்த விதத்திலாவது ஏமாற்றி, 'அவனது தலையில் மிளகாய் அரைத்து', அவனைக் கறந்து விடுகின்ற சமூகம் தான் இது. இதை நான் நேரடியாகவே அனுபவப்பட்டிருக்கிறேன்.

இதனால், இந்தச் சமூகத்தின் பேராசைகளைத் தெரிந்து கொண்டு, அது கேட்க விரும்பும் இனிப்பான கதைகளைச் சொல்லி, இதை சுலபமாக ஏமாற்ற முடியும் என்பது ஊரில் உள்ள சீட்டுக்காரன், வெளிநாட்டு ஏஜன்சிக்காரன், புலி உண்டியல்காரன், கனடிய வீட்டு விற்பனைக்காரன் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

நேர்மையாளர்களை நம்பாத இந்த சமூகத்தை அயோக்கியர்கள் இலகுவாகவே மொட்டையடித்து விடுகிறார்கள்.

ஒருவர் உண்மையாகவே சமூகத்திற்கு நல்ல எதையோ செய்ய வந்தாலும் உடனடியாகவே இந்தச் சமூகத்திற்குச் சந்தேகம் வருகிறது. 'உவர் தனக்கு லாபம் இல்லாமல் உதை எல்லாம் செய்வாரோ?' என்ற கேள்வி வருகிறது. 'உவருக்கு எங்கேயோ பணம் கிடைக்கிறது!' என்ற ஊகம் வருகிறது.

அதற்கான காரணம், இவர்கள் செய்வது எல்லாமே லாப நடடக் கணக்கின் அடிப்படையில் தான்.

அது சீதனம் வாங்கலாம் என்பதற்காகப் படிப்பதாக இருந்தால் என்ன?

நல்ல சீதனம் கிடைக்கிறது என்று செய்யும் திருமணமாக இருந்தால் என்ன?

ஆங்கிலத்தில் சொல்கிற what is in it for me? தான் 'உதால் எங்களுக்கு என்ன லாபம்?' என்ற கேள்வி.

இதெல்லாம், தன்னைப் போலத் தானே தன் சமூகத்தைச் சேர்ந்த அயலானும் இருப்பான் என்ற நம்பிக்கை தான்.

இந்தச் சமூகத்தின் விழுமியங்கள் இவை தான்.

சீதனம் வாங்காமல் திருமணம் செய்யப் போகிறேன் என்று ஒருவர் சொன்னால், அதைப் பாராட்டாமல், 'உவருக்கு ஏதோ குறை இருக்குது போல, அது தான் உப்பிடிச் சொல்லிறார்' என்று

சொல்கிற சமூகத்தில், அது தன்னைக் குறித்துப் பெருமை கொள்ளும் விழுமியங்கள் என்ன?

சுயநலம் இல்லாமல், இந்தச் சமூகத்தின் பொதுநலனை விரும்பி ஒருவர் தன்னைத் தியாகம் செய்யக் கூடும் என்பது இந்தச் சமூகத்திற்கு அன்னியமானது.

தன்னுயிரை ஈகை செய்தார்கள் என்று, இந்தச் சமூகம் மாவீரர்கள் என்று புலிகளைக் கொண்டாடுவது எல்லாம், உண்டியல்காரர்கள் நடத்தும் களியாட்ட விழாக்களும், திருவிழாக்களில் மற்றவர்களை விட மேலான தங்கள் பக்தியைக் காட்ட மற்றவர்களுக்காக காட்டும், காட்போட் கல்லறைகளுக்கான விளக்கேற்றலும் நிசைக்கிள் மலர் தூவலுமான போலி வேஷங்களும் தவிர்ந்து, உண்மையாகவே அவர்களின் தியாகத்தை இவர்கள் மதிக்கிறார்கள் என்று யாராவது சொன்னால், இத்தனை புதிய கோயில்கள் கும்பாபிஷேகம் நடக்கும் இந்த ஊரில் ஏன் முன்னாள் போராளிகள் இன்றைக்கும் வறுமையில் வாடுகிறார்கள் என்பதற்கான விளக்கத்தை எனக்குச் சொல்ல வேண்டும்.

இந்தச் சமூகம் தான் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைகள் குறித்து எழுப்பப்படும் கேள்விகளைக் கூட இப்படித் தான் எதிர்கொள்கிறது. நல்லவர்களைக் கொண்ட ஒரு சமூகம் தன் மீதான விமர்சனங்களைத் துணிச்சலுடன் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கும்.

இந்த யாழ்ப்பாணச் சமூகம் தன்னை விமர்சிப்பவர்களையும், தான் வெறுப்பவர்களையும் தர்க்க ரீதியாகவோ, ஒரு எதிராளியை எதிர்கொள்வதற்கான அடிப்படைப் பண்புகளுடனோ எதிர்கொள்வதில்லை.

மொட்டைக் கடிதப் பெட்டிஷன் அடிக்கும் 'உண்மை விளம்பிகள்' நிறைந்த ஊர் இது. சாப்பாட்டில் நஞ்சு வைத்து எதிரியைக் கொல்வதை

பெருமையாகக் கொண்டாடிய நச்சுச் சமூகம் இது.

தன்னைக் கேள்விக்கு உள்ளாக்குகிறவர்களை அவதூறுகளால் மட்டுமே எதிர்கொள்கிற சமூகம் இது.

எதிரியை அழிப்பது என்றால், அதற்கு அறம் எதுவும் இல்லை.

அது வேலிக்கு கீழால் சூனியமும் செய்யும். உண்ணும் உணவில் நஞ்சும் வைக்கும்.

இது சாதாரண மக்களுக்கு மட்டுமானதாக இல்லாமல், படித்தவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிற ஏட்டுப் படிப்புக் காரர்களுக்கும் உள்ள சாதாரண இயல்பு.

இணையத்தின் ஆரம்ப காலத்தில், கனடாவில் தலைநகரில் இருந்த இரண்டு பல்கலைக்கழகங்களில் படித்துக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணி புலிவால் மாணவர்கள் அந்த அவதூறை ஒரு நித்திய கடமையாகவே செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்னொரு தமிழ் கனடியப் பல்கலைக்கழப் பேராசிரியர் கூட அதே அவதூறுகளை புலிகளுக்கு எதிராக கருத்துச் சொன்ன புத்திஜீவிகள் மீது செய்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த மூஞ்சிகளை எல்லாம், பிரபாகரன் மண்டை பிளந்து கண் திறந்தபடி கிடந்தபோது பார்த்து, நாக்கைப் பிடுங்குகிற மாதிரி நாலு வார்த்தை கேட்க வேண்டும் போல எனக்கு இருந்தது. அவ்வளவு தூரம் கேவலமான பிறவிகளாக அவர்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லாம் இன்றைக்கு என்ன ஆனார்கள் என்றே தெரியாது. தங்கள் கருத்துக்களுக்குப் பொறுப்பு ஏற்றுக் கொண்டார்களா, தவறுகளை உணர்ந்து கொண்டார்களா, தங்கள் நடத்தை குறித்து வெட்கப்பட்டார்களா என்பதெல்லாம் தெரியாது. பேஸ்புக் பொதுவெளியில் இவர்கள் எவருமே இன்றைக்குப் புலிகளுக்கு ஆதரவாக கருத்துச் சொன்னதை நான் கண்டதில்லை.

படிச்ச யாழ்ப்பாணிகளின் கலாசாரம் அதுவாகத் தான்

என்றைக்கும் இருக்கிறது.

பேஸ்புக்கில் கூட, இந்த அவதூறுகள் மூலம் புலிகளுக்கு எதிராகக் கருத்துச் சொல்கிறவர்களை விரட்டியடிக்கலாம் என்ற நம்பிக்கை கொண்ட ஒரு கூட்டம் இன்றைக்கும் உண்டு.

இந்த அவதூறுக் கலாசாரத்தை, எங்கள் தலைமுறை என்று சொல்லக் கூடிய 'பெடரல் பார்ட்டி தமிழ்த்தேசியம்' எழுச்சி பெற்ற காலத்தில் பொதுவெளியில் பரவலாக்கப்பட்டு, உச்சம் பெற்ற சிந்தனை என்று சொல்லலாம். இது ஒன்றும் வானத்தில் இருந்து இறங்கி வந்த சிந்தனை இல்லை. ஏற்கனவே இந்தச் சமூகத்திற்குள் இருந்த ஒன்று தான்.

தனிப்பட்ட காதல் முதல் கள்ளத் தொடர்பு வரைக்கும் எத்தனை மதில் சுவர்களில் ஃபேக் ஐடி உண்மை விளம்பிகள் பூவசரசம் இலையால் நிலைத்தகவல்கள் பதிவிட்டிருந்தார்கள்? எவருமே அழிக்காமல், மழை, வெயில் எல்லாம் கடந்து மதில் சுவர்களில் வருடக்கணக்கில் கிடந்த எத்தனை அவதூறுகளைக் கண்டு கடந்து வந்திருப்போம்?

தங்களுக்கு எதிரானவர்களை துரோகிகள் என்ற தமிழரசுக் கட்சி காலத்திலிருந்து, 'காட்டியும் கூட்டியும் கொடுப்பவர்கள்' என்று இன்றைக்கும் சொல்லும் புலி காலம் வரைக்கும் எதிரிகளை அவதூறுகள் மூலம் எதிர்கொள்வது தான் இந்தச் சமூகத்தின் உத்தியாக இருக்கிறது.

அவதூறு என்பது என்ன?

தனக்கு பொய் என்று உண்மையாகத் தெரிந்த ஒன்றை, தெரிந்து கொண்டே, எதிராளியை மடக்க பயன்படுத்துவது.

இந்தச் சமூகத்தில் இருந்த இந்த இயல்பு தான் அரசியலுக்குள்ளும் வந்தது. அரசியலில் இருந்து அது அன்றாட வாழ்க்கை முறையாகி விட்டது. இன்றைய சமூக வலைத்தள உலகில் அதன் பயன்பாடு பற்றிச் சொல்லத் தேவையில்லை.

பேஸ்புக்கை ஃபேக் ஐடிக்கள் கண்டுபிடிக்க முன்னால், பெட்டிஷன் அடித்த உண்மை விளம்பிகள் வாழ்ந்த பெருமை மிகு மண் அது.

எதிரிகளை வெற்றி கொள்ள சாம,பேத, தான, தண்டம் என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். எங்கள் யாழ்ப்பாணத்தவர்களுக்கு அதெல்லாம் அனாவசியம்.

வெறும் அவதூறு மட்டுமே கை தேர்ந்த ஆயுதம்.

தமிழரசு ஈழக்கோரிக்கை தொடங்கிய காலத்தில் அந்தக் கோரிக்கைக்குத் தடையாக இருந்தவர்கள் என்று துரோகிகளாகக் கப்பட்டவர்கள் பற்றிச் சொல்லப்பட்டவை எல்லாம் பொய்கள் என்பது இன்றைக்கு எங்களுக்குத் தெரியும். சிங்கள அரசியல்வாதிகளுக்கு பெண் கொடுத்தார்கள் என்று கிளப்பப்பட்ட பொய் அவதூறுகள் சமூகத்தின் மனதில் இன்றைக்கும் ஆழப் பதிந்து விட்டிருக்கிறது. அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்ட அவதூறு இன்றைக்கு சமூக வலைத்தளங்களில் இயல்பாக்கம் அடைந்து விட்டது.

புலிகள் காலத்தில் புலிகளுக்கு எதிரானவர்கள் மீதான அவதூறுகளும் இழிச்சொற்களும் அந்த தமிழரசு அரசியலின் தொடர்ச்சியாகத் தான் இருந்தது. கைக்கூலிகள், வளர்ப்புப் பிராணிகள் என்றெல்லாம் இழித்துரைக்கப்பட்டார்கள்.

இந்த இயக்கங்கள் செய்ததாகப் புலிகள் குற்றம் சாட்டிய அத்தனையையும் புலிகள் செய்தார்கள்.

புலிகள் சிங்கள, தமிழ் அரசியல்வாதிகளுக்குப் பெண்களைக் கூட்டிக் கொடுத்தது 'காற்றுப்புறாத துளைகளுக்குள்ளும் நுழைந்த' 'ராஜதந்திரம்' ஆகவே கருதப்பட்டது.

யாழ்ப்பாணிகளுக்கு குருக்கள் எது செய்தாலும் குற்றம் இல்லை.

றோவின் உத்தரவிற்கு இணங்க செய்த அனாரதபுரப் படுகொலை முதல் ராஜீவிடம்

பணம் பெற்றது வரை, பிரேமதாசாவுடன் ஓட்டிக் கொண்டு இந்திய இராணுவத்திற்கு எதிராகப் போரிட்டது, புளொட் இயக்கத்தை அழிக்க முயன்றது, மாகாண சபையை அழித்தது, சந்திரிகாவின் அனுசரணையுடன் கருணாவை அழிக்க முயன்றது, மகிந்தவிடம் பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு 'யதார்த்தவாதி' என்றது வரைக்கும், குருக்களின் அபான வாயுக்கள் யாழ்ப்பாணிகளுக்கு மணத்ததேயில்லை. சாம்பிராணிச் சுகந்தமாகவே இருந்தன.

கடைசியில், அது மாற்று இயக்கங்களுக்கு மட்டுமில்லாமல், புலிகளின் புனிதப் போராளிகளுக்குக் கூட, மாத்தயா முதல் கருணா வரைக்கும், அது நீடிக்கப்பட்டு, அவதூறுகளால் தான் character assassination செய்யப்பட்டார்கள். புலிகள் அழிந்த பின்னர், கே.பி முதல் இன்றைய புலி முகவர்கள் வரைக்கும் ஆளுக்காள் இப்படித் தான் அவதூறு செய்யப்படுகிறார்கள்.

ஏன்?

இந்தச் சமூகம் அவதூறுகளை எந்தக் கேள்வியும் இன்றி நம்பும் என்பதால்!

தாங்கள் தூக்கிக் கொண்டாடியவர்களைக் கூட, எந்த கூச்சமும் இன்றி அவதூறு செய்யக் கூடிய சமூகம் இது. அது மாத்தயா முதல் கருணா வரைக்கும் இருந்தது.

அவதூறுகளுக்கு உண்மை அவசியமில்லை. அதே அவதூறுகளுக்கான குற்றங்களை நீங்கள் செய்திருந்தாலும் குற்றமில்லை.

அறநெறிகள் இல்லாத ஒரு அயோக்கிய சமூகத்தில் தான் அவதூறுகளால் ஒருவரை ஓரம் கட்ட, விரட்ட முடியும். சமூக நீதியில் கட்டப்பட்ட அறநெறிகளைக் கொண்ட சமூகமாக இருந்திருந்தால், இதையெல்லாம் உண்மையா என்று ஆராய்ந்திருக்கும். நீ குற்றம் சாட்டுகிற அதே குற்றங்களை நீயும் செய்திருக்கிறாயே என்று கேள்விக்கு உள்ளாக்கியிருக்கும்.

இதனால் தான் இன்றைக்கும், புலன் பெயர் சமூகத்தில் ஒருவரை

'தமிழ்த்தேசியத்திற்கு எதிரானவர்' என்று சொன்னால் போதும். அவரை இந்தச் சமூகமே வெறுக்கும். அந்த 'தமிழ்த்தேசியம்' என்பது என்ன 'சாமான்' என்று சொன்னவருக்கும் தெரியாது. கேட்டவருக்கும் தெரியாது. ஆனால், ஒருவரை சமூகத்தில் இருந்து விரட்டியடிக்க அந்த வார்த்தை போதும்.

அந்த ஒரு வார்த்தையே, ஒரு கேடு கெட்ட அயோக்கியனை, 'தமிழ்த்தேசிய உணர்வாளராக்' விடும்.

அந்தக் காலத்திலிருந்து எத்தனை வழிகளால் இந்தச் சமூகம் இப்படி அவதூறுகளைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது?

காசு அடிச்சிட்டார், பெம்பிளைப் பிரச்சனை, சிங்கள அரசாங்கத்திட்ட காசு வாங்கிறார், றோவின்ரை கையாள், புலனாய்வுப் பிரிவுக்கு வேலை செய்யிறார் என்று குறிப்பாகவும், தமிழ்த்தேசியத்திற்கு எதிரானவர் என்று மொட்டையாகவும் நீங்கள் ஒருவரை அவதூறு செய்ய முடியும்.

இதில் சொன்ன அத்தனையும் புலிகளாலும், புலிகளுக்கு முகவர்களாக இருந்தவர்களாலும் செய்யப்பட்ட குற்றங்கள்.

கிருஷ்ண லீலைக் கிட்டுவும், விமான நிலையத்தில் நின்று காட்டிக் கொடுத்த பாப்பாவும் முன்னாள் புனிதப் போராளிகள் தான்.

தாயகம் வெளியிட்ட காலத்தில் சிங்கள அரசாங்கத்திட்ட காசு வாங்குறாங்கள் என்று புலிக் கூட்டம் சொன்னதை நம்பிய சமூகம் இது. புலிக்கு புகழ்ந்து பாடி விட்டு, கடற்படைக் கப்பலில் ஊருக்குப் போய் அவர்களின் உதவியுடன் காணிப் பிரச்சனை முடித்த ஈழநாட்டுப் பத்திரிகையாளர் கனடாவில் தமிழ்த்தேசிய 'அவையத்து முந்தியிருந்தபடி' தான் இருக்கிறார்.

இந்தச் சமூகம் அவதூறுகளுக்கான சமூகம். உண்மை என்பது அதற்கு அனாவசியம் என்பதை விட, இந்தச் சமூகத்திற்கு

அது விழுமியமாகக் கூட இல்லை. 'உண்மையின் முன்னால் நடுநிலைமை இல்லை' என்று கதை விட்டவர் நான் சொன்ன மேற்படி ஊடகவியலாளர்.

புலிகளுக்காக உண்மைக்கு உப்புப் புளி போட்டு, இறந்த இராணுவத் தொகையை நினைத்தமாதிரி கூட்டிப் பெருக்கி இந்தச் சமூகத்தைக் குஷிப்படுத்தியவர்கள் தான் இன்றைக்கும் இங்கே தங்களை 'தமிழ்த் தேசிய ஊடகவியலாளர்கள்' 'ஆய்வாளர்கள்' என்று தங்களை அழைத்துக் கொண்டிருப்போர்.

இதே 'நடுநிலை ஆய்வாளர், ஊடகவியலாளர்கள்' தான் 'உள்ளூர்க்க வரவிட்டு அடிக்கிற' கதை சொன்னவர்கள்.

உண்மை நன்றாகவே எல்லாருக்கும், 'காற்றுப் புகாத இடங்கள்' உட்பட 'உள்ளூர்க்க விட்டு அடிச்சது' தான் மிச்சம்.

இந்தச் சமூகத்தின் நாகாஸ்திரமான அவதூறு இந்தச் சமூகத்தில் மாற்றுக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடிய பக்குவத்தை, விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ளும் பண்பை, ஒரு ஆரோக்கியமான உரையாடலைத் தொடங்குவதற்கான வழிகளை ஒரு போதும் வழங்கியதில்லை.

தான் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கைகள் எந்த வகையான உண்மைகளின் அடிப்படையில் இல்லாமல் இருந்தாலும், அது குறித்த கேள்விகள் தன் இருப்பைக் கேள்விக்குள்ளாக்கும், தன் முட்டாள்தனத்தைப்பகிரங்கப்படுத்தி விடும் என்ற எண்ணம் இந்தச் சமூகத்திற்கு உண்டு. இதனால் தான் அவதூறுகளை ஆயுதமாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அவதூறுகள் அடையும் வெற்றி என்ன?

அவதூறுகள் உண்மையான பிரச்சனைகளில் இருந்து கவனத்தை மனிதர்கள் மீது திருப்புகிறது. மனிதர்களின் ஒழுக்கத்தைக் கேள்விக்குள்ளாக்குவதன் மூலம்

இந்தக் கூட்டத்திற்கு வழி காட்ட, காந்தியும் மண்டேலாவும் என்ன? யேசுக்கிறிஸ்து வந்து பிறந்தாலும், அவரும் இந்த யாழ்ப்பாணிகளால் மின் கம்பத்தில் கட்டி மண்டையில் போடப்பட்டுத் தான் இருப்பார்.

மரிய மதலேனாளோடு 'பொம்பிளைப் பிரச்சனை' என்று கழுத்தில் கட்டிய மட்டையுடன்!

நாங்கள் தான் மின்கம்பங்களைக் கடக்கும் போதெல்லாம், வணக்கம் செலுத்த வேண்டியிருந்திருக்கும்.

அவர்களின் கருத்துக்களை நிராகரிக்க வழிவிடுகிறது.

இதன் மூலம் உண்மையான பிரச்சனைகள் குறித்த விவாதங்களுக்கும் அந்த விவாதங்களின் ஊடாகப் பெறும் சமூக வளர்ச்சிக்குமான வழிகள் அடைபட்டுப் போய் விடுகின்றன.

இந்தச் சமூகத்திற்கு வேண்டியது அது தான். தன்னுடைய பொய்யான நம்பிக்கைகளுடனும் பெருமைகளுடனும் அது பொய்மையான வாழ்வை வாழ்வதற்கான ஒரே வழி அது தான்.

இந்தச் சமூகத்திற்கான சரியான தலைமை கிடைக்கவில்லையே என்று அவ்வப்போது இந்தச் சமூகம் ஆதங்கப்பட்டுக் கொள்கிறது. திலீபனைக் காந்தி என்றும் பிரபாகரனை மண்டேலா என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருந்த இந்தச் சமூகம் இன்றைக்கும் காந்திகளையும் மண்டேலாக்களையும் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்தக் காந்தியும் மண்டேலாவும் இன்றைக்கு இந்தச் சமூகத்திற்குள் தோன்றினாலும், அவர்களும் இதே சமூகத்தின் அவதூறுகளுக்கு உள்ளாகியிருப்பார்கள்.

அவர்களுக்கும் எப்படிப் போராட்டம் நடத்த வேண்டும் என்று பேஸ்புக்கில் ஆலோசனை வழங்க ஆயிரம் பாலேயங்கங்களும், அவதூறு செய்ய அதை விட அதிகமான ஆய்வாளர்களும் உணர்வாளர்களும்

இந்தச் சமூகத்தில் உண்டு.

நல்லவர்களை அடையாளம் கண்டு, அவர்களின் பின்னால் அணி திரண்டு சமூகத்திற்கான நல்லவைகளைச் செய்ய இந்த அவதூற்றுச் சமூகத்திற்கு எந்த புத்திசாதுரியமும் கிடையாது.

இந்த செம்மறி மந்தைக் கூட்டத்திற்குச் சரியான தலைமையாக வந்து வாய்த்த கசாப்புக்கடைக்காரனைத் தவிர, வேறு எந்தத் தலைவர்களும் வாய்க்கக் கூடிய தகுதி இந்தச் சமூகத்திற்கு இல்லை.

முதலில் கிடைத்தது ஏமாற்றுக்காரர்கள். அவர்களைப் போட்டுத் தள்ளி வந்து சேர்ந்த கொலைகாரனுக்குப் பின்னால் வைரவருக்கு வாய்ச்ச நாய் மாதிரி வந்து சேர்ந்தது முழுக்க அயோக்கியர்கள் தான்.

அது அரசியல்வாதிகளோடு மட்டும் முடிந்து விடாமல், உண்டியல்காரர்கள் முதல் ஊடகக்காரர்கள் வரை நீண்டிருப்பது தான் இந்தச் சமூகம் கண்ட வளர்ச்சி. அதனால் என்ன?

வருடா வருடம் தீபாவளி.

தீர்வு வரும் என்றபடியே அரக்கன் அழிக்கப்பட்டதைக் கொண்டாட வேண்டியது தான்.

இந்தக் கூட்டத்திற்கு வழி காட்ட, காந்தியும் மண்டேலாவும் என்ன?

யேசுக்கிறிஸ்து வந்து பிறந்தாலும், அவரும் இந்த யாழ்ப்பாணிகளால் மின் கம்பத்தில் கட்டி மண்டையில் போடப்பட்டுத் தான் இருப்பார்.

மரிய மதலேனாளோடு 'பொம்பிளைப் பிரச்சனை' என்று கழுத்தில் கட்டிய மட்டையுடன்!

அல்லது பூவரசம் இலையால் ஓ பேக் ஐடி உண்மை விளம்பிகள் எழுதிய பேஸ்புக் மதில் சுவர் அவதூறுகளுடன்!

நாங்கள் தான் மின்கம்பங்களைக் கடக்கும் போதெல்லாம், வணக்கம் செலுத்த வேண்டியிருந்திருக்கும்.

எக்ஸிஸ்

புகலிட இலக்கியச் சூழலில் மறந்து போகமுடியாத சில பக்கங்கள் 4

எக்ஸிஸ் முதலாவது இதழ் வெளிவந்ததும் ஐரோப்பா, கனடா, அவுஸ்திரேலியா, இலங்கை, இந்தியா என்று அனைத்து நாடுகளிலும் வசிக்கும் இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் மற்றும் பதிப்பகச் செயற்பாட்டில் உள்ளவர்களுக்கும் கூட அதனை அனுப்பி வைத்தோம். பாரீசில் நண்பர்களுக்கிடையே பகிரப்பட்ட பிரதிகளை விட அதிகமான பிரதிகள் இலங்கை இந்திய மற்றும் வேற்றுப் புகலிட நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டன.

கிட்டத்தட்ட 300 பிரதிகளுக்கு மேல் வெளியில் உள்ள நாடுகளுக்கு அனுப்பி வைத்தோம். அந்தத் தொடர்புகளில் அதிகமானவை ஏற்கனவே கலைச்செல்வன் அவர்களிடம் இருந்த முகவரிகள். இந்த சஞ்சிகை பொதுப்பரப்பிற்குச் சென்றடையவேண்டும் என்றும், அதற்குள்ளால் ஒரு உரையாடல் தோன்ற வேண்டும் என்ற நோக்கில் பரவலாக அவை அனுப்பி வைக்கப்பட்டன. அவ்வாறு அனுப்பிவைக்கும் பொழுது சஞ்சிகை அச்சாக்கும் தொகையை விட

இதை வாசிக்கிறபோது புரிகிறது. இது தொடர்பான சில விஷயங்கள் ஆங்காங்கே ஏற்கனவே பதிவாகி இருந்தாலும் இதை வாசிக்கிற போது ஒரு தெளிந்த நேர்மையான மிக நிதானமான ஒரு தளவிரிவு பெண் நிலைவாதம் தொடர்பாகக் கிடைக்கின்றது. கட்டுரை தமிழிலேயே ஒர்ஜினைஸ் எழுதப்பட்டது போல் மொழியெயர்ப்பு அதனால் கூடிய பக்கங்களை எளிதாக எட்டிப் பிடிக்க முடிகிறது. எவ்வளவுதான் இலகுவாக புரியும்படி மிகுந்த ஆழமான விடயங்களை எழுதியிருந்தாலும் திரும்பத் திரும்ப பல தடவை வாசிக்க வேண்டும்போல் ஒர் உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. அனைவரும் கட்டாயம் வாசிக்க வேண்டிய கட்டுரை என்றாலும், என் மனைவியிடம் நல்ல கட்டுரை என்று சொல்லிக் கொடுக்க என்னவோ ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டதான் செய்கிறது. என்ன செய்வது?

இக்கட்டுரை குறித்த ஒரு தகவல்: இதன் தமிழ் மொழியெயர்ப்பு ஒன்று ஏற்கனவே 1989இல் வெளிச்சம் வெளியிட்டினால் ஒரு சிறுநூல் வடிவில் வெளிவந்ததாக 126வது சரிநிகர் இதழின் ஒரு குறிப்பு தெரிவிக்கின்றது.

இதுபோன்ற ஏற்கனவே மொழியெயர்க்கப்பட்ட விடயங்களைத் தவிர்ப்பதனுடாக வேறு பல முக்கிய விடயங்களில் மொழியெயர்ப்பாளர் கவனத்தைச் செலுத்தவது மேலும் பயன்தரும் என்பதையும் குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியவில்லை.

தமிழ் இலக்கியச் சூழலில் கலை இலக்கியங்கள்- சில புதிய அவதானிப்புக் குறியைகளை உள்ளடக்குகிறது. மேலும் ஐரோப்பிய கலை இயக்கங்களின் இன்றைய போக்குகள் மற்றும் வரலாற்றுப்போக்குகள் குறித்துக் கூடிய கவனம் செலுத்துவாராயின் மிகுந்த பயனைத் தரும்.

மலரா மனது - நல்ல கதை. மிகவும் இயல்பாகக் கதையை நகர்த்திச் செல்கிறது. மரபு சார்ந்த உத்தியிலே சொல்லவந்த விடயத்தை மிகவும் அழுத்தத்திற்குரிய பதிய வைத்துவிடுகிறது. எனினும் இங்கிருந்து போற ஒருவரின் வழக்கை, நரை மீசை, கன்னங்கள் காய்ந்து கோதான நிலை, கைகளின் கருங்காலித்தன்மை இவற்றைப் பார்க்க இவன்

களை எடுத்து ஆய்வுசெய்யும்போது சிலங்களையும் சிலரின் கருத்துக்களையும் முதன்மைப் படுத்துவதால், நான் சொல்ல வந்த விடயத்தைக் கவனத்திற்கெடுக்காமல் அந்நியப்படுத்துவது போன்ற ஒரு உணர்வு தெரிகிறது. கட்டுரையாளர் இதைக்கவனத்திற்கொள்ளுவாரா?

புகலிட இலக்கியம்மற்றி அதிம அக்கறை காட்டுவது எல்லாம் சரிதான். அதைச் சற்றுத் தெளிவாக விளக்க முனைந்திருக்கலாம்.

அதனை அடுத்து வரும் சேரின் கவிதை - புலரிக்க கவிதையும் இரவில் சமருமாய்க் கழித்த ஒரு காலத்தின் பாடல் - மிகு நேர்த்தியான முறையில் கூறும் இரண்டு தசாப்தத்தை விரல் நுனியில் நிற்க வைத்துவிடுகிறார். இக்கட்டுரையைக் கவிதை முடித்து வைப்பதாக அல்லது புகலிட இலக்கியத்திற்கு ஒர் உதாரணமாக எண்ணத் தோன்றுகிறது.

இறுதிக்கதை - எண்ட அல்லாஹ்... மகா அற்புதமான படைப்பு. கதை என்று சொல்லுதல் அப்படைப்பை ஒரு வேளை மாக்யடுத்தக்கூடும். எம்முன் புரையோடிப்போயுள்ள இந்த நாசித்தனம் எம்மைத் தலைகுனிவ வைக்கிறது. எம்மை நாமே கேள்விகேட்க வைக்கிறது. இக்கதையைப்பற்றி நிறையச் சொல்லலாம்தான். எனினும் எனக்கேள் வம்பை.

மற்றும் கவிதைகள் எல்லாம் நேர்ந்தெடுத்த தார்போல் நன்றாகத்தான் இருப்பதாகப்படுகிறது.

ஆரவாரம் போட்டுக்கொண்டு வெளிவந்து சில இதழ்களுடன் இருந்த இடமே தெரியாமற் போய் விடுகின்ற சிறுசஞ்சிகைகள் போல் இல்லாது எக்ஸிஸ் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டுமென்று மனம்புகிறேன்.

ரத்தின
லண்டன்
2009

விளக்கமளிப்புக் கோட்பாட்டு அணுகு
மறை களை 2 உட்கொண்டிருக்கின்றன

அதிகமான பணத் தொகையினைச் செலவு செய்தோம்.

தபாற் செலவு என்பது புகலிடச் சூழலில் எப்படியானது என பலரும் அறிந்த கதைதான். ஆனாலும் பிரான்சில் புத்தகங்கள் சஞ்சிகைகள் அனுப்பும் போது அதற்கான ஒரு விலைக்கழிவு உண்டு. சஞ்சிகையோ அல்லது புத்தகமோ வெளிப்படையாகத் தெரிவதைப் போல் முகவரி ஒட்டி அனுப்பினால் மட்டும் அந்தக் கழிவினை ஏற்றுக் கொள்வார்கள். நாங்கள் புத்தகத்தைச் சுருட்டி ஒரு சிறிய வளையம் போல் பேப்பரில் வெட்டி அதனைச் சுற்றி ஒட்டியபின் அதன்மேல் முகவரியினை ஒட்டி

கற்சுறா

அனுப்புவோம். அது ஒரு மிகப்பெரிய சினமான வேலை. ஆனால் அந்தத் தபாற் செலவிற்கான சிறிய விலைக்கழிவினை எடுப்பதற்காக நாட்கணக்கில் வேலை செய்ய வேண்டியிருந்தது. சஞ்சிகையை அச்சாக்கத்திற்கு அனுப்பி வைக்கும்வரை இருந்த வலியை விட அதனைப் பரவலாக அனுப்பி வைப்பதற்கு பட்ட துன்பத்தின் வலி அதிகம். ஆனாலும் ஒரு உரையாடலைத் தொடங்கவேண்டும் என்ற விருப்பில் அந்த வலியையும் பொறுத்துக் கொண்டோம்.

அவ்வாறானதொரு சஞ்சிகை 'தம் வீடுதேடி வருகிறதே' என்ற சாதாரணமாக இருக்க வேண்டிய சிறு சிந்தனைகூட நாம் சஞ்சிகையை அனுப்பி வைத்தவர்களில் பலருக்கு இருந்ததில்லை என்பதனைப் பின்நாளில் அறிந்திருந்தேன். சஞ்சிகையின் வருகை தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் இனிமேல் அனுப்பாதீர்கள் என்று கூட யாரும் தெரிவித்தார்கள் இல்லை. அப்படியானவர்களுக்குத் தான் நாங்கள் மிகவும் மதிப்புச் செலுத்தித் தொடர்ந்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தோம். சஞ்சிகையை அச்சாக்கும் செலவை மிஞ்சியதொரு பெருஞ்செலவு அதனை அனுப்பி வைப்பதற்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் எந்தச் சலிப்பும் காட்டாது ஒரு உணர்ச்சி வேகத்தில் அதனைச் செய்துகொண்டிருந்தோம்.

சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவில் நாங்கள் ஆறு பேரும் இருந்தாலும், நண்பர் கிருஸ்ணராசாவிடம் அதன் உள்ளடக்க வடிவமைப்பினையும் அட்டைப்படத் தெரிவினையும் மற்றும் அச்சாக்கப் பொறுப்பினையும் கொடுத்திருந்தோம். நமது தமிழ்ச் சூழலில் அறியப்பட்ட ஒரு ஓவியராகவும் ஓவியர் அ. மார்க்குவின் மாணவராகவும் இருந்த அவரை அட்டைப்படம் சார்ந்த தெரிவிலும் புத்தகத்தின் உட்பக்கங்களில் வெளிவர வேண்டிய ஓவியங்களிலும் அவரிடமே முழுப் பொறுப்பினையும் கொடுத்திருந்தோம். அதற்கிடையில் நாம் இடையூறு செய்யவிரும்பவில்லை. அது அவரது தெரிவாகவே இருந்தது. சஞ்சிகையின் வடிவமைப்புச்

அவ்வாறானதொரு சஞ்சிகை 'தம் வீடுதேடி வருகிறதே' என்ற சாதாரணமாக இருக்க வேண்டிய சிறு சிந்தனைகூட நாம் சஞ்சிகையை அனுப்பி வைத்தவர்களில் பலருக்கு இருந்ததில்லை என்பதனைப் பின்நாளில் அறிந்திருந்தேன். சஞ்சிகையின் வருகை தங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்றால் இனிமேல் அனுப்பாதீர்கள் என்று கூட யாரும் தெரிவித்தார்கள் இல்லை. அப்படியானவர்களுக்குத் தான் நாங்கள் மிகவும் மதிப்புச் செலுத்தித் தொடர்ந்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தோம். சஞ்சிகையை அச்சாக்கும் செலவை மிஞ்சியதொரு பெருஞ்செலவு அதனை அனுப்பி வைப்பதற்கு ஏற்பட்டது. ஆனால் எந்தச் சலிப்பும் காட்டாது ஒரு உணர்ச்சி வேகத்தில் அதனைச் செய்துகொண்டிருந்தோம்.

சார்ந்து எங்களிடம் போதியளவு அறிவு இருக்கவில்லை. சஞ்சிகையில் வருகின்ற ஆக்கங்களையும் முடிந்தவரை அதற்கான படங்களையும் சேகரித்து இறுதித் தெரிவை முடிவு செய்து நாங்கள் கொடுத்ததும், அட்டைப்படம் தயாரித்து பக்கங்களுக்கான 'லேஅவுட்' செய்து அச்சகத்திற்குக் கொடுத்துப் 'பிறிண்ட்' செய்வது வரை அவரே பார்த்துக் கொண்டார். அதனால் அந்த முதலாவது இதழிற்கு

அவர் பப்லோ பிக்காசோவின் ஓவியம்(தாயும் இறந்த குழந்தையும்) ஒன்றைப் பதிப்பித்திருந்தார். அதனைக் கூட நமக்கு ஏற்கனவே தெளிவுபடுத்தி, இதனைத்தான் போடுகிறேன் எனத் தெரிவிப்பார். அவ்வாறே முதலாவது எக்ஸில் இதழின் அனைத்துப் பக்கங்களும் எப்படி வருகிறது என ஓரளவுக்கு எமக்குத் தெரிவித்திருந்தார். அவ்வாறான ஒரு புரிதலில்த்தான் இரண்டாவது எக்ஸில் இதழிற்கான வேலையில் நாங்கள் ஈடுபட்டோம்.

இரண்டாவது எக்ஸில் இதழிற்கான ஆக்கங்கள் அனைத்தும் இறுதித்திருத்தம் பார்த்து நண்பர் கிருஸ்ணராசா அவர்களிடம் அனுப்பிவைக்கப்பட்டன.

ஆனால் இரண்டாவது இதழ் கையில் கிடைத்ததும் மிகுந்த ஏமாற்றமாக இருந்தது. நாங்கள் சேகரித்து இறுதித் திருத்தம் பார்த்து முடிவாக அனுப்பிய ஆக்கங்கள் மற்றும் விமர்சனங்கள் தவிர்த்து புதிதாக நாம் அறியாத சந்திரன் என்ற பெயருடன் ஒரு கடிதம் கவனி பகுதியில் பிரசுரமாகியிருந்தது கண்டு அதிர்ச்சியடைந்தோம். இது எப்படி நடந்தது என்ற கேள்வி ஓவியரும் வடிவமைப்பாளருமான கிருஸ்ணராசா மீது நாம் கேள்வி எழுப்பினோம். அந்தக் கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுச் செல்லும்படியாக எந்த உரையாடலும் இல்லாதிருந்தாலும் அது யார் என்பதும், அந்தக்கடிதம் ஆசிரியர் குழுவைத்தாண்டி எப்படி எக்ஸில் இதழில் பிரசுரத்திற்குத் தெரிவானது என்பது குறித்தும் கலைச்செல்வனிடம் கேள்வி

எழுப்பினோம். அதற்கான தகுந்த பதிவை அவர்களில் யாரும் முன்வைக்கவில்லை. அது கிருஸ்ணராசாவின் நண்பர் என்று பதில் தந்தார் கலைச்செல்வன். ஆனாலும் ஆசிரியர் குழுவின் முடிவுதானே இறுதியானது என அதன் அடிப்படைக் கருத்துக் குறித்துக் கலைச்சல்வனிடம் முதன்முறையாக முரண்படவேண்டியிருந்தது.

கலைச் செல்வன் அவர்கள் உள்ளிருந்துகொண்டே உள்ள விமர்சனம் ஒன்றை வைப்பதற்கான புதிய அடையாளம் ஒன்றை உருவாக்க முனைகிறார் என்ற சந்தேகம் எனக்குத் தோன்றியது. (இன்றுள்ள 'பேக் ஐடி' போல் ஒரு செயற்பாட்டை அப்பொழுதே செய்ய முனைந்தவர் என இலகுவாகப் புரிந்து கொள்ளலாம்) அவருடைய பேக் ஐடிதான் அந்தச் சந்திரன். நாளை தொடர்ந்து வரப்போகும் எக்ஸில் இதழை உள்ளிருந்தே அழகச் செய்து ஒரு நடவடிக்கையின் முதற் செயற்பாடு என்பதனை மெல்ல அறிந்து கொண்டோம். இந்த அத்து மீறிய கள்ளக் கடிதத்தின் மீதான சிக்கல் 'எக்ஸிலை நிறுத்திவிடலாம்' என்ற உரையாடல் வரை சென்றது. முதற் தடவையாக இந்தத் தவறிற்கு கலைச்செல்வனும் கிருஸ்ணராசாவும் மன்னிப்புக் கோரினர். அது திட்டமிட்டுச் செய்யப்பட்டதல்ல என்றும், இவ்வாறான தவறுகள் இனிமேல் நடைபெறாது என்பதாகவும் சொல்லப்பட்டது

ஆரம்பத்திலிருந்தே எக்ஸில் இதழில் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இலக்கிய அரசியற் பரப்பில் மிகவும் அநாகரிகமாகக் கருதும் சில உரையாடல்களை ஒற்றைச் சொல்லில் நளிணம் பண்ணிவிட்டுப் போகும் ஒரு பகுதியினை ஆரம்பித்தோம். தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்கள் பற்றி தமிழகத்துக் கவிஞர் அம்பை அவர்கள் சொன்ன ஒரு முட்டாள்தனமான கருத்துக் குறித்தும் பதிவு செய்தோம். அது ஒரு முக்கிய பக்கமாக எக்ஸில் இதழுக்கு அமைந்தது. அனால் அதுவே எக்ஸிலுக்குள் ஒரு கட்டத்தில் இடைஞ்சலுமாகியது.

கலைச் செல்வன் எப்பொழுதும் ஒரு இயக்க மனோபாவத்துடனேயே இலக்கியத்திலும் செயற்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாக உணர்ந்தோம். ஆனாலும் ஒரு செயற்பாட்டிற்கு அவர் தன்னை இழக்க இருக்கும் தருணம் மிகவும் என்னைக் கவர்ந்த விடயமே. தன்னுடைய பணத்தையோ தன்னுடைய உழைப்பினையோ அவர் பொருட்படுத்தாது செயற்பட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். அப்படி உழைப்பவர்கள் நம்மிடத்தில் மிகவும் அரிது. அந்த வகையில் அவர் எனக்கு விருப்பமாக இருந்தவர்தான்.

ஆனாலும் அவருடைய அத்துமீறலை ஒருபொழுதிலும் மன்னித்துப் போய்விடமுடியாது.

ஆரம்பத்திலிருந்தே எக்ஸில் இதழில் நம்மைச் சூழ்ந்துள்ள இலக்கிய அரசியற் பரப்பில் மிகவும் அநாகரிகமாகக் கருதும் சில உரையாடல்களை ஒற்றைச் சொல்லில் நளிணம் பண்ணிவிட்டுப் போகும் ஒரு பகுதியினை ஆரம்பித்தோம். தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஈழத்துப் பெண் கவிஞர்கள் பற்றி தமிழகத்துக் கவிஞர் அம்பை அவர்கள் சொன்ன ஒரு முட்டாள்தனமான கருத்துக் குறித்தும் பதிவு செய்தோம். அது ஒரு முக்கிய பக்கமாக எக்ஸில் இதழுக்கு அமைந்தது. அனால் அதுவே எக்ஸிலுக்குள் ஒரு கட்டத்தில் இடைஞ்சலுமாகியது.

அப்பொழுது 24வது இலக்கியச் சந்திப்பு ஜேர்மன் பிரான்போட் நகரில் நடைபெறத் திட்டமிடப்பட்டிருந்தது. அதில் மேடையேற்றுவதற்காக நாடகம் ஒன்றை நாம் ஒத்திகை செய்யத் தொடங்கியிருந்தோம். அந்த நாடகத்தின் பெயரும் 'ஒத்திகை' என்பதுதான். அதனைக் கலைச் செல்வன் அவர்கள் இயக்கினார். ஆனால் பாரீசில் அந்த நாடகத்தின் பயிற்சி நேரம் அவர் பட்ட அவமானங்கள் அவர்மீது எனக்கு ஒரு இரக்கத்தை ஏற்படுத்தின. அவருடன் தொடர்ந்து பேசச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தன்னுடைய இலக்கியச் செயற்பாடுகளுக்கு இருக்கும் இடைஞ்சல்கள் குறித்து அதிகம் கவலைப்பட்டார். அவருடைய வீடும் எங்களுடைய வீடும் நடைதூரத்தில் இருந்தபடியால் அதிகம் சந்தித்துக் கொண்டோம். அதிகம் உரையாடினோம்.

ஒருநாள் எங்களுடைய வீட்டில் பெரிய அலுமாரி ஒன்றை இடம் மாற்றி வைக்க உதவி கேட்டபோது, வீட்டிற்கு வந்தவர் அந்த அலுமாரிக்கும் சுவருக்குமிடையிலிருந்து நீண்ட நேரம் அழுதார். தான் விரும்பும் எழுத்தையோ அல்லது தான் எழுத நினைக்கும் எழுத்தையோ தன்னால் எழுத முடியவில்லை என்றும், அதனால்தான் பரிசுத்த ஆவி என்ற

(ஒத்திகை நாடகத்தின் பின்)

கதையைக் கூடத் தான் எழுதியதாகச் சொல்லாமல் அதனை வேறு பெயரில் மெயிலில் அனுப்பி வைத்ததாகச் சொன்னார். ஒருவருடைய எழுத்து என்பதனை யாரும் யாருக்காகவும் விட்டுக் கொடுக்கத்தேவையில்லை என்று பேசும் நீங்கள் ஏன் அப்படிச் செய்ய முயற்சிக்கவில்லை என்பது ஒரு சராசரிக் கேள்வியாக இருந்தது எனக்கு. ஆனால் அவரிடம் அதற்குப் பதில் இருக்கவில்லை. தொடர்ந்து அழுதார். அன்றைய கலைச் செல்வன் குறித்து எனக்குள் இரக்கந்தான் தோன்றியது. ஆனால் கலைச் செல்வன் என்பவரது அடையாளம் முற்றுமுழுதாக அதுவல்ல என்பதும், அது வேறு யாருக்காகவோவெல்லாம் அவ்வப்போது மாறக் கூடியது என்பதனையும் நான் பின் நாட்களில் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டேன்.

நாங்கள் பிராங் போட் இலக்கியச் சந்திப்பு கலந்து கொள்ளச் சென்றோம். அப்பொழுதுதான் இருள்வெளி என்ற தொகுப்பினை அந்த இலக்கியச் சந்திப்பினை ஒட்டி வெளியிடுவதாகச் சொல்லி சுகன் தொகுத்துக் கொண்டுவந்திருந்தார். அந்த 24வது இலக்கியச் சந்திப்பில் சரிநிகர்பத்திரிகை சார்பாக சிவகுமார் அவர்கள் உரையாற்றுவதாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. சரிநிகர்பத்திரிகையின் செயற்பாடுகள் சம்பந்தமாகக் கேட்பதற்கென பல்வேறு கேள்விகள் எமக்கிருந்தன. யுத்தகாலத்தில் பல்வேறு தரப்பு உரையாடல்களை அரசியல்

சரிநிகரில் பிரசுரமான சுகனது கட்டுரை எவ்வாறு திட்டமிட்டு கத்தரிப்பு செய்யப்பட்டது என்பதனை சுகன் அவர்கள் ஆதாரத்துடன் கட்டுரையின் முழுப்பகுதியினையும் கொண்டுவந்து காட்டிக் கேள்வி எழுப்பினார். எம்.ஆர். ஸ்ராலின் அவர்கள் வ.ஜ.ச. ஜெயபாலனின் கிழக்கு அரசியல் குறித்து எழுதிய கட்டுரையில் ஜெயபாலன் அவர்கள் குறித்து சொல்லப்பட்ட மிகச் சிறப்பான பக்கங்கள் அத்தனையையும் வெட்டி நீக்கிவிட்டு, இவ்வாறு செய்த அவர் தன் தலையில் தானே மண் அள்ளிக் கொட்டினார் என்ற குறிப்பை மட்டும் இணைத்து அவரை ஒட்டுமொத்தமாகத் தரந்தாழ்த்தியிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் அவர்களுக்கும் ஜெயபாலன் அவர்களுக்கும் ஒரு முரண்பாடு போய்க் கொண்டிருந்தது என்பதனைக் குறிப்பிட்டு அதன் காரணத்தை விளக்கி, அதனாலேயே அவ்வாறு செய்தார்கள் என்று ஸ்ராலின் குரல் எழுப்பினார். இத்தனை கேள்விகளுக்கும், திக்கு முக்காடிய சிவகுமாரிடம் இருந்து மைக்கை வாங்கினார் அருகிலிருந்த சேரன். வழமை போல ஒரு செருமனுடன் பேசத் தொடங்கினார்.

ரீதியாகவும் இலக்கிய ரீதியாகவும் வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்த பத்திரிகை என்ற ரீதியில் எமக்கு மிகவும் நெருக்கமாக இருந்த பத்திரிகைதான் சரிநிகர்பத்திரிகை. ஆகையினால்தான் தான் அதில் நாங்கள் எழுதினோம். ஆனாலும் அது திட்டமிட்டு மிகத் தந்திரமாக ஒவ்வொருவரது எழுத்துக்களிலும் கைவைத்துக் கத்தரிப்புச் செய்து வந்தது. அதுகுறித்தான கேள்வியினை அவர்கள் மீது முன்வைத்தோம். அதனை ஆதாரங்களுடன் முன்வைத்தோம். சரிநிகர்பத்திரிகைப் பக்கங்களிப்புக்குக் குறித்து அதன் ஆசிரியராகச் சொல்லப்பட்ட சிவகுமார் அவர்களே கட்டுரையாளர். அவர் மீதே நாங்கள் கேள்விகளை முன்வைத்தோம்.

சரிநிகரில் பிரசுரமான சுகனது கட்டுரை எவ்வாறு திட்டமிட்டு கத்தரிப்பு செய்யப்பட்டது என்பதனை சுகன் அவர்கள் ஆதாரத்துடன் கட்டுரையின் முழுப்பகுதியினையும் கொண்டுவந்து காட்டிக் கேள்வி எழுப்பினார். எம்.ஆர். ஸ்ராலின் அவர்கள் வ.ஜ.ச. ஜெயபாலனின் கிழக்கு அரசியல் குறித்து எழுதிய கட்டுரையில் ஜெயபாலன் அவர்கள் குறித்து சொல்லப்பட்ட மிகச் சிறப்பான பக்கங்கள் அத்தனையையும் வெட்டி நீக்கிவிட்டு, இவ்வாறு செய்த அவர் தன் தலையில் தானே மண் அள்ளிக் கொட்டினார் என்ற குறிப்பை மட்டும் இணைத்து அவரை ஒட்டுமொத்தமாகத் தரந்தாழ்த்தியிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்தில் அவர்களுக்கும் ஜெயபாலன் அவர்களுக்கும் ஒரு முரண்பாடு போய்க் கொண்டிருந்தது என்பதனைக் குறிப்பிட்டு அதன் காரணத்தை விளக்கி, அதனாலேயே அவ்வாறு செய்தார்கள் என்று ஸ்ராலின் குரல் எழுப்பினார். இத்தனை கேள்விகளுக்கும், திக்கு முக்காடிய சிவகுமாரிடம் இருந்து மைக்கை வாங்கினார் அருகிலிருந்த சேரன். வழமை போல ஒரு செருமனுடன் பேசத் தொடங்கினார். பத்திரிகைகளில் ஆக்கங்கள் வெட்டப்படுவது குறித்து நீங்கள் கோபப்படுகிறீர்கள். அது வெட்டப்படுவதில்லை. அவ்வாறு

சரிநிகர்பத்திரிகை குறித்த அரங்கு:
பிராங் போட் இலக்கியச் சந்திப்பு

செய்யப்படுவதனைத்தான் நாங்கள் ஆசிரியம் என்கிறோம். நீங்கள் ஒரே வார்த்தையை இரண்டுதரம் பாவித்தால் நாங்கள் அதனை ஆசிரியம் செய்கிறோம். கூறிய கருத்தை மீளவும் சொல்லிவரும் இடங்களில் எங்கள் ஆசிரியம் தொழிற்படுகிறது. அதனை ஏன் நீங்கள் கத்தரிப்பு என்கிறீர்கள்? என்றவாறாகப் பதிலுரைத்தார்.

அதற்கு சோபாசக்தி அவர்கள் சேரனின் கவிதையிலிருந்து ஒரு வரியினைசுட்டிக்காட்டி மறுபடியும் மறுபடியும் என்று வந்தால் இரண்டுதடவை வந்திருக்கிறது எனச் சொல்லி ஒன்றை வெட்டிவிடுவீர்களா என்று கேட்டார். சேரன் திகைத்துப்

போனார். இன்றைய காலத்தில் 'ம்'க்கு மேல் இரண்டு தடவை குற்று விழுந்தாலும் நீங்கள் ஒரு குற்றுத்தான் வரும் எனச் சொல்லி வெட்டமுடியாது. என்று சண்டை செய்தார். உங்கள் பத்திரிகை. நீங்கள் தான் ஆசிரியர். அதனால் ஒன்றும் சிக்கலில்லை. நீங்களே முடிவு செய்யுங்கள். ஆனால் ஒருவரது கட்டுரையில் நாங்கள் கைவைத்து வெட்டியிருக்கிறோம். அதனை நாம் ஆசிரியம் செய்திருக்கிறோம் என்று கீழே ஒரு வரியில் போட்டுவிட்டீர்களானால் குறைந்தபட்சம் ஒரு நேர்மை இருக்கும். அதுகூட உங்களிடம் இல்லையே என்று நான் அவர்களை

நோக்கிக் கேட்டேன்.

அதற்குச் சேரன் அவர்கள் ஒரு பத்திரிகைக்கு ஆசிரியம் செய்வது மிக முக்கியம் என்பதாகவும், அப்படிச் செய்யமுடியாது என்று கூறினால் நீங்கள் நீங்களே தனித்தனிப் பத்திரிகைகளை ஆரம்பிக்க வேண்டியதுதான் என ஒரு வகைத் திமிர்த்தனத்துடன் பதிலுரைத்தார். அந்த இடத்திலேயே எக்ஸில் குழுவினராகிய நாங்கள் அனைவரும் இந்த வார்த்தையைக் குறித்து எக்ஸிலில் எழுத வேண்டும் என முடிவு செய்தோம்.

இலக்கியச்சந்திப்பு முடிந்ததும் சேரனும் சிவகுமாரும் பாரீஸ் வந்தார்கள். வந்தவர்களை கலைச்செல்வன் லக்ஸ்மி வீட்டில் இரண்டு மூன்று தடவை நாங்கள் சந்தித்தோம். நட்பாக உரையாடல் நடந்தது. அருகிலிருந்த எங்கள் வீட்டிலும் சந்தித்தோம்.

அதன்பின் நாங்கள் மூன்றாவது எக்ஸில் வேலையை ஆரம்பித்தோம். அந்த மூன்றாவது இதழின் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வேலையில் எமது குழுவினர்கள் இருந்து நாங்கள் இன்னொரு பேரிடியை எதிர் கொண்டோம். அதுவே எக்ஸிலின் பிளவையோ பிரிவையோ உறுதிப்படுத்தவேண்டும் என்ற ஓர்மத்தை நமக்குள் உருவாக்கியது. ஆனாலும் எக்ஸிலிருந்து நான் விலகிப்போகிறேன் என்று மட்டும் சொல்லிவிடும்படியாக அதிகம் கோபப்பட்டுச் செயற்பட்ட செயற்பாடு, அந்த 3 வது எக்ஸில் இதழின் செயற்பாடாகும்.

அன்றுதான் முதல் முதலில் இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் என்று நான் பெருமை கொண்டாடியவர்களை என் மனதிற்குள், காலில் போட்டு மிதித்தேன்.- அவர்கள் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தேன்.

நம்மவர்களுடைய இயக்கச் செயற்பாடுபோல இலக்கியச் செயற்பாடும் தன்னுடைய பெருமையும் தற்குறித்தனமும் கொண்டதுதான் என்பதனை அறிந்த நாட்கள் அவை. (தொடரும்.)

அந்த மூன்றாவது இதழின் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த வேலையில் எமது குழுவினர்கள் இருந்து நாங்கள் இன்னொரு பேரிடியை எதிர் கொண்டோம். அதுவே எக்ஸிலின் பிளவையோ பிரிவையோ உறுதிப்படுத்தவேண்டும் என்ற ஓர்மத்தை நமக்குள் உருவாக்கியது. ஆனாலும் எக்ஸிலிருந்து நான் விலகிப்போகிறேன் என்று மட்டும் சொல்லிவிடும்படியாக அதிகம் கோபப்பட்டுச் செயற்பட்ட செயற்பாடு, அந்த 3 வது எக்ஸில் இதழின் செயற்பாடாகும்.

அன்றுதான் முதல் முதலில் இலக்கிய ஜாம்பவான்கள் என்று நான் பெருமை கொண்டாடியவர்களை என் மனதிற்குள், காலில் போட்டு மிதித்தேன்.: அவர்கள் முகத்தில் காறி உமிழ்ந்தேன். நம்மவர்களுடைய இயக்கச் செயற்பாடுபோல இலக்கியச் செயற்பாடும் தன்னுடைய பெருமையும் தற்குறித்தனமும் கொண்டதுதான் என்பதனை அறிந்த நாட்கள் அவை.

மல்லாவி 14

தாடியர் அல்லது தாடி மாஸ்ரர்

மல்லாவியில் வாழ்ந்த மனிதர்களில் மிகவும் வித்தியாசமான ஒரு மனிதர் இவர். நான் சிறுவனாக இருந்தபோது இவரைக் கண்டதோற்றம் 1990கள் வரை அப்படியே காட்சி அளித்தார். கட்டையான நல்லெண்ணை வர்ணத்தில் அவரது மேனி இருக்கும். தெம்பான பெரிய தோற்றம். வெள்ளைத் தாடி சுமார் ஒரு அடி நீளத்தில் இருக்கும். தலைமயிர் வெள்ளையாக நரைத்திருக்கும். தலையின் முன்பக்கம் மொட்டையாக இருக்கும். சாரத்தை முழங்கால் வரை உயர்த்திக் கட்டி அகலமான இடுப்புப் பட்டி அணிந்திருப்பார். வெறும் மேலில் ஒரு சிறிய துவாய்த் துண்டைப் போட்டிருப்பார். உடல் முழுவதும் அடர்த்தியான உரோமம் இருக்கும். அப்படி ஒரு தோற்றப் பொலிவுடன் மல்லாவியில் வேறு எவரும் இருந்ததாக ஒப்பிட்டுக்கூற முடியாது.

தாடி மாஸ்ரரின் உடல் தொடர்ந்தும் உறுதியாக இருந்ததற்கு அவர் ஒரு சித்த வைத்தியர் தமிழ் வைத்தியருக்குரிய அறிவும் அனுபவமும் மூலிகைகள் சம்பந்தமான முழுமையான விளக்கமும் அவருக்கிருந்ததும், அவற்றை உரிய முறையில்

கடைப்பிடித்து வந்ததும் ஒரு காரணம் எனலாம். அவரது கடையில் எப்போதும் மூலிகைகளின் வாசம் வந்துகொண்டிருக்கும். அதனைச் சுவாசிப்பதும், ஓலையால் வேயப்பட்ட கொட்டிலுக்குள் முழு நேரமும் இருப்பதால் நல்ல நிழலும் காற்றோட்டமும் இருந்ததும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். அவர் தேநீருக்குப் பதிலாக மூலிகைத் தண்ணீரைக் குடிக்கும் பழக்கத்தையும் கொண்டிருந்தார்.

1970களில் சண்முகநாதன் பேக்கறியில் ஒரு பக்கமாக நிலத்தில் சாக்கு விரித்து வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை ஆகியவற்றை ஆரம்பத்தில் வியாபாரம் செய்ததைக் கண்டிருக்கிறேன். அவரது கடையில் தரமான பொருட்களே எப்போதும் இருக்கும். மிகவும் சுத்தமாகவும் அழகாகவும் அவற்றை அடுக்கி வைத்திருப்பார். யார் எந்தப் பொருளை வாங்கப் போனாலும் “என்னா?” என்று இந்தியத் தமிழில் கேட்பார். அவரது பூர்வீகம் தமிழ்நாடாக இருந்தாலும் இலங்கையில் அவர் பிறந்த இடம் கண்டியா?? மாத்தளையா?

பதுளையா? என்பதில் எனக்குத் தெளிவில்லை.

தாடியர் சண்முகநாதன் பேக்கறி வாசலில் நீண்டகாலம் பெரிய வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தார். பின்னர் சண்முகநாதன் பேக்கறிக்கு அருகிலிருந்த காணியை வாங்கி ஓர் ஓலைக் கடையையும் அதற்குப் பின்புறமாக ஓர் ஓலை வீட்டையும் அமைத்து நிரந்தரமாகினார். நான் அறிந்தவரை இறுதிவரை அவர் அந்தக் கடையிலோ வீட்டிலோ எந்த மாற்றத்தையும் செய்யவில்லை.

அவரது கடையில் எந்தப் பொருள் இருக்கிறது. எந்தப் பொருள் இல்லையென்று வெளியில் நின்று பார்க்கும் ஒருவர் கண்டுபிடித்து விட முடியாது. கடையின் முன்புறமாக மரக்கறித் தட்டு ஒன்று இருந்தது. அதற்குள் விதம் விதமான உள்ளூர் மரக்கறிகள் குவிக்கப்பட்டும் அடுக்கப்பட்டும் இருக்கும்.

கடையின் உட்புறமாக 3 பக்கமும் தமிழ் மருந்து மூலிகைகள் கண்ணாடி றாக்கைகளிலும் தட்டுகளிலும் அடுக்கப்பட்டிருக்கும். அந்தக் கடைக்குச் சென்றால் மூலிகைகளின் வாசனையைப் பிரத்தியோகமாக உணர முடியும். அந்த மூலிகைகளைப் பத்திரப்படுத்தி

அ.விஜயன்

வைப்பதற்காகவே கிடுகால் அந்தக் கடை வேயப்பட்டிருந்தது.

ஒரு அடி உயரமான ஒரு சிறிய தூண் ஒன்று பலகையால் செய்யப்பட்ட அகலமான ஆசனப் பலகை பொருத்தப்பட்டிருந்தது. அதில் இருந்தபடி நாலாபுறமும் திரும்பிப் பார்க்கமுடியும். நெருக்கமான றாக்கைகளுக்குள் வானொலிப் பெட்டி எப்போதும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கும். அந்த வானொலிப்பெட்டியின் ஏரியல் சதுர வடிவில் இருக்கும். அந்த வானொலிப்பெட்டியில் எப்போதும் இந்தியத் தமிழ் ஒலிபரப்பு மாத்திரமே போய்க்கொண்டிருக்கும்.

“ஆஹாச வாணி செய்திகள் வாசிப்பவர் சரோஜ் நாராயணசாமி” என்று கூறுவதை தாடி மாஸ்ரரின் வானொலிப்பெட்டியில் பல தடவைகள் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த சரோஜ் நாராயணசாமி ஆணா, பெண்ணா என்று தீர்க்கமாகக் கூற முடியாதவாறு அந்தக் குரல் இருக்கும். பின்னாளில் அவர் ஒரு பெண் என்ற அறிந்துகொண்டேன்.

தாடியரின் கடை முற்றம் எப்போதும் கூட்டிச் சுத்தமாக இருக்கும். மஞ்சள் பூ அலரி மரம் ஒன்று அவரது கடை வாசலில் ஓரமாக இருந்தது. அதன் அருகில் ஒரு பிரப்பம் கூடை குப்பை போடுவதற்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும். இப்போது “டஸ்பீன்” என்று பலரும் கூறும் விடயத்தை சுற்றுச்சூழலை அழகுபடுத்துவதற்காகத் தாடி மாஸ்ரர் 1970களிலேயே மல்லாவியில் அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார் என்பது

அந்த வானொலிப்பெட்டியின் ஏரியல் சதுர வடிவில் இருக்கும். அந்த வானொலிப்பெட்டியில் எப்போதும் இந்தியத் தமிழ் ஒலிபரப்பு மாத்திரமே போய்க்கொண்டிருக்கும். “ஆஹாச வாணி செய்திகள் வாசிப்பவர் சரோஜ் நாராயணசாமி” என்று கூறுவதை தாடி மாஸ்ரரின் வானொலிப்பெட்டியில் பல தடவைகள் கேட்டிருக்கிறேன். அந்த சரோஜ் நாராயணசாமி ஆணா, பெண்ணா என்று தீர்க்கமாகக் கூற முடியாதவாறு அந்தக் குரல் இருக்கும். பின்னாளில் அவர் ஒரு பெண் என்ற அறிந்துகொண்டேன்.

நல்ல முன்னுதாரணமாகும்.

தாடி மாஸ்ரரின் சட்டதிட்டங்கள் அதிகமாக இருப்பதால் ஒரு பொருளைக் கேட்டவுடன் எடுத்துத் தரமாட்டார். அதற்காகக் காத்திருக்கவேண்டும். ஏன்? எதற்கு? எனத் தீர விசாரித்துத் தான் மருந்துப் பொருட்களைத் தருவார்.

அப்போது மல்லாவியில் ஆசுப்பத்திரி இருந்தது. ஆனால் மக்களின் பொதுவாழ்க்கையில் கைமருந்தே முக்கிய இடம்பெற்றது. எத்தகைய வருத்தமாக இருந்தாலும் உடனடியாக வைத்தியசாலைக்குச் செல்வதில்லை. எங்கள் வீட்டைப் பொறுத்தவரை லொறிக் கந்தையரின் மனைவிதான் (கந்தையா மாமி) பொது வைத்தியர். ஒவ்வொரு

வருத்தத்துக்கும் அவர் தான் மருந்து சொல்லுவார். யாராவது மயங்கி விழுந்துவிட்டால் இரண்டு சின்ன வெங்காயத்தை இடித்து ஒரு துணியில் வைத்துப் பிழிந்து இரண்டு துளிகளை மயங்கியவரின் மூக்குத் துவாரத்துக்குள் விட்டால் மயங்கியவர் துள்ளிக் குதித்து எழுந்து நிற்கும் வித்தைகளையும் அவரிடமே நான் கற்றுக்கொண்டேன்.

மல்லாவி மருத்துவமனைக்குப் பிள்ளைப்பேறு, வெட்டுக்காயம், மலேரியாக் காய்ச்சல் ஆகியவற்றுக்காகவே மக்கள் செல்வதுண்டு. “அங்கை போனால் வார்ட்டில் மறித்துப் போடுவாங்கள்” என்ற பயத்திலும் பலர் மருத்துவமனைக்குப் போவதில்லை. அதனால் தாடி மாஸ்ரர் மல்லாவி மக்களுக்கு முக்கிய வைத்தியராக இருந்தார்.

சுப்பு, வசம்பு, அதிமதுரம், கறுக்காய்த்தூவி, தேன், பெருங்காயம், ஓமத்தண்ணி ஆகியவற்றை நான் தாடி மாஸ்ரர் கடையில் வாங்கியிருக்கிறேன். தற்போதைய காலத்தில் இந்தியத் தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளில் காண்பிக்கப்படும் சித்த மருத்துவர்களின் நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஒப்பான விடயத்தை அப்போதே தாடி மாஸ்ரர் மல்லாவியில் நேரடியாகச் செய்து காட்டினார். அவரது தோற்றமும் ஒரு சித்த வைத்தியர் போலவே இருக்கும். அவரது திடகாத்திரமான உடலும் மக்களுக்கு மூலிகை வைத்தியத்தில் நம்பிக்கை ஏற்றுவதாய் இருந்தது.

ஞாபக சக்தி

தாடி மாஸ்ரருக்கு அற்புதமான ஞாபக சக்தியும் இரசாயனம் பற்றிய அறிவும் எந்தெந்தக் காலத்தில் எத்தகைய சாப்பாட்டைச் சாப்பிட வேண்டும், சாப்பிடக்கூடாது ஆகிய விடயங்களில் மிகவும் தெளிவாக இருந்தார். அவரது இந்த அறிவே பல வருடங்களாக தனி மனிதனாக நின்று மல்லாவி மக்களுக்குச் சேவையாற்ற முடிந்தது.

அவரது றாக்கைகளில் அடுக்கப்பட்டிருக்கும் போத்தல்கள்,

பெட்டிகளில் எவ்விதமான குறியீடுகளோ இந்த மருந்துதான் இதற்குள் உண்டென்பதை கண்டுபிடிக்கும் முறையோ எழுதி ஒட்டியிருப்பதில்லை. யாராவது ஒரு மூலிகையை அல்லது மருந்தைக் கேட்டால் அவர் அமர்ந்திருக்கும் இடத்திலிருந்து எழுந்து சென்று நேரடியாகக் கையில் எடுப்பார். அந்த அளவுக்கு நிதானமான மனிதர் அவர்.

ஒருதடவை அவரது கடைக்கு முதலாம் யுனிற்றைச் சேர்ந்த ஒரு விவசாயி வெண்டிக்காய்களைக் கொண்டு வந்திருந்தார். “ஐயா வெண்டிக்காய் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்று கூறத் தாடியர் “அதை முதலில் கடைக்கு வெளியில் கொண்டுபோ. உந்தக் காலத்தில் வெண்டிக்காய் சாப்பிட்டால் சளி பிடிக்கும். உன்னை யார் இந்தக் காலத்தில் வெண்டி நடச் சொன்னது. எனக்கு வேண்டாம்” என்று கடுமையாகச் சத்தம் போட்டிருக்கிறார்.

வெண்டிக்காயைக் கொண்டு வந்தவர் தான் ஏதோ பெரிய குற்றம் செய்ததாக அறைந்துபோய் நின்றிருக்கிறார். சற்று நேரம் கழித்துத் தாடியர் “சரி சரி கொண்டு வந்துவிட்டாய் மரக்கறித் தட்டில் ஒரு மூலையில் கொட்டு” என்று கூறி குறைந்த காசுப் பெறுமதியைக் கொடுத்து அவரை அனுப்பியிருக்கிறார்.

சிறிது நேரத்தில் கடைக்கு வந்த இன்னொருவர் வெண்டிக்காயைப் பார்த்து ஆசைப்பட்டு “வெண்டிக்காய் என்ன விலை” என்று கேட்க, அதற்குத் தாடியர் கேட்டவரை ஒரு பூச்சி புழுவைப்போல பார்த்து இந்தக் காலத்தில் இப்படி ஒரு வெண்டிக்காயை எங்காவது கண்டிருக்கிறாயா? இது நான் சொல்லிச் செய்விச்சது? ஒரு வெண்டிக்காயில் ஒரு கோழி முட்டைச் சத்து இருக்கு. உனக்குத் தெரியுமா?? இந்தக் காலத்தில் வெண்டிக்காய் சாப்பிட்டால் உடலுக்கு எவ்வளவு குணமாக இருக்கும் என்று உனக்குத் தெரியுமா? என்று கேட்க வந்தவர் வாயடைத்து நிற்க வெண்டிக்காய் கொண்டு வந்தவருக்கும் அதை வாங்க

தாடி மாஸ்ரர் தலை முழுக்குப் போடுவதற்காக சிறிய மாட்டு வண்டி ஒன்றில் பணியாரக் குளத்துக்குச் செல்வதுண்டு. அங்கு கோவணம் கட்டிக்கொண்டு முறைப்படி முழுக்குப் போடுவது எல்லாம் சவாரசியம் நிறைந்தவை. அவர் கோமணத்துடன் நிற்கும்போது ஜப்பானிய சுமோ சண்டைக்காரர் போல காட்சியளிப்பார்.

வந்தவருக்கும் தாடி மாஸ்ரர் கூறிய கதைகளைக் கேட்டுக்கொண்டு நின்றவருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை.

வெண்டிக்காய் கொள்வனவு செய்த விலையைவிட 3 மடங்கு விலையில் அதை விற்ப்புக்கு விற்ப்பாரத்தில் காரைநகர் வர்த்தகர்கள் மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். அவர்களின் சித்தாந்தமே ‘வரக் கொள் வர வில்’ என்பதாகும். அதையே தாடியரும் செய்தார். ஒரு பொருளைத் தேடிக்கொண்டு வரும்போது குறைந்த விலையில் கொள்வனவு செய்து அதே பொருளை வாங்குவதற்காகத் தேடி வரும்போது அதிக விலைக்கு விற்ப்புக்கு விற்ப்பாரத்தில் பொதுமக்களுக்குத் தெளிவில்லாமல் இருக்கும்போது அதை வைத்து வியாபாரம் செய்யும் தந்திரம் தாடியருக்கும் இருந்தது.

தாடியரிடம் சாராயம் கேட்டவர் ஒரு நாள் இரவு நேரம் ஒருவர் வந்து சாராயம் எங்கு வாங்கலாம் என்று மல்லாவிச் சந்தியில் நின்றவர்களிடம் கேட்க வந்தவர் மல்லாவிப் பகுதிக்குப் பழக்கமில்லாதவர் என்ற தெரிந்ததும் தாடி மாஸ்ரரின் கடையைக் காட்டி அங்கை போய்க் கேள் என்று அனுப்பிவிட அவரும் தாடி மாஸ்ரரிடம் போய் ‘ஒரு அரை தாங்கோ’ என்று கேட்க ‘என்னா’ என்று வழமைபோல தாடியரும் கேட்க, சாராயம் என்றதும் கோபப்பட்டுப் பேசி யார் உன்னை இங்க அனுப்பினது என்று கேட்க சாராயம் கேட்டுப் போனவன் தலை தப்பியதே போதும் என ஓடித்தப்பினான்.

மல்லாவியில் ஒரு நாள் இரவு எதேர்ச்சையாக நடந்த துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சம்பவத்தில் பலர் இறந்தார்கள் அதில் தாடியரின் மகனும் காயப்பட்டார். தாடியருக்கு 4ஆம் யுனிற்ற தொங்கலில் ஒரு கொலனி வீடும் இருந்தது. ஆனால் அவரது வாழ்நாளில் பெரும்பகுதி மல்லாவியில் இருந்த கடையிலேயே கழிந்தது.

அவர் மது அருந்தியதையோ, புகைத்ததையோ வெற்றிலை சப்பியதையோ நான் கண்டதில்லை. அதேவேளை கோவில்கள், திருவிழாக்கள், பொது நிகழ்வுகள் என்று சென்றதையும் நான் காணவில்லை. தனது தொழிலை ஓர் அத்தியாவசிய சேவையாகவே அவர் நினைத்துச் செயற்பட்டார். தனக்கென ஒரு வாழ்க்கை முறையை அவர் வகுத்து அதன்படி வாழ்ந்தார் என்பதும் தனி மனித ஒழுக்கத்தை தனது சொல்நெறியாகக் கொண்டிருந்தார் என்பதும் போற்றுவதற்குரிய விடயங்களாகும்.

தாடி மாஸ்ரர் தலை முழுக்குப் போடுவதற்காக சிறிய மாட்டு வண்டி ஒன்றில் பணியாரக் குளத்துக்குச் செல்வதுண்டு. அங்கு கோவணம் கட்டிக்கொண்டு முறைப்படி முழுக்குப் போடுவது எல்லாம் சவாரசியம் நிறைந்தவை. அவர் கோமணத்துடன் நிற்கும்போது ஜப்பானிய சுமோ சண்டைக்காரர் போல காட்சியளிப்பார். தனது முயற்சியால் சண்முகநாதன் பேக்கறி வாசலில் நிலத்திலிருந்து வியாபாரம் செய்தவர் தனக்கொன ஒரு காணித்துண்டை வாங்கி கடையும் கட்டி வீடும் கட்டி மல்லாவி மக்களால் அதிகம் வேண்டப்பட்ட ஒரு மனிதராக வாழ்ந்தார் என்பது பெருமைக்குரியது.

அப்படி ஒரு ஆளுமை மல்லாவியில் வாழ்ந்து மறைந்தார் என்பது தற்போது மல்லாவியில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் பலருக்கும் தெரிந்திராத ஒரு விடயமே. தாடி மாஸ்ரர் மல்லாவி வரலாற்றில் நிராகரிக்க முடியாத ஒரு மனிதராவார்.

சொல்ல மறந்த கதை:06

மறுகணம் :

வெட்டுக்காயத்தில் மிளகாய்த்தூள் பட்டதும் ஏற்படுகிறதான ஓர் அகோர எரியுணர்வை வயிற்றிலும் வலதுகால் பெருவிரலிலும் ஏற்பட்டதை உணர்ந்தான். தனக்கு ஏதோ நடந்து விட்டது என்பதை உணர்ந்த அவன், குளறியபடி... பக்கத்தில் படுத்திருந்த அயலவருக்குமேல் உருண்டு புரண்டு, பின் எழுந்து பக்கத்தில் இருந்த பதுங்குகுழியை நோக்கிப் பாய்ந்தான். பதுங்குகுழி ஒரே கும்மிருட்டாக இருந்தது. வெடியதிர்வில் அவனுடையதும் அயலவருடையதும் பிள்ளைகள் யாவரும் வீரிட்டுக் கத்தியபடி இருந்தன. அவனைத் தொடர்ந்து அயலவனும் பதுங்குகுழிக்குள் வந்து தஞ்சமடைந்தான்.

‘ஐயோ... பிள்ளை வயிற்றில் எரியுதடி...’ என்றவாறு, வலது கையால் வயிற்றின் வலப்பக்கத்தை தடவினான். இரத்தம் லேசாகப் பிசுபிசுக்கத் தொடங்கியது.

கொண்டிருந்தான்.

குறிப்பாக, படியாத பாமரர்களை விடத் தங்களைப் பெரும் கல்வியியலாளராகக் காட்டிக் கொள்பவர்களது செயற்பாடுகளானது, அவர்களது படிப்புக்கும் செயல்களுக்கும் எதுவித சம்பந்தமும் இல்லாதது போன்றதாகவே அவனுக்குத் தோற்றமளித்த வண்ணம் இருந்தன.

2009 இற்கு முன்னரான காலங்களில் நல்லதொரு திடகாத்திரமான உடல்வாகோடுதான் அவன் இருந்தான். வாழ்வின் மீதான பற்றுதல் அவனுக்கிருந்தது. மனிதர்கள் மீதான நேசிப்பு இருந்தது. இந்நிலையில், வன்னி மண் மீதான படையெடுப்பு நடவடிக்கைகளும் அதைத் தடுப்பதற்காக முன்நிலையில் நின்ற ஆயுதப்போராட்டமும் மெல்லெனவாய் வலுப்பெற ஆரம்பித்தன.

எல்லாம் இரண்டொரு நாள்களில், இரண்டொரு மாதங்களில் முடிவு பெற்று விடும் என்ற அவனது கணிப்பு, பொய்யாகிக் கொண்டிருந்தது. வீட்டுக்குள் இருந்த பொருள்களில் அகப்பட்டதை அள்ளி எடுத்துக் கொண்டு, வாழ்ந்த வீட்டை விட்டு உலாவித் திரிந்த ஊரை விட்டு ஏனையவர்களைப் போன்று அவனும் வெளிக்கிட

வன்னிப் போருக்குள் உடல், உள ரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்டு மீண்டெழுந்த மாற்றுத் திறனாளிகளை இன்னமும் ஏளனமாகவும் ஒன்றுக்கும் உதவாதவர்களாகவும் நோக்குகின்ற இந்த மனநோய் பிடித்த சமூகத்தின் மத்தியில் வாழ்வது என்பது, மிகவும் சிரமமாக இருந்தது அவனுக்கு.

சமூகத்தில் வாழும் பெரும்பாலான மனிதர்களிடத்தில் மனிதம் எனும் உணர்வு அற்று, தாம் என்றும் சிரஞ்சீவியாகவே வாழ்ந்து மடிதல்... என்ற எண்ணப்பாங்குகளின் முன்பாக, பொது இடங்களில் அவன் அவமானப்படும் நிலைக்கு ஆளாகிக்

அலெக்ஸ் பரந்தாமன்

வேண்டியதாயிற்று. இவ்வாறு வெளிக்கிட்ட நாளில் இருந்து, ஓரிடத்திலேனும் குந்தியிருக்க இருதரப்புத் துப்பாக்கி முனைகளும் இடம் கொடுக்க விடவில்லை. மாரிகால மழைத்துளிகள் போன்று சில நிமிட இடைவெளிகள் விட்டு, துப்பாக்கி வேட்டுக்களாலும் ஷெல் தாக்குதல்களாலும் அதிர வைத்துக் கொண்டிருந்தன வன்னி மண்ணை! இந்த அதிர்வுணர்வுகளைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாதவனாக அவனும் தனது மனைவி பிள்ளையுடன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். மக்களோடு மக்களாக அவனது ஓட்டம் தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது. ஓடும் வழிகளெங்கும் சாவொலிகள் எதிரொலித்தபடியே இருந்தன. சவக்குழிகளும் நிரை காணத் தொடங்கின.

எந்த வேளையிலும் எதுவும் நடக்கலாம்... என்ற அவனது மன ஓட்டத்தோடு, 'மக்களுக்காகவே நாம்...' என்று கூறியவர்களும், அரசபடைகளின் துல்லியமான தாக்குதல்களுக்கு முகம் கொடுக்க முடியாதவர்களாக ஓடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இந்த ஓட்டம் அரசபடைகளைக்குச் சாதகமாக அமைய, அவர்களும் ஓட்டு மொத்தமாக எல்லோரையும் துரத்தியபடி ஓடிவந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அவனுக்குள் விபரிக்க முடியாத ஆச்சரியம்!

என்னாச்சு இந்த 'மக்களின் பாதுகாவலர்'களுக்கு? ஏன் இப்படி எங்களுடன் இரண்டறக் கலந்து ஓடிவருகிறார்கள்? முந்தைய வீரமும் செருக்கும் திறமையும் அர்ப்பணிப்பும்... எங்கேபோய் ஓடி ஒளிந்து கொண்டன? இவர்களைக் குறித்துக் கவிஞர்கள் எழுதிய கவிதைகள் என்னவாயின? பாடலாசிரியர்கள் புனைந்த பாடல்கள் அனைத்தும் கற்பனையில் உருவாகிய வரிகள்தானா?

அவனால் எந்தவொரு தீர்க்கமான முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

துரத்திக் கொண்டு வந்த அரச

படைகளோ மிக அருகில் வந்து நின்றன. மீண்டும்... தாக்குதல்கள் ஆரம்பமாகின. மக்கள் திரும்பவும் ஓடத் தொடங்கினார்கள். அவர்களோடு அவனும் சேர்ந்து கொண்டான். ஓடி... ஓடி... இனி ஒதுங்குவதற்கு இடமில்லை என்ற நிலை உருவாகியபோது தான், அந்த விபரீதமான சம்பவம் நிகழ்ந்தேறியது.

அவன் வலைஞன்மடம் என்ற இடத்தில், மக்கள் நெருக்கமாக இருந்த ஒரு பகுதியில் குடியிருந்தான். நேரம் இரவு பதினொரு மணிக்கு மேலாகிக் கொண்டிருந்தது. அரசபடைகளுக்கு போர்க்களத்துள் ஏதோ ஒரு பாரிய இழப்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். அதற்கு வடிகால் தேடும் முகமாக மக்கள் குடியிருப்புகள்மீது ஷெல் தாக்குதல்களை நிகழ்த்திக் கொண்டிருந்தார்கள். ஷெல்கள் விழுந்து வெடிக்கும் அதிர்வொலிகளோடு, துப்பாக்கி வேட்டுச் சத்தங்களும் மறுமுனையில் இருந்து எதிரொலித்தபடி இருந்தன.

அவன் தங்கியிருந்த இடத்தில் முன்பு யாரோ நிலம் அகழ்ந்து, தென்மரக்குற்றிகளால் மூடிக் கட்டியமைத்த பதுங்குகுழியொன்று இருந்தது. அவன் ஒவ்வொரு இடமாக விட்டு, ஓடிவரும்போது, இறுதியோட்டத்தில் அவனது அயல்வீட்டுக்காரர் ஒருவரும் தன் குடும்பத்தோடு ஓடிவந்து அவனோடு தஞ்சமடைந்திருந்தார். ஷெல்வீச்சுக்கள் பரவலாக நிகழும் அவ்வேளையில், அவனது மனைவி மற்றும் பிள்ளை அயலவரின் மனைவி இரண்டு சிறுபிள்ளைகள் யாவரும் பதுங்குகுழிக்குள் சப்பாணம் கட்டிய நிலையில் அமர்ந்திருந்தார்கள். குழிக்குள் போதிய இடவசதி இல்லாத காரணத்தால், அவனும் அயல்வீட்டுக்காரரும் தரப்பாள் கொட்டிலுக்குள் குருமணலின்மேலே முகம் குப்புறப் படுத்திருந்தவாறு, காதுகள் இரண்டையும் கைகளால் பொத்தியபடி கிடந்தார்கள்.

ஷெல்மழை ஓய்வதாக இல்லை. ஆங்காங்கே அவலக்குரல்கள் எழுவதும், அடங்குவதுமாக இருந்தன. ஷெல் தாக்குதல் தொடங்கிய

நேரத்திலிருந்து கழிந்து சென்ற நிமிடங்களை அவன் மனதுக்குள் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தான். சுமார் ஒன்றரை மணித்தியாலமாக நடைபெற்ற அத்தாக்குதல், சற்று தளர்வடைவதை அவதானித்தான். நிசப்தநிலை மெல்ல மெல்ல உருவாக அவனுக்குக் கண்கள் உறக்கமெடுக்க ஆரம்பித்தன. அவன் அப்படியே ஆழ்ந்த உறக்கத்துக்குள் சென்றுவிட்டான். அந்த உறக்க நிலையோடு, எவ்வளவு நேரம் உறங்கினான்...? என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. திடீரென மிக அருகில் ஒரு பலத்த ஒலியோடு கூடிய அதிர்வு! அவன் திடுக்கிட்டிட்டுக் கண்விழித்துக் கொண்டான்.

'பேந்து துவங்கியிட்டாங்கள் போலக் கிடக்குது...' பக்கத்தில் படுத்திருந்த அவனது அயலவர் கூறிகின்றார்.

'இவையள் ஏதோ சொறிபட்டிருக்கினம். அதுதான் அவங்கள் திரும்பக் குத்துறாங்கள்...' என்று அவன் கூறி முடிக்கவில்லை, அவர்களது தறப்பாள் கொட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் அவனது கால்மாட்டுப் பக்கமாக ஒரு ஷெல் விழுந்து பாரிய சத்தத்துடன் வெடித்து அடங்கியது.

மறுகணம் -

வெட்டுக்காயத்தில் மிளகாய்த்தூள் பட்டதும் ஏற்படுகிறதான ஓர் அகோர எரியுணர்வை வயிற்றிலும் வலதுகால் பெருவிரலிலும் ஏற்பட்டதை உணர்ந்தான். தனக்கு ஏதோ நடந்து விட்டது என்பதை உணர்ந்த அவன், குளறியபடி... பக்கத்தில் படுத்திருந்த அயலவருக்குமேல் உருண்டு புரண்டு, பின் எழுந்து பக்கத்தில் இருந்த பதுங்குகுழியை நோக்கிப் பாய்ந்தான். பதுங்குகுழி ஒரே கும்மிருட்டாக இருந்தது. வெடியதிர்வில் அவனுடையதும் அயலவருடையதும் பிள்ளைகள் யாவரும் வீரிட்டுக் கத்தியபடி இருந்தன. அவனைத் தொடர்ந்து அயலவனும் பதுங்குகுழிக்குள் வந்து தஞ்சமடைந்தான்.

'ஐயோ... பிள்ளை வயித்தில் எரியுதடி...' என்றவாறு, வலது கையால் வயிற்றின் வலப்பக்கத்தை தடவினான். இரத்தம் லேசாகப்

பிசுபிசுக்கத் தொடங்கியது.

‘என்னப்பா ‘பீஸ்’ ஏதும் பட்டிட்டுதே...?’ அவனது மனைவி கேட்டதும், அவன் சட்டென நிதானத்துக்கு வந்தான். தனக்குக் காயமெனில் மனைவி, அயலவர், அவரது மனைவி மற்றும் பிள்ளைகள் யாவரும் பயந்து விடுவார்கள்... என நினைத்தவன், தடி ஒன்று வயிற்றில் கீறிவிட்டதாகப் பொய்யுரைத்தான். இருட்டுக்குள் அவர்களுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. காயம் மிகச் சிறியதாக இருந்தாலும், எரிவு அதிகரித்தபடி இருந்தது. கூடவே இரத்தமும் வழிந்து கொண்டிருந்தது.

அப்போதுதான் அவன் தன்னில் ஒரு மாற்றம் நிகழுவதை அவதானித்தான். ஷெல் வெடித்த அதிர்வோடு காதினுள், கேட்கும் தன்மை மெல்லெனக் குறைவடைந்து கொண்டு வருவதையும், காதுக்குள் சில்வண்டு ஒன்று இரைவதுபோன்ற ஒலி கேட்பதையும் அவனால் உணர முடிந்தது.

அதற்குப் பின்னரான நாள்களில்...

மாற்றவர்கள் பக்கத்தில் நின்று பேசுவதை அவனால் கிரத்துக் கொள்ள முடியாமல் இருந்தது. அந்த நிலையோடு காயங்கள் ஆறிப்போக ஒருவாறாக இராணுவத்திடம் சரணடைந்து நலன்புரி முகாமில் தங்கியிருந்தான். அந்நாள்களில் நலன்புரி நிலையத்தினால் அருகில் உள்ள அரசாங்க வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்ட நோயாளிகளில் அவனும் ஒருவனாக இருந்தான். அங்கு அவன் சென்றபோது, வைத்தியசாலையில் அவனைப் போலவே ஏனைய நலன்புரி நிலையங்களில் இருந்தும் வந்த பலர், செவிப்புலன் இழந்தவர்களாக அங்கு நின்றிருந்தார்கள். அவன் ‘வார்டினில்’ தங்க வைக்கப்பட்டான்.

அவனுக்கு அருகில் படுத்திருந்த ஒருவர் தனக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தைக் கூறியபோது, அவனுக்குத் திகைப்பாகவும் கவலையாகவும் இருந்தது.

அம்பலவன் பொக்கணை என்ற இடத்தில், வானத்தில் கிபிர் விமானம்

வருவதைக் கண்டதும் அந்த அன்பர் திடீரென மணலுக்கு மேல் குப்புறப் படுத்து விட்டார். அவரது கஷ்டகாலம் தனது இருகரங்களினாலும் காதுகளைப் பொத்துவதற்குப் பதிலாக கண்களை மூடிக்கொண்டு கிடந்திருக்கின்றார். கிபிர் விமானம் வீசிய குண்டு இவருக்கு அருகில் வீழ்ந்து வெடித்திருக்கிறது. வெடித்த அதிர்வில் மணல்துகள்கள் இவரது காதுக்குள் உள்சென்றுவிட, மறுகாதினால் இரத்தம் கசியத் தொடங்கியிருக்கிறது. கிபிர் விமானம் சென்றபின், மயக்கநிலையில் கிடந்த இவரை அருகில் இருந்தவர்கள் வந்து தூக்கி எடுத்து, முதலுதவி அளித்துக் காப்பாற்றியிருக்கிறார்கள்.

அதன்பின், காதினுள் மண் துகள்களோடு நீண்டநாள்கள் கழிந்த நிலையில், இராணுவத்திடம் சரணடைந்து தற்போது வைத்தியசாலைக்கு வந்திருக்கின்றார். வைத்திய சாலையில் பணிபுரியும் தாதிய உத்தியோகத்தர்கள் ‘காதைக் கழுவ வேண்டும்...’ என்ற அறிவுறுத்தலோடு, ‘சொட்டு மருந்து’ விட்டதில் அவருடைய காது இரண்டும் முற்றாகவே கேட்கும் திறனை இழந்து விட்டிருந்தது.

அவனுக்கு அவரது கதையைக் கேட்டதும், கலக்கமாக இருந்தது. வைத்தியசாலையில் மூன்று நாள்கள் தங்கியிருந்த நிலையிலும், அவன் சரியாகக் கவனிக்கப்படவில்லை.

மூன்று வருடங்கள் கழிந்தபின்பு முகாமை விட்டு, ஊருக்கு மீள்குடியேற்றமாக வந்தும், அவனது செவிப்புலனில் எதுவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. இதன் நிமித்தம் ஏனையவர்களோடு உரையாடவும் நெருங்கிப் பழகவும் அவன் கூச்சப்பட்டான். சிரமப்பட்டான். கண் தெரியாதவர்கள் மீது காட்டுகின்ற அனுதாபமும் உதவியும் காது கேளாதவர்கள் என்றதும் பரிகசித்து விலகிச் செல்லும் இச்சமூகத்தின்மீது அவனுக்கு வெறுப்பு ஏற்படத் தொடங்கியது.

பொது இடங்களில் அவனுக்கு முன்பாக பலத்த சத்தமாகக் கதைத்து, அவன் போருக்குள் சிக்கிய

ஒரு ‘மாற்றுத்திறனாளி’ என்று காட்டுவதையும்...

ஊடகங்களில் அவன் பணியாற்றிய காலங்களில் அவனெதிரே வந்து, மேசையில் மூன்று தரம் தட்டி, அவனை நிமிர்ந்து பார்க்க வைப்பதையும்...

கூப்பிடும்போது... அவன் திரும்பிப் பார்க்காது விட்டால், உடனே குறுணிக்கல்லொன்று எடுத்து அவன் மீது எறிவதையும்...

அவனுக்குச் செவிப்புலன் பாதிப்பு என்பதை அறிந்து கொண்டு, அவனுக்கருகில் வந்து அவனைப் பற்றிக் கீழ்த்தரமாக விமர்சனம் செய்வதையும்...

அவன் கண்டுகொள்ளும் போது, ‘சே... ஷெல்லுக்கை அம்பிட்ட மாதிரிக்குச் செத்துத் துலைஞ்சிருக்கலாம்...’ என்ற சிந்தனை எழும்.

மறுகணம் -

வைத்தியசாலையில் தன்னைப்போல் வெடியதிர்வில் செவிப்புலன் பாதிக்கப்பட்டு, சிகிச்சை பெற வந்த பலரது முகங்கள் மனத்திரையில் வரும். ‘பிரச்சினை எனக்கு மட்டுமல்ல, என்னைப்போன்று ஏராளம் மனிதர்களுக்கும் இது உண்டு. அவர்களும் இதே நிலையோடு எங்காவது ஓரிடத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்...’ என்ற எண்ணம் தோன்ற அவனுக்கு வாழ்வின்மீது பற்றுதல் எழும்!,

இது அவனது பரம்பரை வியாதியல்ல. இது போர் கொடுத்த பரிசு. ஆனால், அவன் போரை விரும்பியவன் அல்ல. இந்தப் போரைத் தொடக்கியவர்களும் நடத்தியவர்களும் ‘மௌனமான்’ பின்பு, இந்தப் பரிசுகளால் அவனும் அவனைப்போன்ற அப்பாவி மனிதர்களும் அடைந்த அனுகூலம்தான் என்ன?

காலம் பதில் கூறுமா?

அல்லது -

அந்தக் ‘கரிகாலன்’ தான் வந்து பதில் கூறுவாரா?

கற்சுறா

கருணாகரனின் எழுத்துக்களில் நான் வரிக்கு வரி தேடுவது நாம் கடந்து வந்த காலத்தில் அவரது அரசியற் கண்கிடுகை என்னவாய் இருக்கிறது என்பதைத் தான்.

கவிஞர் கருணாகரன் என எல்லோராலும் அழைக்கப்படும் அவர் கட்டாயம் கவிஞராக இருக்க வேண்டும் என நான் ஒரு பொழுதிலும் எண்ணியதில்லை.

யுத்தத்திற்குள்ளும்- சமாதானத் திற்குள் இருந்த யுத்தத்திற்குள்ளும் வாழ நிற்ப்பந்திக்கப்பட்டவர்கள் ஒருபொழுதிலும் குலங்கிப் பூக்கும் பூக்களால் ஆன மனநிலையில் எழுத முனைந்தவர்களுமல்ல. எழுதி முடிப்பவர்களுமல்ல.

கருணாகரனின் மத்திய பற்றிய எழுத்துக்களை நான் வாசிக்கத் தொடங்குமுன் நாங்கள் அனைவரும் வாழ்காலம் முழுவதும் யுத்தத்திற்குள் மனம் ஒப்புவிக்கப்பட்டவர்கள் என்றாலும் - இது இறுதிக்கால யுத்தத்திற்குள் இருந்தவனுக்கும் இறுதிக்கால யுத்தத்திற்கு வெளியில் இருந்தவனுக்கமான ஒரு தொடு தீண்டலாக இருக்கும் என எண்ணியபடி வாசிக்கத் தொடங்கினேன்.

நானும் என்னுடைய வாழ்காலத்தில் பாதிக்காலம் யுத்தத்திற்குள்ளும் இருந்தவன் என்ற அலகில் யுத்தம் பற்றிய மதிப்பீடு என்னவென அறியும் வாய்ப்பு எனக்கும் கிடைத்து விட்டது. இல்லையெனில் பெரும்பாலான தமிழகத்து நண்பர்களதும் புலம் பெயர் சூழலில் யுத்தம் அறியாது வாழும் நம் குழந்தைகளினதும் - கனவு மதிப்பீடுகளைப் போன்றதொரு மனநிலையிலிருந்துதான் இந்தக் குறிப்பினை நானும் எழுதிவிட நேர்ந்திருக்கும்.

சில வருடங்களின் முன் கருணாகரன் மற்றும் நிலாந்தன் போன்றவர்களது எழுத்துக்கள் பற்றிக் குறிப்பிட நேரகையில் அவை

சாட்சியத்தைக் கலங்க வைத்தல்...

முலாம் பூசப்பட்ட எழுத்துக்கள் எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். யுத்தம் முடிந்த காலத்தின் பின்னரும் தாம் கண்டுணர்ந்த கதைகளைக் கூட வெளிப்படையாகச் சொல்ல முடியாதிருக்கும் அவர்களது எழுத்துநடை பற்றிய மதிப்பீடு என்னை அவ்வாறு அறுதியிட வைத்தது.

சுற்றியிருந்த ஆயுதங்களால் அச்சுறுத்த லுக்குள்ளாக்கப்பட்ட மனதிலிருந்து எழுதிய வார்த்தைகளையிட்டு நான் அவ்வாறு சொல்லவில்லை. யாரும் இலகுவாகத் தமது உயிரைத் தற்காத்துக்கொள்ளக் கூடியதாக அந்த யுத்தம் இருக்கவில்லை. அந்த யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த பின்னர் சாத்தியம் கிடைத்த போதும் அறுதியிட்டு எழுதிவிடாத எழுத்துக்களையிட்டே அவ்வாறு சொல்ல விளைந்தது.

என்னைப் பொறுத்தளவில் கருணாகரன் நிலாந்தன் போன்றவர்களுக்கு அவர்களின் எழுத்துக்களுக்கு இருக்கும் பலம் என நான் நினைப்பது அவர்கள் கண்டுணர்ந்த வாழ்காலம்.

மகா... கனம் கொண்டழைக்கும் ஈழவிடுதலைப் போராட்டம் தொடங்கப்பட்ட காலத்திலிருந்து அது கால்வாரி விட்ட காலத்திலும், போராட்டம் என்பது வெறும் யுத்தங்களாக மாறிய காலங்களிலும் - அந்த யுத்தங்களின் ஒரு யுத்தம் கைமாறிப்போய் ஈழப் போராட்டம் என்ற பெருங்கதை மவுனிக்கப்பட்டதாக சொல்லப்பட்ட அந்தக் காலங்களின் உள்ளும் அதன் பின் வெளியிலும் எழுத்தாளர்களாக வாழக் கிடைத்தவர்கள் அவர்கள்.

அந்தப் பலத்தின் அடிப்படையிலேயே நான் மத்தியுவிற்ருள்ளால் சொல்லப்பட்ட கதைகளைக் காண முனைகிறேன்.

அதற்கு முதல் இந்த மத்தியுவின் கதைகளை முறித்துக் கீழே கீழே எழுதியிருந்தும் ஏன் நீ கவிதை எனச் சொல்லவில்லை எனக் கேட்காதீர்கள். எனக்குத் தெரிந்த கருணாகரன் நமது சூழலில் அறியப்பட்ட வழமையானதொரு

சுற்றியிருந்த ஆயுதங்களால் அச்சுறுத்த லுக்குள்ளாக்கப்பட்ட மனதிலிருந்து எழுதிய வார்த்தைகளையிட்டு நான் அவ்வாறு சொல்லவில்லை. யாரும் இலகுவாகத் தமது உயிரைத் தற்காத்துக்கொள்ளக் கூடியதாக அந்த யுத்தம் இருக்கவில்லை. அந்த யுத்தம் முடிவுக்கு வந்த பின்னர் சாத்தியம் கிடைத்த போதும் அறுதியிட்டு எழுதிவிடாத எழுத்துக்களையிட்டே அவ்வாறு சொல்ல விளைந்தது. என்னைப் பொறுத்தளவில் கருணாகரன் நிலாந்தன் போன்றவர்களுக்கு அவர்களின் எழுத்துக்களுக்கு இருக்கும் பலம் என நான் நினைப்பது அவர்கள் கண்டுணர்ந்த வாழ்காலம்.

கவிஞராக இருக்க வேண்டிய எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை.

கருணாகரன் அவர்கள் தனது மொழியைக் கையாண்டு - வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிட முடியாத சில கதைகளை கவிதை என்ற அடையாளத்துடன் சொல்ல வரும் வேளையில் நான் இடை மறிப்பதும் அழகல்ல. நேரடியாக விடயத்திற்குள் இறங்கு எனக் கேட்பதும் முறையல்ல. ஏனெனில் கருணாகரன் வாழ்ந்து வரும் சூழலில் இருப்பவனல்ல நான். எனக்குக் கிடைத்த சவுகரியமான சூழல் கிடைத்தவருமல்ல அவர். அதனால் எனது மனதிற்குள்ளும் இதனை கட்டுறுதியாகச் சொல்லிக் குறி வைத்து விடும் தைரியம் கிடைத்துவிடவில்லை.

ஆனால் மத்தியு பற்றிச் சொல்ல வரும் நான் இன்னொரு வளமாக...

மத்தியுவை நேற்று மாலை ரொரண்டோவின் கடைத் தெரு ஒன்றில் கண்டேன்

அவனேதான்.

இளஞ்சிவப்பு பனியன் அணிந்தபடி

அவன் விரைந்து என்னைக் கடக்கும் தருவாயில்

அவன் உடல் மணம் எனக்குள் நுழைந்தது.

உடல் மணத்தில் அவனை அடையாளம் கண்டது மனது.

திரும்பி அவனைத் துரத்தியபடி அவன் இறங்கிய சுரங்க ரெயிற்பாதைக்குள் ஓடினேன்.

என் கண்ணுக்குள் இருந்த சிவப்பு பனியன்தான் அவனைத் துரத்தியது.

வலைஞர் மடத்தில் மத்தியு அணிந்திருந்த சிவப்பு பனியனை எனது கண் மறக்கவில்லை.

அங்கே அவனது கால் என்னைத் துரத்திப் பிடித்தது போல

எனது கால் அவனைப் பிடிக்கத் துரத்தியது.

எட்டிப்பிடித்தேன்.

ஒரு சிறு குச்சியைப் பிடுங்கித் தரையில் இறுக்கி

இதுதான் மத்தியு

இது என்ன சொன்னாலும் நீ கேட்கவேணும். அதுதான் நியதி.

எனச் சொன்ன அந்த மத்தியு அவனில்லை.

பயந்து நடுங்கிய இவன்

இன்னொரு முறை நன்றாகத் தேடுங்கள் என்றான்.

மத்தியு இன்னும் கனடா வந்து சேரவில்லை.

இரண்டாவதாக

மின்கம்பத்துக் கம்பியில் விறைந்திருந்தன புறாக்கள்.

வரிசை சூழம்பாத இரட்டை அடுக்கில் எழுந்து புறந்து சிறகடித்திருந்தன.

சிரிப்பை மட்டுமல்ல அழகையையும் கணக்கிட்டு வெளிவிட்டான் மத்தியு

கார்த்திகைப் பூவை மட்டுமல்ல சிறுதானியங்களோடு பழஞ்

சோற்றையும் பிசைந்து புறாவிற்குப் போடும் போது மத்தியு சிலிர்த்தான்

சிறகடித்து சோற்றப்பருக்கைக்குச் சண்டையிடும் நாட்களைக் கணக்கிட புறாவிற்கு இயலாது,

மத்தியு சிரித்தான்.
கணக்கிட்டத்தான் சிரித்தான்.

மத்தியுவைப் பார்த்துச் சிரித்தார்கள்
கார்த்திகைப் பூவை வாங்க
மறுத்தவர்கள்.

இவ்வாறு நாமறிந்த கதைகளை இன்னொரு மத்தியுவின் கதையாகச் சொல்லிக் கொண்டே போகமுடியும். இங்கு வடிவமல்ல முக்கியம். வடிவங்களை யாரும் கைக் கொள்ள முடியும் கைக் கொள்ளமுடியாத வடிவங்களில் அதன் முக்கியம் கணக்கிடப்படும். இங்கே வடிவம் சிக்கலுமில்லை. கைக் கொள்ள முடியாததுமல்ல. ஆக அதற்குள் இருக்கும் கதையை முக்கியப்படுத்தியே எனது கவனம் குவிகிறது.

சனங்களைப் பலியாடுகளாக்கும் களமொன்றில்

நானொரு சாட்சியாக இன்னும் இருக்கவா?

எனப் படுவான் கரைக் குறிப்புகள் நூலில் எழுதும் கருணாகரனின் வார்த்தைகள் மிகப் பலமானது என நான் நினைக்கிறேன்.

நானொரு சாட்சியாக இன்னும் இருக்கவா.. இந்த இன்னும் இருக்கவா எனக் கேட்பதின் அந்த ஆழ்மனக் கேள்வியில் உள்ளாந்திருப்பது ஒரு கலைஞனுக்கான தர்க்கம் தான். சமூகத்தின் மீதான கரிசனையின் பால் எழும் ஒரு கேவல் நிலை.

அதன்படி கருணாகரனின் வார்த்தைகள் சில இடங்களில் சாட்சியமாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால் சில இடங்களில் சாட்சியத்தைச் சொல்ல முனைகின்ற பாங்கோடு ஒரு கலங்கலான வார்த்தைகளால் கதைகளைக் கடந்து செல்லும் போக்கினைத் தான் அவதானிக்க முடிகிறது. ஆனால்

சனங்களைப் பலியாடுகளாக்கும் களமொன்றில்

நானொரு சாட்சியாக இன்னும் இருக்கவா?

எனப் படுவான் கரைக் குறிப்புகள் நூலில் எழுதும் கருணாகரனின் வார்த்தைகள் மிகப் பலமானது என நான் நினைக்கிறேன்.

நானொரு சாட்சியாக இன்னும் இருக்கவா.. இந்த இன்னும் இருக்கவா எனக் கேட்பதின் அந்த ஆழ்மனக் கேள்வியில் உள்ளாந்திருப்பது ஒரு கலைஞனுக்கான தர்க்கம் தான்.

சமூகத்தின் மீதான கரிசனையின் பால் எழும் ஒரு கேவல் நிலை. அதன்படி கருணாகரனின் வார்த்தைகள் சில இடங்களில் சாட்சியமாய் இருக்க வேண்டும். ஆனால் சில இடங்களில் சாட்சியத்தைச் சொல்ல முனைகின்ற

பாங்கோடு ஒரு கலங்கலான வார்த்தைகளால் கதைகளைக் கடந்து செல்லும் போக்கினைத் தான் அவதானிக்க முடிகிறது.

வாழ்வோடும் போரோடும் இருந்த வார்த்தைகள் இப்படி வலுவற்ற இடத்தை ஏன் பெறுகிறது? என்ற கேள்வி எனக்கு எப்பொழுதும் உண்டு. அதனால் தான் அவரது எழுத்துக்கள் மூலம் பூசப்பட்டவை என எழுத வேண்டி ஏற்பட்டது.

எங்களது யுத்தம் குழந்தைகளைத் தின்றது

குழந்தைகளின் தாயைத் தின்றது. குழந்தைகளது அப்பனைத் தின்றது. குழந்தைகளது வாழ்வைத் தின்றது. குழந்தைகளின் குழந்தைகளையும் தின்றது.

அவர்களின் குழந்தைகளையும் தின்றது.

ஆம், அது எதிர் வர இருக்கின்ற மூன்று சந்ததிகளின் வாழ்வைத் தொலைத்திருக்கிறது. இதன் ஏக்கத்திலும் சோகத்திலும் மட்டுமே

எனது பார்வை இருக்கிறது.

ஆனால் எனது பார்வையை நான் வசதியாகக் கனடாவில் இருந்தபடி வெளிப்படையாக முன்வைத்துவிட முடியும். அதனால் எனக்கு இருக்கும் பாதிப்பின் அளவுதான் யுத்தத்திற்குள்ளம் யுத்தத்திற்குப் பின்னும் வன்னியில் வாழ்ந்து வரும் கருணாகரன் போன்றதொரு மனிதனுக்கு இருந்து விடும் என்பதல்ல. அது அளவில் மிகப் பெரிய வேறுபாடு கொண்டது என்பதையும் நான் அறிந்து கொள்கிறேன்.

கடவுள் என்பது துரோகியாயிருத்தல் எனில் நமக்குக் கடவுள் என்பவர் அனைத்தும் அறிந்தவர். இங்கே அனைத்தும் அறிந்தவர் நிச்சயம் துரோகிதான். சாட்சியங்களாய் இருத்தல் என்பது துரோகத்தின் அடையாளம். இந்தத் துரோகத்தின் அடையாளத்தை அவர் தன் தோளில் சுமக்கத் தொடங்கும் அடையாளமாகவே இந்தத் தலைப்புத் துளிர் காட்டுகிறது.

கடவுள் என்பது துரோகியாக இருத்தல் என்ற எழுத்துத் தொடரில் என்னை அழைத்துச் சென்ற இடங்களில் முக்கியமான இடம் இறுதி யுத்த காலம். அதனை நோக்கித்தான் கதையின் எனது கவனக் குவிப்புத் இருக்கிறது..

ஆனால் அது இல்லை எனச் சொல்லும் சாத்தியம் இவற்றைக் கவிதை என அழைப்பதில் இருக்கிறது. இங்கே மொழி அரசியலை ஏமாற்றும் இடமாகக் கவிதையின் அடையாளம் இருக்கிறது என்கிறேன் நான்.

கதுணாகரனின் இந்த நூலில் நான் கரிசனை கொள்ளும் சில கவிதை வரிகளை நான் குறிப்பிடுகிறேன்.

‘தனக்கான வழியெங்கே

தன்னுடைய மீட்பர் யார்

தானே வழியும் மீட்பருமாய் உள்ளேனா

நிற்குமிந்த இடம் தன்னைக் காக்குமா

இல்லையிது தன்னை விழுங்கும் பூதமா பாதாளமா’

‘தப்பிச் செல்லுதல்
உனக்குத் துரோகம்

எனக்கு விடுதலை’ என்று சொல்லி
சிரித்தான் மத்தியூ

சிரித்தபடியே பறந்தான் வெளியில்
பெருவெளியில்
காற்றில்.’

‘கொலைகளோடும் பழிகளோடும்
பழகி வாழ்ந்தவனுக்கு

கண்ணீரில் விளையாடுவதொன்றும்
புதிதாயிருக்கவில்லை.

முதல்கொலைக்குச் சற்று ஆடித்தான்
போனான்

பிறகு

கொலைகளும் பழிகளும்
ரத்தமும் கண்ணீரும்
மன்றாட்டமும் பரிகாசமும்
தீராத விளையாட்டாகிற்று

விடுதலையின் பேரில் எல்லாமே
வீரத் தோரணங்களாகின

‘கொலைகளின் நடுவில்
கொலையாளியின் முன்னே
கொல்லப்பட்டவனின் அருகில்’

‘என்ன செய்வதென்று தெரியாத
தத்தளிப்பில்
நாங்கள் நின்று
கொண்டிருந்தபோது..

‘நண்பர்களே! சாட்சியங்களில்லாத
கொலைகளுக்கு நீதியுமில்லை,
கருணையுமில்லை.

கருணையிருந்தால் கொலைகளேது
எனத் தன்னிரு கைகளையும் நீட்டி,
வரவேற்றான்.’

‘எல்லாக் கொலைகளுக்கும்
சாட்சியங்களிருந்தன.

ஆனால், எந்தச் சாட்சியும்
சாட்சியமளிக்கவில்லை’ என்றான்.’

‘உண்மையின் வழியும்
அப்படித்தானே உள்ளது
புறக்கணிப்பென்பது நிராகரித்தல்

கடவுளாகவும் தேவனாகவும்
கொலைகாரனாகவும் கொல்லப்
படுவனாகவும் துரோகியாகவும்
தியாகியாகவும் மாறி உருமாறும்
பிரதிக்காரன் சாட்சியமாக இருப்பதில்
ஏற்படும் சங்கடம் பெரிதுதான்.
வெளிப்படையாக தன்னை
உருவறுக்க முடியாத நிலையில்
தோன்றும் மிகப் பெரிய குழப்பம்
இது.

யுத்தம் வெளிப்படையானது
யத்தத்திற்குள் நிகழ்ந்த கொலைகள்
காதல்கள் காட்டிக் கொடுப்புக்கள்
கழுத்தறுப்புக்கள் எல்லாமே
வெளிப் படையானவையாக
இருக்கும் பொழுது சாட்சியமாய்
இருக்க வேண்டிய இந்த வகை
குரல்கள் மட்டும் அறுபட்டுப் போய்
அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக
உரைப்பதன் தர்க்கம் விளங்கிக்
கொள்ள முடியாதது.

நிராகரிப்பென்பது மண்டையில்
போடுதல்

மண்டையில் போடுதல் என்பது
‘டம்’ பண்ணுதல்...

‘டம்’ பண்ணுதல் என்பது மிச்சம்
மீதியின்றி
அடையாளத்தையே அழித்து
வரலாற்றைத் துடைத்து
விடுதலாகும்.’

கடவுளாகவும் தேவனாகவும்
கொலைகாரனாகவும் கொல்லப்
படுவனாகவும் துரோகியாகவும்
தியாகியாகவும் மாறி உருமாறும்
பிரதிக்காரன் சாட்சியமாக
இருப்பதில் ஏற்படும் சங்கடம்
பெரிதுதான். வெளிப்படையாக
தன்னை உருவறுக்க முடியாத
நிலையில் தோன்றும் மிகப் பெரிய
குழப்பம் இது.

யுத்தம் வெளிப்படையானது
யத்தத்திற்குள் நிகழ்ந்த கொலைகள்
காதல்கள் காட்டிக் கொடுப்புக்கள்
கழுத்தறுப்புக்கள் எல்லாமே
வெளிப் படையானவையாக
இருக்கும் பொழுது சாட்சியமாய்

இருக்க வேண்டிய இந்த வகை
குரல்கள் மட்டும் அறுபட்டுப் போய்
அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக
உரைப்பதன் தர்க்கம் விளங்கிக்
கொள்ள முடியாதது.

இதில் எழுதப்பட்ட அதிக கதைகள்
ஏற்கனவே பல்வேறு வழிகளில்
நமக்குச் சொல்லப்பட்ட நாம்
அறிந்த கதைகளே. யுத்தத்தின்
கதைகள் நமக்குப் பல்வேறு
வழிகளில் வந்தடைந்தவை தான்.
யுத்தம் கதைகளில் வித்தையாய்
இருக்கிறது. அது ஒவ்வொருவரது
எழுத்துக்களிலும் வித்தையை
உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது.
அனைவருக்கும் வித்தை காட்டிய
யுத்தம் தானே அது.

‘ஒரு சறுக்கலில் அல்லது
எதிர்பாராதவொரு திடீர்த்
திருப்பத்தில் போராளி என்ற
வீரன் கைதியாகி முன்னாள்
போராளியாகி அனுதாபியாகி
சிதறிய படித்துறையாகி சரிந்த
கோபுரத்தில் நொருங்கிய
கல்லானான்.’

‘கட்டளைகளோ ஓயவில்லை

‘கொல் மேலும் கொல் எதிரியோ
நண்பனோ யாராகிலும்
உனக்கெதிரெனில் கொல்
கொல்லத் தவறின் கொலையுனைச்
சூழும்
கொலையொரு வேதம்
கொலையொரு செயல்
கொலையொரு கலை
கொலையொரு தொழில்
கொலையொரு வழி
கொலையொரு வாழ்க்கை.’

என ஈழ யுத்தத்தை அடையாளம்
காட்டிய அவருடைய எழுத்துக்கள்
அவை எனச் சொல்லி

ஈழப் போரின் சரீரங்கள் ஒப்பனை
போட்டவையல்ல. அரங்குத்தின்
முன் இருப்பவர்களுக்கு
ஆட்டக்காரர்களாக இருந்த
சரீர ஒப்பனையற்றவர்களை
கருத்தறுப்பதற்கான கவிதைகளை
மத்தியூ இன்னமும் எழுதி
விடவில்லை. மத்தியூ தன்னைக்
கழிவிர்க்கத்தின் பின் அடையாளம்
காட்டிவிடும் கவிதைகளாக

ஒரு தற்காலிக வெளியை உருவாக்கியிருக்கிறது,

இதற்கும் மேலால் நாங்கள் அதிக மத்தியுக்களின் கதைகளை கேட்டாயிற்று.

இருந்தாலும் கருணாகரனின் சாட்சியங்களை வெளிப்படையாகக் கேட்டபடியும் இந்தச் சமூகம் இன்னமும் வேண்டியபடியும் தான் காத்திருக்கிறது.

நிலாந்தனைப் போல் காலம் கனிந்து வரும் வரை கோழி அடைகாப்பது போல் கதைகளைப் பாதுகாத்து வைத்துக் காத்திருப்பதாகக் கதை

சொல்லவும்- அதற்குள்ளால் ஊடு புகுந்து அழிந்து போன தமிழ்த் தேசியத்திற்கு முள்ளிவாய்க்கால் கஞ்சி காய்ச்சி ஊத்திப் பாசாங்கு செய்வதையும் போல் அல்லாது தன்னால் முடியுமான இடத்தில் சொல்ல விளையும் கதைகளைக் கொண்ட கருணாகரன் முக்கியமானவர்.

அதற்கு அவர் கவிஞராக இருக்க வேண்டிய எந்த அவசியமும் இல்லை..

அதைவிடவும் இதன் நூலுரையில் அ. ராமசாமி அவர்கள் சொல்வதுபோல் இது புதுவிதக் கவிதை அனுபவம்

நிலாந்தனைப் போல் காலம் கனிந்து வரும் வரை கோழி அடைகாப்பது போல் கதைகளைப் பாதுகாத்து வைத்துக் காத்திருப்பதாகக் கதை சொல்லவும்: அதற்குள்ளால் ஊடு புகுந்து அழிந்து போன தமிழ்த் தேசியத்திற்கு முள்ளிவாய்க்கால் கஞ்சி காய்ச்சி ஊத்திப் பாசாங்கு செய்வதையும் போல் அல்லாது தன்னால் முடியுமான இடத்தில் சொல்ல விளையும் கதைகளைக் கொண்ட கருணாகரன் முக்கியமானவர்.

அதற்கு அவர் கவிஞராக இருக்க வேண்டிய எந்த அவசியமும் இல்லை..

எனவும் நான் எண்ணவேயில்லை. நன்றி.

இந்தக் கட்டுரை ஏறத்தாழ மூன்று வருடங்களின் முன், தமிழ்நாட்டு முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் நடத்திய நூலின் விமர்சனக் கூட்டத்தில் வாசிக்கப்பட்ட கட்டுரை.

தற்போதையப் புதுக்குறிப்பு

இந்தக் கட்டுரை எழுதியபோது கருணாகரன் அவர்கள் முள்ளிவாய்க்காலின் இறுதி நாட்கள் வரை சென்று வந்ததாகத்தான் நான் அறிந்திருந்தேன். இல்லையில்லை அவருடைய இறுதி யுத்தம் முகமாலையுடன் முடிந்து போனது எனப் பின்னர் அறிந்தேன். இந்தக் கட்டுரை எழுதப்பட்டு மூன்று வருடங்கள் இருக்கும் என நினைக்கிறேன். தற்பொழுது இதனை எழுதியிருந்தால் அது கடைசி வரைக்கும் இவ்வாறு இருக்காது. அண்மையில் கவிஞர் சேரன் அவர்களது காஞ்சி நூலுக்கு கருணாகரன் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரை(தாய்வீடு)யை வாசித்தபின் அவருக்கும் கவிதைக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை என்பதனை இன்னும் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டேன். அதுகுறித்து விரைவில் எழுதுகிறேன். இவர்களுடைய பாசாங்கு மனநிலை பற்றிப் பதிவிடவே முன்னைய அபத்தம் இதழில் சிவசேகரம் அவர்களது கவிதை நூலுக்கு எழுதிய விமர்சனத்தையும் பதிந்திருந்தேன். ஆனால் கருணாகரன் அவர்கள் எழுத்தையும் பழுதாக்கி சமூகத்தையும் பழுதாக்கிக் கவிதையையும் பழுதாக்குபவர். கருணாகரன் போன்றவர்களுக்குத் தங்களைக் கவிஞர் என அழைக்கும் போது ஏன் வெட்கம் தோன்றுவதேயில்லை என அடிக்கடி நான் யோசிப்பதுண்டு. அவரைப் போன்று மானங்கெட்ட ரோசம் கெட்ட ஆயிரம் கவிஞர்கள் இருக்கிறார்கள் நம்மத்தியில். ஒரு சதத்திற்கும் தேறாக் கவிஞர்கள். தாங்கள் சொல்ல வேண்டியதைக் கூடச் சொல்லமுடியாச் செம்மறிகள்.

பதினாறு 16

Sixteen 16

சர்வாதிகாரி, அவர்.

12) சௌகரியங்களில் அவர் சிக்காராய் சுருண்டிருந்தார்.

13) இதெல்லாமிருக்கவும், அவரை தொடர்ந்து பதினாறு 16

1) 15 வரிகளில் இதை (இவரை) சொல்லலாம்.

2) அவர் பெருந்தலை எனப்பட்டார்.

3) அவர் தன்னையே, தன்னையே வளர்க்கையிலும் கூட பெருந்தலை எனப்பட்டார்.

4) உமக்காகவே என் போராட்டம் என்றார்.

5) இவர்கள் கண்முடி, அதை நம்பி, அவரை பெருந்தலை என்றனர்.

6) காலத்தை கடத்த அவர் படு பொய்களைச் சொன்னார்.

7) தீர்வுக்கான காலங்களையும் மாறி மாறி அவர் சொன்னார்.

8) காலங்கள் கடந்தன.

9) அவர் சொன்ன காலம் வரவேயில்லை.

10) ஆனாலும், அவரது காலம் அழகாய் ஓடிற்று.

11) சகலதையும் கொண்டிருந்த ம் பெருந்தலை என்றனர்.

14) அட, முட்டாள்களா, என அவர் உள்ளே நகைத்திருக்கவும் கூடும்.

15) அவர் உட்கள்ளன், என்பதால் அது பற்றித் தெரியாது.

16) ஆனால், அந்த பெருந்தலை...வர் யாரெனத் தெரிகிறதல்லவா(ஆ!).

1] This (He) could be said in 15 lines.

2] He was called a great "HEAD --".

3] Even when he, only him ameliorate himself he was called a great head--.

4] My struggle is for you, he said.

5] They believed it eyes closed and called him great head--.

6] To prolong the time, he shot out damn lies.

7] He talked about the time of the solution alternatively.

8] Times passed.

9] The time he mentioned never came.

10] But, his time passed beautifully.

11] He was a dictator who had everything.

12] He wrapped himself tightly in comfortabilities.

13] With all this, they continuously called him great head-- .

14] He could've laughed inside himself, thinking "What idiots?"

15] It's not known about it since he is a covert purloiner.

16] But, isn't it known who that great H(L) EAD- - ER is, eh...?!

கோடை பிறந்தால் இன்பம் வரும்

கனடியக் குளிர்காலங்கள்
கொடுமையானவை.

நான் வாழும்
ரொறன்ரோவை விட, மோசமான
குளிரோடு இருக்கும் இடங்களும்
துருவப் குதிக்கு நெருக்கமான
இடங்களில் உண்டு.

பனிப்பொழிவும் புயலும்
தரும் அசௌகரியங்களை விட,
குளிர் நேரங்களில் அடிக்கும் காற்றுத்
தான் மிகவும் மோசமானதாக
இருக்கும்.

இருந்தாலும், இந்தக்
குளிருக்கு இசைவாக்கம்
அடைந்ததால், வந்தேறு குடிகளும்
இந்தக் குளிருக்குள் தங்கள் நாளாந்த
வாழ்க்கையைக் கொண்டோடப்
பழகி விட்டார்கள். வெளியே
போகாமல் போர்த்துக் கட்டிக்
கொண்டு படுக்கலாம் என்ற உணர்வு
இருந்தாலும், நடக்கத் தொடங்கி
உடம்பு சூடாக குளிர் தாங்கிக்
கொள்ளக் கூடிய நிலைக்கு வந்து
விடும். பூச்சியத்திற்குக் கீழே முப்பது
பாகை குளிரான காலங்களில்,
கடும் பனிப்புயல்களுக்கும் நடுவில்,
கூட, நன்றாகப் போர்த்துக் கட்டிக்
கொண்டு நடந்தபடி டிலிவரி
வேலை செய்ய நானும் தான் பழகி
விட்டிருக்கிறேன்.

விரல்கள் உறைந்து
செயலிழந்து போக விடாத insulated
கையுறைகள், செம்மறியாட்டு
மயிர் காலுறைகளுடன்
குளிர்காலச் சப்பாத்து, வங்கிக்
கொள்ளைக்காரர்களின் balaclava
முகமூடி, தடித்த குளிர்கால ஜக்கட்,
காற்றசட்டையின் உள்ளே போட்ட
thermal underwear போன்ற கவச

குண்டல ஆடை அணிகளோடு
நான் போனால் நீங்களும் என்னை
அடையாளம் காண மாட்டீர்கள்.

கனடியக் குளிர்காலத்தின்
நாட்கள் குறுகியவை. சூரியோதயம்
காலை எட்டு மணிக்குப் பின்னாலும்,
மறைவு நான்கு மணிக்குள்ளேயும்
என பகல் நேரம் குறுகியது. சில
நேரங்களில் குளிருக்குள் கடும்
இருட்டுக்குள்ளேயே டிலிவரி வேலை
தொடரும். கடும் பனிப்பொழிவும்,
பனிப்புயலும், உருகிச் சேறாகிய
பனியும் தரும் அசௌகரியங்கள்
தவிர்த்து குளிர்காலம் பெரும்
தொல்லையாக இல்லாமல் பழகி
விட்டது.

எதுவுமே பழக்கப்படுத்திக்
கொண்டால் அந்நியமானதாகவோ,
அசௌகரியமாகவோ இருப்பதில்லை.

இலைகள் உதிரும் காலத்தில்
தொடங்கி கடும் குளிர் கடந்து வசந்த
காலத் தொடக்கம் வரைக்கும் என
வருடத்தில் பாதி இப்படியாகத் தான்
இருக்கும்.

இந்தக் காலங்கள் எனக்கு
ஒரு வகையில் பிடிக்கும். பகல் நேரம்
குறுகியதாக இருப்பதால் வேலை
முடிந்து வந்தால், வீட்டில் செய்வதற்கு
வேறு வேலை இருக்காது. இந்தக்
காலங்களில் தான் நான் எதையாவது
கற்றுக் கொள்ள விரும்புவேன். முன்பு
ஒவ்வொரு வருடமும் மாலைநேரப்
பாடசாலைகளில் ஏதோ ஒரு புதிய
விடயத்தைக் கற்றுக் கொள்வேன்.
இப்போது சுயமாக எதையாவது
ஒன்றைக் கற்க வேண்டும் என்று
திட்டமிட்டு அதைக் கற்றுக்
கொள்வேன்.

பேரறஞர்
கல்லாநீதி
கியூறியஸ் ஜி

வேலை முடிந்து வந்து, குளித்து இரவுணவு அருந்திய பின்னால், கட்டிலில் உட்கார்ந்தபடிக்கு வீட்டுக்காரிக்கு serenade செய்வதுமாகவும் அது இருக்கக் கூடும்.

ஆனால், கோடை காலத்தின் கதை வேறு.

எல்லாமே தலைகீழாக இருக்கும். செய்வதற்கு ஆயிரம் வேலை இருக்கும். அதை விட, செய்ய வேண்டும் என்று போட்ட திட்டங்கள் இருக்கும்.

ஒருவகையில், எனக்கு கோடை பிறந்தால் இன்பம் வரும். காரணம், நாட்கள் நீண்டதாக இருக்கும். இரவு ஒன்பதரை மணி வரைக்கும் சூரியன் மறையாது. அந்த நேரம் வரைக்கும் வெளியே வேலை செய்ய முடியும்.

பெருந்தோட்டச் செய்கையாளன் என்பதால், மாசி மாதத்திலேயே மரக்கறி விதைகளை அமெரிக்கா வரைக்கும் தேடி வாங்கி, நிலக்கீழ் அறையில் மின்வெளிச்சத்தில் விதைக்கப் போட்டு பராமரிப்பேன். அவை வசந்த கால முடிவில் வெளியே நட வேண்டியவை.

கொட்டி தேங்கி நின்ற பனி மெதுமெதுவாக உருகி, தோட்டம் ஈரப்பதன் அகன்று இருக்கும்போது, உழவு தொடங்கும். சென்ற வருடம் குளிர் தொடங்கி நிலம் இறுக முன்னால், நட உள்ளி மெதுமெதுவாக தலையைக் காட்டும்.

வெப்பநிலை கூடி, உலர் வலய வெப்பநிலை வர, உழுது பயிர்களை நாட்டிய பின்னால், பிறகென்ன, நீர் பாய்ச்சினால் போதும் தானே என்று நீங்கள் நினைக்கக் கூடும்.

அதன் பின்னால் தான் என் வேலையே ஆரம்பிக்கும். தோட்டத்தைக் களைகள் மூடி விடும். களையெடுப்பை சரியான நேரத்தில் நடத்தாவிட்டால், அவ்வளவு உழைப்பும் பாழ்.

ஒரு புறத்தால் பொறுமையோடு உட்கார்ந்திருந்து களையெடுத்து முடிக்க, மறுபுறத்தில்

நாங்கள் திட்டம் போடுவது போல, செயற்படுத்த வாழ்க்கை விடுவதில்லை. அது தன் வேலையைக் காட்டி விடும். இப்போது என்னுடைய வேலை அதிகாலை நான்கு மணிக்கு மாறி விட்டது. இதற்கு அதிகாலை மூன்று மணிக்கே நித்திரை விட்டு எழு வேண்டும். எப்போதுமே இரவு நித்திரை நள்ளிரவுக்கு நெருக்கமாகத் தான் பழகி விட்டது. எனவே, நித்திரைக் குறைவு. இரண்டு மூன்று மணி நேரம் தான் வேலையும் சற்று அதிகம். வேலை முடிந்து வந்து வேலைக் களைப்பிலும், வெயிலைத் தவிர்க்கவும் தூங்கி எழும்போது, ஆறு மணிக்கு மேலாகி விட்டிருக்கும். அதன் பின்னால் தான் தோட்ட வேலைகள் செய்ய முடியும். களை பிடுங்கி, நீர் பாய்ச்சி, வளவு துப்புரவாக்கல் எல்லாம் செய்து முடிக்க, கிட்டத்தட்ட இரவு ஒன்பதரை மணியாகி விடும். இதன் பின்னால், நீராடி, இரவுணவை முடிக்க பத்தரை மணியாகி விடும். இதன் பின்னால் இருப்பது மிகவும் குறைந்தளவு நேரமே.

திரும்பவும் வளர்ந்திருக்கும். அதிலும் நல்ல மழை பெய்திருந்தால் களைகள் வேகமாகவும் வளரும். கிட்டத்தட்ட பயிர்ச்செய்கை என்பதை விட, களையெடுப்பு தான் என் கோடை காலச் செயற்பாடாக இருக்கும்.

பனிக்குளிர் ஒருபுறம் துன்பம் என்றால், எங்கள் பக்க கோடை வெயில் அதை விட மோசம். பனிக்குளிரைத் தாங்கலாம், இந்த வெயிலைத் தாங்க முடியாது என்று 'புறுபுறுக்கும்' வந்தேறிகளை நீங்கள் எங்கும் காணலாம். அருகில் உள்ள ஏரியில் இருந்து வரும் நீராவி வளிமண்டலத்தை நிறைத்து வெப்பநிலையை மேலும் அதிகரிக்கும். அந்த நேரத்தில்

வெளியே வேலை செய்வது என்பது, குளிர்காலத்தை விட மோசமானதாக இருக்கும்.

முன்புறப் பூந்தோட்டம், பின்புறப் பழத்தோட்டம். இவை பராமரிக்கப்பட வேண்டியவை. இதற்குள் முன்புறத்தில் புல் வளர்ந்திருக்கும். வாராந்தம் அதற்கு சிகையலங்காரம் செய்ய வேண்டும்.

மரக்கறித் தோட்டத்தில், பருவத்தே பயிர் செய்வது மட்டும் இல்லை, பருவத்தே அறுவடையும் செய்ய வேண்டும். உள்ளி பூத்தால், அந்தப் பூக்களைப் புறிக்க வேண்டும். வெங்காயப் பூ போல சமைக்கலாம். விதைக்குப் போக விட்டால், நிலக்கீழ் உள்ளி பெரிதாக இருக்காது.

என்னுடைய வேலை வெறும் பெருந்தோட்டப் பயிர்ச் செய்கை மட்டுமில்லை. அதை விட, எத்தனையோ திட்டங்கள் இருக்கும்.

பெறுமதியான உழவு இயந்திரம் ஒன்று பழுதடைந்ததால் பத்தில் ஒரு பங்கு விலையில் மலிவாக வாங்கி என்ஜினை ஓடப் பண்ணியிருக்கிறேன். உழப் பண்ணவில்லை. Transmission திருத்த வேண்டும். அதை விட, இரண்டு புல் வெட்டும் இயந்திரங்கள் இலவசமாகக் கிடைத்தவை. திருத்தினால், விற்கலாம்.

இதை விட, மரவேலை (Woodworking) செய்வதற்கான உபகரணங்களும் திட்டங்களும் ஒரு புறம். Wood turning எனப்படும் லேத் மரவேலை இயந்திரம் வாங்கி வைத்து இன்னமும் பரீட்சித்துப் பார்க்கவில்லை.

தேங்காய் சிரட்டைகள் சேர்த்து வைத்து கைவேலைப்பாடு செய்யும் திட்டம் குறையில் கிடக்கிறது. வளர்த்துக் காய வைத்த சுரைக்காய்க் குடுவைகளும் இப்படிக் கைவேலைகளுக்காய் காத்திருக்கின்றன.

கிட்டத்தட்ட இந்தக் கோடை காலத்திற்குள் கிடைக்கும் ஆறு மாதங்களுக்குள் செய்ய வேண்டும் என்று திட்டம் போட்ட எத்தனையோ வேலைகள்

நிலுவையில் கிடக்கின்றன.

Biting more than you can chew என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வது போல, அளவுக்கு அதிகமான வேலைகளைச் செய்வதற்கான திட்டம்.

நாங்கள் திட்டம் போடுவது போல, செயற்படுத்த வாழ்க்கை விடுவதில்லை. அது தன் வேலையைக் காட்டி விடும்.

இப்போது என்னுடைய வேலை அதிகாலை நான்கு மணிக்கு மாறி விட்டது. இதற்கு அதிகாலை மூன்று மணிக்கே நித்திரை விட்டு எழ வேண்டும். எப்போதுமே இரவு நித்திரை நள்ளிரவுக்கு நெருக்கமாகத் தான் பழகி விட்டது. எனவே, நித்திரைக் குறைவு. இரண்டு மூன்று மணி நேரம் தான்.

வேலையும் சற்று அதிகம். வேலை முடிந்து வந்து வேலைக் களைப்பிலும், வெயிலைத் தவிர்க்கவும் தூங்கி எழும்போது, ஆறு மணிக்கு மேலாகி விட்டிருக்கும். அதன் பின்னால் தான் தோட்ட வேலைகள் செய்ய முடியும். களை பிடுங்கி, நீர் பாய்ச்சி, வளவு துப்புரவாக்கல் எல்லாம் செய்து முடிக்க, கிட்டத்தட்ட இரவு ஒன்பதரை மணியாகி விடும்.

இதன் பின்னால், நீராடி, இரவுணவை முடிக்க பத்தரை மணியாகி விடும். இதன் பின்னால் இருப்பது மிகவும் குறைந்தளவு நேரமே.

இதையெல்லாம் சொல்வதற்கு காரணம் உண்டு.

இப்படி எல்லா வேலைகளையும் முடித்துக் கொண்டு எதையாவது எழுதுவதற்கு நேரம் இருப்பதில்லை. எழுதத் தொடங்கினாலும், களைப்பு அலுப்பு ஆட்கொள்ள நித்திரை மயக்கமாக இருக்கும். மனதை ஒருநிலைப்படுத்தி எதையும் எழுத முடிவதில்லை.

நான் செய்கின்ற எத்தனையோ வேலைகள், எனக்கான கடமைகளுக்குள் அதன் முதன்மைப்பட்டியலில் அடியில் எங்கோ இருப்பது தான் எழுத்து.

இதற்குள் தற்போதைக்கு வெளியே சொல்வதற்கில்லை என்று செய்து

என்னுடைய பல்வேறுபட்ட ஆர்வங்களை எல்லாம் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இந்த கோடை காலத்திற்குள் பல விடயங்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தைத் தருகிறது.

அதையெல்லாம் செய்து கொண்டிருப்பதால் தான் இங்கே சாதாரணமாக பலரிடம் காணப்படும் மன அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகாமல் வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொள்ள முடிகிறது.

கொண்டிருக்கிற விடயங்கள் வேறு நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதை விட, நான் வாங்க வேண்டும் என்று நினைத்த பொருட்கள், ஆர்வத்தோடு சேகரிக்கும் பொருட்களை எவராவது மலிவு விலையில் போட்டிருப்பார்கள். அதை யாழ்ப்பாணிக்கே உரித்தான 'குறைக்க மாட்டியளோ?' வுடன் தொலைதூரம் வரை போய் வாங்கி வர வேண்டியிருக்கும்.

குடும்பப் பொறுப்புகளும், கடமைகளும் தங்களுக்கான நேரத்தை எதிர்பாராத நேரத்தில் விழுங்கி விடும்.

தோட்ட வேலையிலும், பருவத்தே செய்யாத வேலைகளால் வேலைகள் இன்னமும் அதிகமாகி கட்டுக்கடங்காமல் போய் விடும். அதில் செலவிட்ட பெரும் உழைப்பு வீணாகி விடும்.

இதையெல்லாம் கடந்து தான் எழுதுவதற்கான நேரத்தை ஒதுக்க வேண்டும்.

சில நேரம் இலக்கியம் படைப்பதற்கென்றே வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்தவர்களுக்கு இதெல்லாம் பிரச்சனையாக இருக்காமல் இருக்கக் கூடும்.

என்னைப் போல, வாழ்க்கையின் சுமைகளைச் சுமந்து, கடமைகளை நிறைவேற்ற அல்லற்படும் ஆத்துமாக்களுக்கு அதற்கு

எல்லாம் வசதிப்படுவதில்லை. வாழ்க்கையில் நாங்கள் எதை முதன்மைப்படுத்துகிறோம், எதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறோம் என்பது எங்கள் உளநலனுக்கு முக்கியமானது.

என்னுடைய பல்வேறுபட்ட ஆர்வங்களை எல்லாம் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் இந்த கோடை காலத்திற்குள் பல விடயங்களைச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்தைத் தருகிறது. அதையெல்லாம் செய்து கொண்டிருப்பதால் தான் இங்கே சாதாரணமாக பலரிடம் காணப்படும் மன அழுத்தங்களுக்கு உள்ளாகாமல் வாழ்க்கையை ஓட்டிக் கொள்ள முடிகிறது.

கிடைத்த ஆக்கங்களை அள்ளிக் கொட்டி எப்படியாவது ஒப்பேற்றுவதிலும் எனக்கு உடன்பாடில்லை. நான் எழுத வேண்டும் என்று நினைத்தவற்றில் பெரும் பாலானவற்றையாவது எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருப்பதால் அது சாத்தியமாகும்வரைக்கும், விரும்பிய விதத்தில் வடிவம் பெறும் வரைக்கும், அபத்தத்தை வெளியிட விருப்பம் இருப்பதில்லை.

கால எல்லை போடாததால் வரும் வசதியும், வசதியீனமும் அது.

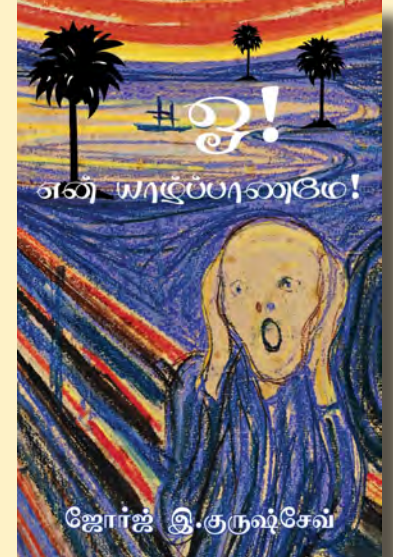
இப்படி தோட்டத்தில் களை பிடுங்குவதில் இழுபட்டுப் போய் இந்த மாத அபத்தம் இதழ் இவ்வளவு நாள் கழித்துத் தான் வெளிவரத் திருவுளமாகியிருக்கிறது.

எனவே, அடுத்த குளிர்காலம் வரைக்கும் இந்த நிலை தொடரும். அபத்தம் தாமதமாகத் தான் வரும்.

இருந்தாலும், தமிழ்ப் படத்தில் சம்பந்தமில்லாமல் இடையில் வரும் நகைச்சுவைக்காட்சிகள் மாதிரி, தோட்டம் புற்றிய பதிவுகள் பேஸ்புக்கில் வரும். அவற்றை ரசித்திருங்கள்.

கோடை மறைந்தால், திரும்பவும் இன்பம் வரும்.

அது வரை பொறுத்தருள்க!

உலகெங்கும் அமசோனில்....

இந்தியாவில்...	www.amazon.in
அமெரிக்காவில்...	www.amazon.com
கனடாவில்...	www.amazon.ca
இங்கிலாந்தில்...	www.amazon.co.uk
ஜேர்மனியில்...	www.amazon.de
பிரான்சில்...	www.amazon.fr
நெதர்லாந்தில்...	www.amazon.nl
அவுஸ்திரேலியாவில்...	www.amazon.com.au
இத்தாலியில்...	www.amazon.it

ஜோர்ஜ் இ.குருஷ்சேவ்
என்ற வார்த்தையைத்
தேடுங்கள்...
கண்டடைவீர்கள்!